

Giới thiệu Nương Tử Bán Thân

Nương Tử Bán Thân của tác giả Chanh Tinh là câu chuyện tình về số phận của nàng và vòng tay thương yêu của hân khi hai người gặp nhau...

Ở cái thời đại này việc bán thân không mấy gì xa lạ đối với bọn họ, ngồi ngay góc chợ kia là một cô gái với tấm bảng gỗ viết chi chít chữ. Nhưng cuối cùng ý nghĩa của nó lại là bán thân chôn cha, hân đúng là không đành lòng. Trong lúc nhất thời đã quyết định cứu nàng về, thật sự đã mua nàng ấy về...

Nhưng trên đường về thì nàng hết lần này đến lần khác cứu người, cứu gà vịt.... Không lẽ nàng có vấn đề gì sao ??? Lần này hân phải cho nàng biết nàng sẽ không cần làm gì nữa .!!!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Bán Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Ngao Ứng Bảo, ở trên giang hồ không ai không biết tên tuổi, ba mươi năm trước do tiền nhiệm bảo chủ Lôi Hằng Nhạc sáng lập, dựa vào tài trí hơn người, gan dạ sáng suốt cùng thủ đoạn buôn bán của hân, đặt nền móng vững chắc cho tài lực của Ngao Ứng Bảo, mà bảo chủ đương nhiệm Lôi Hằng Ngao, năng lực hơn cha, tác phong làm việc mạnh mẽ, quyết đoán, càng làm cho sản nghiệp Ngao Ứng Bảo phát cở khắp nơi, không nói là võ lâm nhân sĩ, ngay cả vương công quý tộc đối với hân cũng kính sợ ba phần.

Trong Ngao Ứng Bảo, tứ đường Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, do đích thân bảo chủ chọn lựa ra bốn vị đường chủ tới xử lý sự vụ trong ngoài. Bốn vị đường chủ này, sau khi Lôi Hằng Nhạc biến mất, cũng lần lượt thoái vị, sau do Lôi Hằng Ngao phái các đệ tử kiệt xuất bên trong bảo tiếp nhận chức trách đường chủ, bốn người này chia ra làm –

Thanh Long đường, Phó Tử Tường.

Bạch Hổ đường, Vân Khiếu Hồn.

Chu Tước đường, Đông Linh Nhi.

Huyền Vũ đường, Phong Ly Phách.

Bốn người bọn họ là cô nhi Lôi Hằng Nhạc lúc khi còn trẻ thu nhận, từ nhỏ liền cùng Lôi Hằng Ngao học tập, luyện tập võ nghệ, tình như thủ túc, do đó Lôi Hằng Nhạc yên tâm đem Ngao Ứng Bảo giao do năm người trẻ tuổi này, hân cùng ái thê cùng nhau đi du ngoạn, bởi vì hân rất tin năng lực của năm người này.

Quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của hân, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, bọn họ thực sự mang đến cho Ngao Ứng Bảo hơi thở mới, thanh danh của bọn họ càng ngày càng vuren xa, người đời sùng bái, đây chính là thành quả cho nỗ lực của bốn người bọn họ.

Vốn là bốn người này cho là cuộc sống của họ cứ như vậy an an ổn ổn qua đi, nhưng kể từ nửa năm trước, vị đại tẩu tình quái kia, xông vào cuộc sống của bọn họ, cuộc đời bốn người này bắt đầu nổi lên biến hóa...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Bán Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 1

Mây trắng xa xa, rừng núi mênh mông, thỉnh thoảng có mấy chú đại bàng sải cánh trên bầu trời rộng lớn, chỉ còn lại ánh nắng chói chang của buổi trưa cùng tiếng côn trùng rả rích, bốn bề tĩnh mịch, làm cho người ta có cảm giác hoang vu, tịch mịch.

Lúc này, một hồi khóc lóc ngân vang rồi loạn mảnh trời vắng lặng.

“Oa oa –”

Nắng chói đủ nướng cháy da thịt chiếu thẳng tới oa nhi được bọc trong tã, nóng bức làm bé khó chịu bật ra tiếng khóc vang dội.

Lúc này, một thiếu phụ dáng vẻ hoảng hốt, gạt mồ hôi, cố gắng vượt đường núi gập ghềnh tới đây, nàng liên tục nhìn trái ngó phải, xác định bốn bề vắng lặng, liền đặt oa nhi trong ngực xuống gốc cây đại thụ.

Rời khỏi ngực thiếu phụ, tiểu oa nhi tựa hồ phát hiện có cái gì đó không đúng, hai bàn tay nhỏ bé, không ngừng quờ quạc, tiếng gào khóc càng lớn hơn.

“Oa oa –”

“Nữ nhi, Trí Nguyên không cho phép nương mang theo người vào cửa, cho nên, tha thứ nương chỉ có thể để người ở chỗ này.”

Tiếng khóc của tiểu oa nhi làm chậm lại bước chân của nàng, dù sao cũng là xương thịt mình mang thai chín tháng mười ngày, nói không có tình cảm là gạt người.

Nhưng mà... Nghĩ tới tương lai hạnh phúc đang chờ mình phía trước, thiếu phụ hạ quyết tâm, mặc kệ oa nhi chưa đầy năm kia, bởi vì mình vứt bỏ có thể gặp nguy hiểm gì, tuyệt tình quay đầu rời đi.

Khóc khan cuống họng, tiểu oa nhi thủy chung không thể gọi về thân nương đã bỏ rơi bé, bé kiệt sức, dần dần là đi vì mệt mỏi, trong tiếng gió thổi lá cây kêu xào xạc, mơ màng thiếp đi...

Nhắc đến Hoan Hi trấn, tên sao người vậy, dân chúng ngụ ở chỗ này, quy định của trấn từ trước tới giờ đều là không tranh không giành, trấn chỉ đều là đối đãi hòa khí với mọi người, phàm là cư dân của trấn, quan to như quan lại địa phương, bé như chó mèo gà chuột trên đường, đều lấy lễ mà đón tiếp, hiếm lắm mới có thể xuất hiện gây sự đánh nhau, cho dù có tranh cãi, hai bên cũng lập tức nhân nhượng, biến chiến tranh thành tơ lụa.

Trấn Hoan Hi nổi danh hòa thuận vui vẻ, vì vậy ngoại nhân tới nơi này có rất nhiều, có người vì làm ăn buôn bán, có người thuần túy vì ngưỡng mộ tiếng tăm mà đến, muốn nhận thức phong mạo của Hoan Hi trấn, cũng có dạng như Phong Ly Phách, tình cờ đi ngang qua, không cẩn thận tới đây.

Hắn nhìn tới cảnh tượng mọi người nơi đây chung sống, lại nghĩ đến kinh thành hoang phí, thối nát, tham lam tục tằn, thì không khỏi cảm thán. Nhìn xem, dưới chân tường, mèo chuột kẻ bên nhau, đang đánh giấc ngon lành!

Chờ một chút!

Chuột mèo cùng ngủ?!

Phong Ly Phách không biết được đây là lần thứ mấy mình trừng mắt choáng váng, hắn chỉ biết ngăn ngừa hai ngày, quang cảnh cái trấn này cũng đủ làm hắn giật mình thon thót.

Chỉ chớp lát sau, lại thấy một con chó hoang toàn thân đen sì, ngậm con cá đặt trước con mèo đang ngủ say sưa kia, vẫy vẫy cái đuôi rời đi.

Ồ! Phong Ly Phách cười lắc đầu lia lịa. Nơi này thật đúng như xưng tụng là “Nhân gian kỳ trấn”! Không nghĩ tới chẳng những mọi người hoà thuận vui vẻ, ngay cả súc vật cũng hoà thuận vui vẻ như vậy!

Lần này quả thật không phí công ra ngoài du ngoạn, thật tốt! Hắn không ngại dừng chân mấy ngày, đằng nào hắn cũng không muốn trở về đối mặt với cái nữ nhân điên trong báo kia, cả ngày chỉ biết mỗi việc gào thét, bắt hắn làm này làm kia.

Tạm thời không nghĩ tới, Phong Ly Phách đi tới một quán trọ lớn bên đường, tính toán ăn uống no say, trong lúc hắn xoay người, một thiếu nữ áo trắng lướt qua.

“Làm thế nào bây giờ?” Nữ tử tự lẩm bẩm, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ nhuốm lung tung.

Phụ thân nói muốn uống rượu, nhưng mà... Nàng vừa đem 500 văn tiền cho khất cái gia gia ở trong ngõ rồi, trong nhà còn lại chút gì nàng đều đem ra bán sạch, người nhà văn tiền không có như nàng, làm thế nào mang rượu trở về cho phụ thân đây?

Nếu phụ thân nếu không có rượu uống, nghĩ đến cảnh tượng phụ thân sẽ đi tìm người trút giận, không khỏi toàn thân run rẩy.

Nàng không sợ phụ thân đánh, bởi vì phụ thân chỉ là do tâm tình không tốt, cho nên mới động thủ, sợ là phụ thân, không chỉ có đánh nàng, liền ngay cả Áp (vịt) Nhi, Kê (gà) Nhi, Cầu (chó) Nhi, cũng phải chịu đòn oan của phụ thân thôi!

Không được! Vì bằng hữu của nàng, bất kể như thế nào, nàng đều phải mang rượu trở về mới được.

Nhắm mắt, nàng bước chân vào tửu trang đã sớm ký sổ không biết bao nhiêu lần.

“Ách... Đại thúc.” Nàng sợ hãi lên tiếng gọi bóng người bận rộn bên trong.

“A, là Cơ nha đầu nha!”

“Cháu tới...”

Không cần phải nói ra ý đồ mình tới, Hải lão vừa thấy bộ dáng nàng muốn nói lại thôi, lập tức hiểu rõ.” Phụ thân cháu lại bắt cháu đi mua rượu đúng không!”

Nói đến phụ thân Cơ Nhi, thật đúng là làm dân chúng Hoan Hi trần chán ghét, người này chẳng những hết ăn lại nằm, không nói đạo lý, trộm cắp, cướp đoạt, lừa gạt, không gì không làm, ghê tởm nhất chính là, đang yên đang lành lại động thủ đánh người, nếu không phải nể tình hân còn có một nữ nhi hiếu thuận ở đây, toàn bộ người trong trấn, đã muốn bắt hân đuổi ra ngoài cho rồi.

“Vâng” Cơ Nhi cúi đầu, ngón tay liên tiếp day day vạt áo.

“Cơ nha đầu, cháu biết phụ thân cháu đã thiếu ở đây không ít ngân lượng rồi.” Cháu biết rõ, Hải đại thúc.” Trong mắt chứa đựng áy náy, giọng nói của nàng tràn đầy khẩn cầu.”Van cầu Hải đại thúc, cho Cơ Nhi nợ thêm lần nữa có được hay không? Cơ Nhi nhất định sẽ nghĩ biện pháp góp ngân lượng trả sạch toàn bộ nợ.”

“Hazz!” Hải lão không nhịn được thở dài, lấy ánh mắt sai bảo người ở bên trong từ trang.”Tiểu Đông, đi lấy nửa cân rượu mang tới cho Cơ Nhi cô nương.”

“Hải đại thúc, cảm ơn người, Cơ Nhi nhất định sẽ nghĩ biện pháp trả tiền.” Cơ Nhi kích động muốn tiến lên quỳ lạy, lại làm cho Hải lão ra tay ngăn cản.

“Cơ nha đầu, cháu không cần phải làm như vậy... Lão Thiên..! Cơ nha đầu, phụ thân cháu lại ra tay đánh cháu có đúng không?” Hân liếc thấy mấy vết đỏ lại tăng thêm kia.

Lão Thiên! Có người nào làm phụ thân như vậy, động một chút là ra tay đánh nữ nhi của mình, thật không xứng làm người! Chi là người ngoài nhưng hân nhìn vào cũng thấy vì Cơ Nhi cảm thấy đau lòng.

Cơ Nhi kéo qua ống tay áo che đậy cánh tay, tươi cười mà nói: “Không phải đâu ạ, là... tự cháu không cẩn thận làm bị thương thôi ạ.”

Nhận lấy vò rượu Tiểu Đông đưa, Cơ Nhi khom người.”Hải đại thúc, Tiểu Đông cảm ơn các người, Cơ Nhi đi trước.”

Mất thấy bóng lưng nàng hoảng hốt vội vã rồi đi, Hải lão lực bất tòng tâm, chỉ có thể âm thầm than thở.

Vừa vào bên trong nhà, Cơ Nhi liền phát hiện có cái gì đó không đúng.

Bình thường nàng trở lại, Cầu Nhi, Áp nhi, Kê nhi cũng sẽ hưng trí bừng bừng chạy tới bên người nàng đảo quanh, thế nào hôm nay không thấy những bóng dáng quen thuộc kia?

“Áp nhi, Cầu Nhi...” Nàng lên tiếng kêu to.

Đáp lại nàng là thanh âm khàn khàn cũng đã nghe mấy cái chục năm.

“Cơ Nhi trở lại đúng không! Mau mau, mau đưa rượu mang tới phía sau.”

Phía sau không phải là phòng bếp sao?

Phụ thân luôn luôn ngại chỗ bẩn, hôm nay làm sao sẽ đột nhiên có hứng thú đi phía sau thế này, nghe thanh âm đang cầu lên kia, tựa hồ vẫn còn rất cao hứng?

Mang theo nghi hoặc bước tới, Cơ Nhi nghe lời cầm theo chai rượu đi vào phòng bếp.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt, là một chú chó ốm đói, vàng vọt, đang nằm trong một xó góc gần cánh cửa khác, thấy nàng đi tới, ngẩng đầu lên kêu ô ô hai tiếng nhìn nàng.

“Cầu Nhi, thì ra là em vui ở nơi này nha.”

Cơ Nhi khê khom người xuống, chú chó vàng thấy thế, vội vàng hấp tấp dụi dụi vào đầu gối nàng.

“Cầu Nhi, em làm sao vậy?” Nó thế nào lại đang phát run?

Cơ Nhi chống lại ánh mắt đen láy đầy sợ hãi của Cầu Nhi, trong lòng cảm thấy mơ hồ bất an. Cầu Nhi sẽ không vô cớ xuất hiện bộ dạng sợ hãi như vậy...

“Ngươi còn không mau mau đưa rượu đưa đến đây cho ta, còn đứng ở chỗ đó mè nheo cái gì?”

Ngẩng đầu lên, Cơ Nhi chậm rãi nhìn về phía nam nhân đã mất hết kiên nhẫn kia, thình lình, đột nhiên thanh âm của nàng bị co rút khiếp sợ.

“Phụ... Phụ thân... Người...” Thanh âm run rẩy, Cơ Nhi không thể tin vào những gì trước mắt mình.

Trong miệng phụ thân khắc ra miếng xương, lông vũ rơi đầy trên đất... Trời! Ném bên đồng hải cốt kia chính là dây tơ hồng, mấy ngày trước đây nàng

cột lên cho Ấp Nhi mà...

Trong đầu Cơ Nhi dâng lên một ý nghĩ khiếp sợ.

Nam nhân gặm chân vịt béo ngậy, một đầu xám trắng, hài lòng nói: “Không uống công lã phí nhiều gạo ngô của chúng ta như vậy, không tệ không tệ, thịt quả nhiên như ta nghĩ, béo ngậy, thơm ngon, ô, làm sao người còn đứng được ra đó hả?”

“Người... ăn Ấp nhi!” Một tay nàng chăm sóc Ấp Nhi từ nhỏ mà...

Chóp mũi đau xót, không che giấu được kinh sợ cùng thương tâm để cho nàng mềm nhũn tay chân, “Choang” một tiếng, vò rượu rơi trên mặt đất, rượu loang lổ trên nền đất.

“Nha đầu chết tiệt này!” Vừa thấy rượu không còn, nam nhân tức giận đến nhảy dựng lên.

“Người ngựa da có phải không? Dám đổ rượu của ta... Khụ khụ...”

Nguy rồi, vừa mới mở miệng, xương hóc trong cổ họng của hắn –

Nam nhân không ngừng ho mãnh liệt, hy vọng có thể khắc ra mảnh xương cứng rắn trong miệng, đáng tiếc bất luận hắn có liều chết vận toàn sức già của hắn, nhưng là vẫn không được như nguyện, mảnh xương ngoan cố kia tựa hồ càng lún sâu hơn, nam nhân bắt đầu phát hiện hô hấp của mình càng ngày càng không xuôi nổi rồi.

“Khụ khụ... Cơ... Cơ Nhi...”

Từ trong đau thương bị kêu tỉnh, liền gặp được phụ thân mặt tái mét, Cơ Nhi kinh hoàng, tay chân luống cuống.

“Phụ thân...”

“Mau... Nhanh đi... Thành đại phu...” Thật khó chịu, hắn mau không thể hít thở nổi.

“Nhưng là chúng ta không có tiền, trong nhà không có đồ vật gì đáng giá có thể bán lấy bạc rồi, làm sao thành nổi đại phu?” Xót thương khóc tang cho Vịt con khiến Cơ Nhi trong đầu một mớ hỗn độn quên cả cứu người...

“Ồn ào cái gì đó?”

Phong Ly Phách lên tiếng hỏi làm cho mọi người quay đầu lại.

“Vị công tử này, nhìn bộ dạng ngài cũng biết ngài là người nơi khác tới đây rồi, khó trách không biết việc ác của người đàn ông này...”

“Người này cho tới giờ đều không có làm tròn trách nhiệm của phụ thân, động một chút là lại động thủ đánh nữ nhi của mình, còn lừa lảng giằng như chúng ta không ít tiền đi rượu chè, cờ bạc, chơi gái, công tử nói người này có đáng chết hay không chứ?”

“Phải rồi! Thật là ông trời có mắt, để cho hắn ném báo ứng, ăn uống bị nghẹn chết!”

Đám người kia đồng nói một câu tây nói một câu, hắn nghe hiểu được mới là lạ.

“Tất cả câm miệng!” Phong Ly Phách hét lớn một tiếng. Còn không bằng để cho hắn đích thân đi xem còn nhanh hơn.

Lướt qua đám dân chúng trước mặt bị hắn rống to mà phát gốc, nhìn đến màn kia, hắn bắt đầu hoài nghi ánh mắt mình có phải có vấn đề rồi không –

Bán thân chôn cha, hắn xem cũng đủ nhảm, nhưng mà những cái kia thì đúng là ví dụ đầu tiên đi.

Bán thân chôn vịt, bán thân chữa bệnh cho gà, bán thân cho chó ăn, bán thân cứu ăn xin, bán thân trả nợ, bán thân... Trên tấm ván gỗ nho nhỏ, tràng giang đại hải chữ và chữ, chỉ trừ dòng cuối cùng, “Bán thân chôn cha”, là Phong Ly Phách xem hiểu, những thứ khác hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi nhận thức của hắn.

Ánh mắt hắn nhìn về phía phụ thân nữ tử đang đắp chiếu nằm kia, dần dần chuyển qua chó vàng đang nằm sấp, chậm rãi từ từ phóng tới trên người nữ tử đang cúi đầu quỳ bên cạnh, mà trong tay nàng vẫn còn đang ôm một con... gà. Điều này thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi!

Phong Ly Phách tốn một đoạn thời gian cũng không tính là ngắn mới tìm trở về thanh âm của mình, “trò quý gì thế này!”

Chân không tự chủ đến gần.

“Không nên dẫm lên Ấp nhi!”

Một tiếng ra lệnh khiến cho bước chân của hắn lơ lửng giữa không trung, Phong Ly Phách giật mình nhìn về mặt đất phía trước. Một bóng ma cũng

chẳng có!

Hắn bắt đầu hoài nghi thanh âm mềm mại vừa rồi là ảo giác của hắn, vì vậy hắn lại bước lên phía trước một bước.

“Cẩn thận chân của ngươi, không cần... Ai nha! Ngươi đã phải Áp Nhi rồi...”

Nữ tử vốn dĩ đang quỳ xồm trên mặt đất, chợt nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, thấm đẫm nước mắt, nhìn chăm chăm nam tử cao lớn đứng đằng trước, thương tâm lên án. “Áp Nhi đã đủ đáng thương, ngươi tại sao còn phải khi dễ nó? Nó cũng chỉ còn dư lại hài cốt này thôi mà...”

Cơ Nhi cúi người, lợm trờ lại hài cốt bị lệch vị trí, thật cẩn thận phui đi bụi đất, lại đem nó trả về chỗ cũ – trước người của nàng, khoảng cách ước chừng một cánh tay.

Phong Ly Phách cảm giác mình tựa hồ bị người đùa bỡn, “Áp Nhi” trong miệng nữ nhân kia, không phải là một ít đồng... xương vụn chứ! Nhưng nhìn bộ dáng nàng ấy như đang nâng niu bảo bối, đợi chút... “Bán thân chôn vụn”? Không phải là như hắn nghĩ đó chứ!

Hắn không tự chủ đề cao giọng nói: “Ngươi bán mình là vì chôn cất mấy thứ này?” Trên đời này sẽ không thật sự có loại ngu ngốc này đó chứ!

Nàng khẽ gật đầu, men theo thanh âm, cuối cùng xem cho rõ ràng nam tử trước mắt này. Hắn rất cao lớn, thân hình cường tráng lực lưỡng, dường như chất chứa quyền năng vô hạn. Hắn chính là thần tiên mà Ngọc hoàng đại đế phái xuống cứu giúp nàng đây mà...

“Vậy bán thân chữa bệnh cho gà lại là cái quỷ gì thế hả?”

Cơ Nhi cúi đầu cúi nhìn gà con trong ngực.” Kê Nhi bị dọa sợ, tinh thần vô cùng không tốt, cũng đứng lên không nổi nữa, ta lo lắng nó bị nội thương gì đó, muốn tìm đại phu thay nó xem một chút.”

Tối hôm qua nàng ở bên cạnh bếp nhìn thấy, dây thừng buộc chặt ở hai chân Kê Nhi, bộ dáng run rẩy cùng cặp mắt sợ hãi, hiển nhiên nó cũng chịu không ít khổ.

“Bán mình cho chó ăn thì sao?”

Cơ Nhi vươn cánh tay trái nhỏ bé, yếu ớt, vuốt ve chú chó vàng thủy chung ngoan ngoãn nằm ở bên cạnh mình: “Trong nhà đã không có lương thực rồi, Cầu Nhi đói bụng đã vài hôm, nhìn nó cũng mau không còn hơi sức rồi, nếu như có tiền thì có thể mua đồ ăn cho Cầu Nhi nha.”

“Bán thân cứu ăn xin?”

“A, đó là gia gia xin ăn ở miếu, ông ấy thật đáng thương...”

Một hồi thẩm hỏi, Phong Ly Phách phát hiện đầu mình là càng nghe càng đau lợi hại, rốt cuộc đã hỏi tới cuối cùng, thế nhưng hắn lại cảm giác mình càng giống tên lính bại trận, toàn thân vô lực.

Cho dù nước mắt thấm ướt khuôn mặt, làm mờ đi dung mạo của nàng, thế nhưng hắn không có cách nào bỏ qua cặp mắt to sáng ngời tinh khiết kia, trong đó phát ra sự hồn nhiên, hắn không thể không tin lời nói của nàng, không phải nàng đang giả bộ.

Người đàn, kẻ ngu hắn thấy cũng nhiều, nhưng mà còn chưa bao giờ gặp qua người ngu xuẩn thế này! Nữ nhân xuẩn ngốc này có hiểu hai chữ “bán thân” có nghĩa gì không hả?

“Thế nào, chẳng lẽ ta viết như vậy không đúng?” Về mặt của hắn thật là lạ nha!

Nàng quay đầu nhìn tấm bảng bên người, những chữ trên là do nàng nhờ thầy coi bói viết đó, sẽ không có lỗi gì đâu nha!

“Đừng cái mộng! Ngươi lấy việc bán thân làm trò đùa để chơi đùa phải không?” Phong Ly Phách từ cổ họng nặn ra những lời này.

“Không phải...”

“Ngươi cầm miệng, nào có người nào tốt bụng đến ngu ngốc như ngươi, ngươi cho rằng bán thân là có thể cứu lũ chó mèo kia sao hả? Nếu cứ mỗi cái người gặp liền thương xót, ngươi phải bán mình bao nhiêu lần cho đủ hả!” Ngươi là người, cũng không phải đồ vật này nọ! Câu nói sau cùng Phong Ly Phách chưa kịp nói đành nuốt xuống, bởi vì người trước mắt đã là chẳng còn lại.

“Nhưng là... Ta không giúp bọn họ, sẽ không người nào có thể giúp bọn hắn nha!” Cơ Nhi lấy tay lau mặt. “Vị công tử này, van cầu ngươi, ngươi mua ta có được hay không? Kê nhi là ta một tay nuôi lớn, ta thật sự không thể nào sáng sớm tinh dậy lại không thấy Kê Nhi đâu...” Ôm chặt gà con đang thoi thóp, Cơ Nhi nhẹ nhàng xoa đầu nó.

“Gặp quý! Đây là chuyện trong trần các ngươi, liên quan gì đến ta!” Có làm hay không, cũng chỉ là con gà mà thôi, chết thì thế nào?” Ngươi không phải nên tìm người trong trần các ngươi giúp một tay nha!”

“Cũng là bởi vì không ai chịu mua ta nên ta mới cầu xin công tử...” Nàng không có nói thêm gì nữa, chỉ là thân thể co rút, không ngừng rơi lệ, một bên chó vàng thấy thế, đem thân thể dán chặt nàng, đi theo ô ô kêu lên.

Thấy một màn này, hấn có một chút mềm lòng... Đáng chết! Hấn mềm lòng thì có ích gì, chuyện này căn bản không liên quan đến hấn.

Hấn xoay người đối mặt đám người phía sau kia: “Các người xem, nàng là người của trấn các ngươi, các ngươi thế nào lại không đi giúp nàng?”

“Này...” Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Bén nhọn quét mắt qua một người dân đang áp ứng, hấn đùa cợt.”Mới vừa rồi lý sự rất nhiều, sao bây giờ lại như chó ăn mất lưỡi thế hả?”

Thái độ của hấn tương đối kém, theo lý mà nói mọi người phải đối với hấn tức giận; nhưng trên thực tế vừa đúng ngược lại, hấn một thân ngao nghễ khi thế, tự nhiên tạo thành một cỗ uy nghiêm, làm cho người ta không dám chống đối.

“Muốn chúng ta bỏ tiền chôn cất... Loại người kia, ta mới khinh thường lắm!” Trầm mặc một lát, có người dừng cảm lên tiếng.

Một người bắt đầu, những người khác rồi rít đi theo nói theo, trong phút chốc làn sóng phản đối một lớp tiếp một lớp.

“Hay cho một cái Hoan Hi trấn! Thật đúng là để cho ta mở rộng tầm mắt, thì ra là thấy chết không cứu cũng là phong tục của quý trấn.”

Hấn đùa cợt nói làm cho người ta ngượng ngập, cười lạnh giắt bên môi càng làm cho người ta đứng không nổi, chẳng bao lâu sau, mọi người đều tự tìm lấy cớ tản đi.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình hấn.

“Công tử...”

Hấn cảm thấy vạt áo mình bị người kéo lấy, không cần suy nghĩ, hấn cũng biết là ai làm vậy rồi. Thôi, xem như làm việc thiện đi!

Hấn từ trong ngực lấy ra một tờ ngân phiếu, cũng không thèm nhìn tới nàng, liền lui về phía sau chuyển tới.”Nữ nhân ngọc, còn không lấy đi!”

Phong Ly Phách thật là muốn kiếm khối đầu hũ đập đầu mình, mềm lòng của hấn ngàn năm khó gặp, bây giờ thì tốt rồi! Hiện tại đi sau hấn là một cái phiền toái bỏ thế nào cũng không dứt, còn thêm một gà, một chó nhấm mất theo đuôi phía sau hấn... Xuân muốn chết!

Chẳng biết nàng nghe tin ở đâu có thể biết được quán trọ hấn nghỉ ngơi, sáng sớm tinh mơ đã ở cửa quán trọ chờ hấn, bất kể hấn hung nàng rống nàng thế nào, nàng chính là bám riết lấy hấn không chịu đi.

Không còn khuôn mặt đầm lệ như hôm qua, không ngờ được nàng lại có một dung nhan tinh tế, xinh đẹp như vậy, không phải dung mạo diễm lệ kinh người, cũng không phải kiều mị mê hoặc, mà là một loại tự nhiên tươi mát, không cần trang điểm cũng đã tàn mướt ra hơi thở xinh đẹp, khuôn mặt khéo léo, lông mày nhàn nhạt mực đen, cánh mũi thon dài, còn có khoe môi kia mang theo cổ chấp không tha, cổ ý hiện ra dẫn dắt ánh mắt của hấn.

Nói thật, dung mạo của nàng quả thật là cảnh đẹp ý vui... Đợi chút, coi như nàng so hôm qua thuận mắt hơn nhiều, lại có chút quan hệ gì nào với hấn?

“Nữ nhân, ta bảo ngươi đừng đi theo ta nữa, nghe thấy chưa?” Không biết là đây là lần thứ mấy rồi, hấn dừng bước lại hướng nàng quát.

Co rúm lại, giống như là thói quen, rất nhanh nàng lại ngồi thẳng lên.”Công tử mua Cơ Nhi, Cơ Nhi đương nhiên là muốn đi theo công tử rồi.”

“Đù rồi, ngươi là nghe không hiểu lời của ta nói sao? Ta không có mua ngươi, ngươi cũng không được đi theo ta nữa!” Hấn đã quyết định hôm nay liền rời đi nơi này, chỉ là điều kiện tiên quyết là, phải trước hết để cho một người, một gà, một chó, rời đi tầm mắt của hấn.

Cơ Nhi không vì bộ dáng hung dữ của hấn mà sợ hãi. “Kê nhi, Cầu Nhi, các em phải nhìn kỹ nha, vị công tử này chính là ân nhân của các em, công tử đây là một người tốt đó nha!”

“Người tốt?” Phong Ly Phách thiếu chút nữa bị nước miếng của mình nghẹn chết. Vẫn chưa cho nàng sắc mặt tốt, nàng nhận định hấn vẫn là người tốt?

“Không sai, công tử thật là một người tốt, cho Cơ Nhi nhiều tiền như vậy, còn tặng lọ thuốc cho Cơ Nhi bôi vết thương không phải sao?” Trong đôi mắt mờ sương của nàng là chân thành, thẳng thắn cùng tin cậy.

“Cái đó...” Hấn nhất thời cứng họng.

Hôm qua bởi vì nàng chậm chạp không chịu buông tay, Phong Ly Phách không kiên nhẫn rút người ra, lại không có ngờ tới hơi sức của mình quá lớn, không cẩn thận để cho nàng té một bên, hấn liền thấy được trên cánh tay nàng chẳng biết vết thương.

Tất cả vết thương lớn nhỏ, không đồng nhất, làm cho hấn thấy được cảm thấy vô cùng khó chịu, lại có kẻ ác tâm như vậy, xuống tay với một nữ tử yếu đuối nặng như vậy! Lập tức hấn liền đem Kim sang được đặc hiệu mang sẵn bên người đưa cho nàng.

Haiz! Quả nhiên không nên làm gà mẹ! Nhìn một chút, chỉ là một chai thuốc, lại thành một cái cớ cho nàng bám lấy.

“Ngươi luôn miệng nói là ta mua được ngươi, vậy sao lời ta nói ngươi không nghe hả?” Hấn nghĩ đến một loại phương pháp có thể đuổi đi nàng.

Cơ Nhi gật đầu một cái.

“Rất tốt, vậy ta lệnh cho người, bắt đầu từ bây giờ, không cho phép người đi theo ta, cũng không được lại xuất hiện trước mặt của ta.”

Ánh mắt bị thương của Cơ Nhi nhìn hấn không rời, ngừng một lát mới cất tiếng: “Công tử thật sự ghét Cơ Nhi như vậy sao, muốn đuổi Cơ Nhi đi?” Thanh âm của nàng hàm chứa đau thương, khổ sở.

Nàng không có gia đình, nếu như hấn cũng không cần nàng, nàng sau này biết lưu lạc nơi đâu?

Phong Ly Phách liếc xéo nàng một cái. “Nói nhảm!” Miệng lòng lần thứ nhất là đủ rồi, hấn cũng không muốn có thêm lần thứ hai.

“Cơ Nhi biết.” Mất đi hi vọng, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ trong nháy mắt chất chứa u sầu, nàng yên lặng rũ mặt xuống.

Xoay người, Phong Ly Phách đè nén xuống nội tâm nhàn nhạt không đành lòng, hất đầu, không hề liếc nàng thêm một cái, rời đi.

+ oa nhi: con nít.

+ thân nương: mẹ ruột

+ sáo: âm ỹ

+ trấn quy: quy định của trấn

+ trấn chỉ: tôn chỉ của trấn

+ Hoan hỉ: vui mừng, hạnh phúc

+ phong mạo: dáng dấp, cảnh tượng

+ Lão thiên: ông trời

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Bán Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2

Người đến người đi trên đường lớn, người bán rong cất tiếng rao hàng, phố lớn, phố nhỏ đều dùng từ náo nhiệt để hình dung.

Trong biển người xôn xao náo nhiệt, lại có người rõ ràng là tâm tình không tốt, bày ra gương mặt thối cực điểm, đáng ra giờ phút này hấn đã trở về Ngao Ung Bảo, nhưng ngược lại Phong Ly Phách lại đang ở chỗ này, lòng dạ rối bời.

Không sai, hấn chính là mặt thối, tâm tình khó chịu, hỏa khí lớn đến muốn đánh người, không được sao?

Nữ nhân diện chuyên chinh người chết không đền mạng, Thủy Như Nguyệt kia, cứ nhiên rêu rao khắp nơi, nhĩ tử hư hỏng, vứt bỏ nương trốn nhà ra đi, nương đáng thương còn đang mòn mỏi mong chờ trong bão, đợi ái tử quay đầu về nhà...

Có làm không hả? Ở đó nói nhảm cái gì thế? Chẳng qua chỉ thua nàng mấy ván đấu thôi, nữ nhân diện kia suốt ngày đem ba chữ “Kiền nhĩ tử” giắt bên miệng, hiện giờ, chính vì mấy lời làm nhảm này, khiến hấn không muốn trở về, chỉ sợ làm trò mua vui cho bọn thuộc hạ cười nhạo, thật là tức chết hấn mà!

Dĩ nhiên, đây chỉ là một trong những nguyên nhân mà giờ phút này, trên mặt hấn viết “Người lạ chó tới gần”.

Nói đi cũng phải nói lại... Đứng, chính là một nữ nhân khác đáng chết vạn lần, chọc hấn tâm tình không tốt, nàng đáng thương, là chuyện của nàng, rõ ràng chả có chút quan hệ gì với hấn, tại sao từ lúc rời khỏi Hoan Hỉ trấn, ngược lại hấn lại lộ ra vẻ tâm tình khó chịu? Bóng dáng cô đơn kia dường như khắc sâu vào trong trái tim hấn, quãng thế nào cũng không đi, dường như đang chỉ trích hấn nhân tâm, độc ác vứt bỏ vậy.

“Công tử, công tử tốt bụng!”

Nghe một chút, lại tới, hấn thậm chí xuất hiện ảo giác, cho là nghe được thanh âm của nữ nhân kia kêu hấn.

Hấn dựng thẳng tai cẩn thận nghe lại. Rất tốt, quả nhiên là ảo giác, quanh người trừ tiếng huyên náo bên ngoài, cái gì cũng không có.

“Công tử!”

Hấn khép chặt lòng mày. Tại sao lại tới? Lúc này ảo giác nghiêm trọng hơn, thanh âm kia giống như thực sự có người ở phía sau gọi hấn vậy.

“Công tử, ta là Cơ Nhi! Công tử, người đừng đi nha!”

Phong Ly Phách toàn thân chấn động, cứng ngắc xoay người lại.

Không thể nào! Thanh âm này to rõ, hơn nữa... Hắn cơ hồ quên khuấy nàng kêu Kê Nhi, Áp Nhi gì cơ mà, trừ phi chính nàng mở miệng...

Phóng tầm mắt nhìn, một gương mặt hắc không nguyện ý quen thuộc, lập tức đập vào mắt hắn.

“Công tử!” Cái người đang hưng phấn kêu lên chính là Cơ Nhi.

Chưa bao giờ bước ra Hoan Hi trấn một bước, lần đầu tiên đến hoàn cảnh xa lạ, nhiều ngày nay, nàng khẩn trương đến mức ăn không ngon ngủ không yên, nàng còn chưa biết phải thích ứng hoàn cảnh mới này như thế nào, không nghĩ tới tại nơi này có thể gặp được người quen.

Vừa thấy được hắn, giống như đi trong sương mù tìm được lối ra, khiến cho nàng thở phào nhẹ nhõm, không để ý tới những ánh mắt quái dị của dân chúng, nàng hướng về bóng dáng cao lớn phía trước chạy tới, mong mỏi hắn có thể nghe đến tiếng gọi của nàng.

“Làm sao người xuất hiện ở nơi này?” Hắn không tự chủ nhìn phương hướng nàng đi tới.

Vừa nhìn thấy nàng, tâm tình không ngờ được, không hề phiền não nữa, chỉ ít có thể nhìn thấy nàng tràn đầy sức sống, chạy nhảy tung tăng, chỉ là ngay sau đó, một ý nghĩ phiền lòng toát ra từ trong đầu hắn.

“Người coi lời nói của ta là gió thoảng bên tai phải hay không? Ta muốn người đừng đi theo ta nữa!” Phong Ly Phách quên lúc rời đi, nàng căn bản không có đi theo, mà cho dù có muốn đuổi theo, ngay từ đầu nàng cũng đâu có biết hắn đi đâu.

Tiếng quát tháo giận dữ vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt, bốn bề tĩnh mịch.

“Ta không có...” Nàng nghĩ muốn xua tay, nhưng lúc này tay bị người bắt lấy, không thể làm gì khác hơn là đành phải lắc đầu kịch liệt. Vị công tử này, vẫn là người thích hung dữ người ta nha.

“Người ngu ngốc a! Không ở Hoan Hi trấn cho khỏe, một mình người, nữ tử yếu đuối cứ như vậy đường đột chạy ra ngoài, không sợ gặp chuyện gì nguy hiểm sao hả?” Không nên nhiều chuyện, nhưng chính là không nhịn được đối với cái nữ nhân không có đầu óc này tức giận đến điên mất.

“Ta...” Nàng nghĩ giải thích cái gì, lại bị hắn lần nữa cướp đi lời nói.

“Đi, ta thay người an bài xe ngựa, đưa người trở về Hoan Hi trấn.”

Hắn tự tay kéo nàng qua, nhưng nàng lại bất động, lúc này hắn mới chú ý tới còn có một cánh tay khác đang kéo tay nàng, còn nữa, một thân nàng mặc vô cùng lộ liễu - khoác sa mỏng vai trần, cơ hồ không che nổi thân hình yếu điệu tươi đẹp kia.

Lửa giận của hắn chính xác là càng đốt càng lớn. “Người đáng chết mặc thành cái quỷ gì thế này hả?! Còn nữa..., cái bà lão này nắm tay nàng làm cái gì?”

Hồng mama háng giọng một cái, kiềm chế lại sự sợ hãi với nam nhân trước mắt, ngẩng đầu ưỡn ngực, trừng mắt nói: “Công tử nhận thức nàng, vậy thì mời công tử thay chúng ta giải quyết đồng rắc rối mà nha đầu này gây ra đi.”

“Nàng lại xảy ra vấn đề gì?” Cơ hồ đã bị một thân y phục không có tí chỉnh tề nào của Cơ Nhi khiến hắn tức đến hộc máu rồi, nàng cho là thân hình mảnh khảnh yếu ớt của nàng đẹp mắt lắm sao hả? Xương gầy như củi khô còn mặc thành như vậy? Lát nữa phải tìm cho nha đầu này bộ y phục kín mít, gió cũng không thông mới được. (Bí: “củi khô” ca còn ham. Phách ca: * liếc xéo* Bí: xách dép chạy dài)

“Nha đầu chết tiệt này rõ ràng là ta mua trước mang về Khi Hồng lâu, nàng lại tự tiện làm chủ bán mình cho Lục mama của Liễu Thúy các, công tử người nói xem, ta đến Thúy Liễu các bắt người chẳng lẽ không đúng?” Hồng mama càng nói càng tức, tức giận mình mất trắng một khoản tiền.

Một bên không cam lòng chịu vắng vẻ, Lục mama chen miệng, “Chuyện cười, người mua nàng, vậy ta ra tiền là cái gì? Nha đầu này là tự nguyện để cho ta mua, hiện tại liền là người của Liễu Thúy các chúng ta, giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, người mau buông tay, nếu không ta muốn gọi quan.”

“Là ta mua nàng trước, nha đầu này dĩ nhiên về ta!” Hồng mama cầm chặt cánh tay Cơ Nhi, nhất quyết chết không chịu buông tay.

Hai người đồng thanh gào thét chửi liên hồi—

“Nữ nhân ngu xuẩn trời đánh thánh vật này!”

Một tiếng sấm rền vang vọng chân trời, làm cho hai kẻ kia ngậm miệng tức thì.

Gân xanh hiện lên, Phong Ly Phách kiềm chế ý nghĩ muốn lên vặn gãy cổ cái người ngu ngốc đến chết kia.

Thì ra không phải là nàng theo mình tới đây, mà là lại tới bán thân, hơn nữa, là bán thân cho thanh lâu! Bán thân chơi rất vui phải không?

Tốt, vô cùng tốt, nàng thích chơi như vậy là chuyện của nàng, nhưng nàng cũng đừng quên, người thứ nhất mua nàng không ai khác chính là hân đây, nàng muốn bán thân lần nữa, trước cũng phải hỏi xem hân có đồng ý hay không!

Cơ Nhi sợ hãi bước đi, dọc theo đường đi không dám hé răng nói nửa lời, để cho Phong Ly Phách nắm đi.

Nàng len lén nhìn sườn mặt nghiêng nghiêng của hân, lông mày rậm rạp, ánh mắt có hồn, sáng ngời, cùng với sống mũi cao thẳng, như là một bức họa điêu khắc nên hình dáng tuấn mỹ của hân, toàn bộ trong trí nhớ của nàng chưa từng có phai nhạt đi, đương nhiên, còn có bộ dáng đỉnh đầu bốc khói kia nữa...

Công tử giống như đang cực kỳ tức giận đó! Haiz!

Vừa rồi, hân trực tiếp đoạt nàng đi, quảng xuống một câu trực tiếp làm cho Hồng mama cùng Lục mama ngã ngồi xuống đất, ngốc luôn tại trận, sau đó ném ra một tờ ngân phiếu, nổi giận đùng đùng mang nàng đi.

Cơ Nhi có chút sợ hãi nhìn hân tức giận nhưng cũng âm thầm cao hứng, bởi vì cái câu nói kia của hân –

“Ta mới là người mua được nàng đầu tiên, nàng là của ta!”

Để cho trái tim đang treo trên cành bất an của nàng, cuối cùng cũng được hạ xuống.

Nàng cũng biết hân là người tốt, nếu hân thừa nhận mua nàng, vậy sau này có thể đi theo hân rồi!

Trái với tâm tình vui vẻ của nàng, Phong Ly Phách phi thường tức giận, ánh mắt hung tợn muốn lãng trí tất cả nam nhân dám để một chút ánh mắt trên người nàng, theo bản năng gia tăng tốc độ, nhanh chóng kéo nàng qua biển người trong quán trọ, nhanh chóng tiến tới lầu hai hân đang ở tạm.

Cửa đóng sầm lại một tiếng, giống như hỏa lực nổ tung.

Hân thô lỗ quăng nàng ra, một bụng căm tức ứ đầy rồi cuộc bộc phát, hân vỗ bàn thét lớn: “Ngươi giải thích cho ta đến cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Tim thiếu chút nữa nhảy ra khỏi miệng, Cơ Nhi thận trọng hỏi: “Giải thích cái gì?”

“Ngươi vì cái quý gì lại xuất hiện tại nơi này? Ta không phải giữ lại một khoản ngân lượng không ít sao, ngươi làm cái gì lại chạy đi bán mình?”

“Tiền kia... Ta đưa hết cho khát cái gia gia... Sau đó...” Dừng một chút, nàng phát hiện hân không rống phản đối nàng, mới nói tiếp: “Là được... tiểu hài tử nhà hàng xóm sát vách, sau khi công tử đi, trèo lên cây chơi, không cẩn thận té xuống, chân bị thương thật nghiêm trọng, bọn họ giống như ta là một người nghèo khó, không có nhiều tiền như vậy có thể chữa trị cái chân kia, đứa bé kia thật đáng thương, ta muốn giúp hân kiếm tiền tìm đại phu...”

“Cho nên ngươi lại chạy đến trên đường bán mình?”

Nàng gật đầu. “Sau đó ta tới Hoan Hi trấn làm việc, Hồng mama nhìn trúng, mang đến nơi này. Công tử ngươi biết không? Thật ra thì cô nương ở Khi Hồng Lâu rất đáng thương, bọn họ căn bản không phải tự nguyện đến Khi Hồng Lâu, lại bị cưỡng bách đi làm những thứ kia... Họ không muốn... Chuyện...” Nàng đỏ mặt không có nói thêm gì nữa.

Bộ dáng của nàng để cho hân hiểu rõ, nhưng cũng đem lý trí của hân nhất thời kéo trở lại.

“Ngươi... Vậy ngươi có hay không...” Một tia cảm giác tội ác nổi lên trong lòng, ban đầu nếu không phải hân không để ý nàng, nàng cũng sẽ không bị hãm vào thanh lâu.

Nàng không được tự nhiên thấp đầu. “Không có, Hồng mama nói ta còn phải trước điều dưỡng thân thể cho tốt mới có thể... Tiếp khách...”

Bỗng dưng, nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đã sạm đỏ bừng, nhìn thẳng hân nói: “Nhưng là cô nương khác thì không phải là như vậy, họ không muốn tiếp khách, Hồng mama sẽ sai người sử chữa họ, không có cho ăn cơm, còn đánh bọn họ rất dữ dội, họ nói, nếu như có tiền là họ có thể rời khỏi Khi Hồng lâu rồi.” Vì nàng cảm thấy bọn họ rất đáng thương, hốc mắt nàng bắt đầu ướt.

“Cho nên ngươi lại muốn bán mình lần nữa, thay họ chuộc thân...” Cho nên mới gây ra phân tranh trên đường hôm nay. Hân tận lực trầm trù khí, áp chế mình, thời điểm nàng còn chưa nói xong, đã thấy nàng tới chết.

“Đứng nha! Công tử ngươi thật thông minh!” Nhẹ nhàng lau đi nước mắt, Cơ Nhi thu hồi tâm tình khổ sở.

“Thông minh cái quý nhà ngươi! Bán mình không mất thân, ngươi cho rằng ngươi có thể may mắn nhiều lần như vậy sao, trời mới biết lần tới ngươi có thể gặp phải người xấu hay không?” Kéo chiếc ghế tròn ngồi xuống, hân phát hiện ra mình không nên áp dụng lễ thường để hình dung hành vi của nàng, nếu không người học máu tươi chắc chắn là hân.

“Ta chỉ muốn giúp những người đó thôi! Hơn nữa hiện tại ta theo công tử, làm sao sẽ gặp gỡ người xấu!”

Đây là lần đầu tiên nàng ở trước mặt hân hiển hiện nụ cười ôn nhu nhường ấy, như vậy yên tâm, như vậy tin cậy, cũng đáng chết để cho hân cảm thấy... mê người!

Ghê tởm, hần đang nghĩ cái gì! Toàn bộ nên trách y phục của nàng, cái gì gọi là nhỏ yếu không đáng xem, sai lầm to! Hần sớm biết nàng có một thân hình không tầm thường, tươi mát xinh đẹp, mà hồng không cần thoa phấn đã long lanh, tuyệt đẹp, nhất là cặp kia mỹ miều chọc người thương tiếc, khiến nhịp tim hần không tự chủ đập nhanh mấy nhịp, còn quyến luyến hương thơm thiếu nữ, cần bản như ần như hiện, câu dẫn lòng người...

Chột, hần giống như phát hiện cái gì đó, ôm nàng tới trước mặt, nhanh nhẹn thoát ra sa mỏng trên vai nàng, Cơ Nhi bị dọa tới mức kêu lên, hai tay giùng giàng.

“Công tử nguoi...” Hần muốn làm cái gì?

Mi tâm nhú chặt. “Ta không phải cho nguoi một chai thuốc hay sao? Làm sao nguoi không có bôi hả?” Bàn tay không e dè đặt lên cánh tay mềm mại, ngón tay xẹt qua những vết thương lớn nhỏ chẳng chịt kia, hần trực tiếp xem nàng giống như kiểm tra đồ vật của mình, kỹ lưỡng cẩn thận, hoàn toàn quên cái gì gọi là nam nữ cách biệt.

“Thuốc?” Quên giấy giụa, nàng chỉ ngây ngốc nhìn hần đụng vào da thịt của mình, rồi sau đó mới chột dạ nhớ lại lọ thuốc kia.

“Nguoi đừng có mà nói với ta là nguoi đem thuốc cho nguoi ta rồi đó?” Dám nói dạ, trước tiên hần sẽ đem nàng treo ngược lên đánh một trận.

Thấy hần nhìn chăm chăm, Cơ Nhi vội vàng lắc đầu. “Ta không có đưa nguoi...”

“Thuốc kia đâu? Tại sao không bôi?”

“Nguoi biết nha, thuốc lại không thể làm đồ ăn, cho nên... Ta... Bán cho người khác...” Thanh âm của nàng bắt đầu giảm xuống bằng tiếng vỗ cánh của muỗi nhỏ.

“Ta cuối cùng phải lưu chút tiền xin Hải thúc giúp ta chăm sóc Cửu Nhi cùng Kê nhi nha, nếu không ta đi rồi, bọn họ không ai chăm sóc rất đáng thương...”

Sau một hồi khá lâu, Phong Ly Phách mới có thể từ cổ họng nặn ra tiếng gào thét –

“Nữ nhân ngốc nguoi...”

Thuốc kia là Đông Linh Nhi ước chừng mất 49 ngày công phu mới chế ra, cho dù là vết thương lâu năm không khỏi, chỉ cần xoa mấy ngày, lập tức liền lại như da thịt oa nhi không tỳ vết, nguoi bình thường tan hết tiền tài còn không cầu được thuốc này, nàng thế nhưng vì một chó một gà có thể tùy tiện bán nó...

Hần triệt để, hoàn toàn... Bại dưới tay nàng!

Một con ếch nhảy nhảy về phía trước, hai con ếch nhảy nhảy về phía trước, ba con ếch vẫn như cũ nhảy nhảy về phía trước...

Nhảy nha nhảy, ba huynh đệ một lòng, nỗ lực hướng vào chiếc chăn mềm mại kia nhảy xuống.

“Ỉ ạch” “Ỉ ạch”, cố gắng cố gắng nữa, mục tiêu chính là ngọn núi cao nhất, mau mau, cũng nhanh đạt tới, các huynh đệ, dùng sức nhảy đi!

Trong bóng tối, một đôi mắt khép chặt đột nhiên mở ra, con nguoi lóe sáng để phòng đối mặt với đồng dạng đứng trước bụng, đang cử động hai má khanh khách kêu, giống như đang ăn mừng thuận lợi leo tường thành công ba huynh đệ ếch.

Thoáng chốc, phần nộ gầm rú liên tiếp –

“Đây là cái vật quý gì?”

Nửa đêm canh ba, tiếng kêu thất thanh làm Cơ Nhi bật tỉnh dậy, nàng ngủ sát vách, tùy ý khoác áo đơn, lao đảo nghiêng ngã xông tới.

“Thế nào, Phong công tử, đã xảy ra chuyện gì?”

Mới vừa trận rồng giận kia đến từ nguoi đang ngồi trên giường kia, đang hiện ra từng con thịnh nộ, Phong Ly Phách.

Thế nào? Nàng lại còn hỏi hần thế nào!

“Chính nguoi nhìn đi!” Nàng chẳng lẽ không nhìn thấy vật đang nương nhờ trên giường hần, kia ba con động vật mắt to à!

“Ồ, đại ếch, nhị ếch, tam ếch, các nguoi nhảy thế nào đến trong phòng Phong công tử rồi?” Cơ Nhi kinh ngạc.

“Ta không phải bảo nguoi không cho phép bắt bọn nó mang vào quán trọ sao?” Lời của nàng đưa tới làm cho đầu của hần đau.

Từ cái ngày dẫn theo nàng bên nguoi, chính là ngày tốt cũng chào tạm biệt hần rồi đi.

Hắn là sai vô cùng, cho là nàng chỉ đối với người như thế, vậy mà thiện tâm của nàng thật đúng là phát huy vô cùng tí mỉ, phàm là tất cả còn sống, cái gì cũng trong phạm vi nàng biểu hiện tình yêu to lớn.

Đáng sợ hơn là, bản thân biết những thứ kia không đúng, cư nhiên còn theo nàng mò mẫm điên cuồng, chỉ vì nàng vô tội níu lấy tâm hắn, dùng ánh mắt cầu xin, khiến ngay cả chính hắn cũng không tin mình sẽ đi làm những chuyện đó.

Vì cứu vớt cho con lợn rừng sắp bị làm thịt, ngày hôm trước, nàng trên đường lớn thiếu chút nữa khóc quỳ xuống, cầu người giết lợn thủ hạ lưu tình, hại hắn chỉ có thể ra mặt mua con lợn kia, kết thúc một hồi kịch nháo, sau đó thì sao, hồi báo hắn chính là mùi khai tràn đầy quán trọ, cùng ánh mắt khinh bỉ của tiểu nhị và chường quý.

Ngày hôm qua, chỉ vì con khi không chịu biểu diễn, nàng thế nhưng chạy tới chịu phạt thay con khi, thay nó ngăn lại cái roi nặng nề quất xuống, tình cảnh trước mắt khiến hắn hoàn toàn mất đi lý trí, vất vả lắm mới thấy cánh tay trắng nõn, lại xuất hiện vết thương, làm cho con tim hắn ngập tràn oán giận, chẳng thêm nghĩ hậu quả trước sau, thường luôn gánh hất người ta một quyền. Kết quả ai cũng biết đó, lại để cho nàng mang về con khi thích gây sự kia, hậu quả, chính là rước lấy toàn bộ khách nhân trong quán trọ trợn mắt há mồm chống đỡ.

Mà hôm nay, chỉ là sau thời gian uống cạn tuần trà, nàng lại có bản lĩnh làm cho mình bị vây trong cái đám sài lang chết tiệt dám mơ ước sắc đẹp của nàng, nguyên nhân chỉ vì nàng xen vào việc người khác, chạy đi bắt bình dìm mấy con ếch bị một bầy vô lại đùa bỡn, cuối cùng lại trở thành đối tượng bị khi dễ, chỉ có thể la lên gọi hắn tới cứu nàng.

Haiz – hắn rốt cuộc thay mình tìm phiền toái gì đây!

Hắn làm gì phải thay nàng làm nhiều chuyện như vậy! Cũng bởi vì không nở, đau lòng?

Làm sao có thể! Hắn sẽ vì một ngu ngốc cảm thấy không nở, đau lòng? Đây là chuyện tuyệt đối không thể nào xảy ra! (xảy ra rồi đó ợ)

“Phong công tử, người đừng tức giận được không? Ta sợ những người đó lại đem đại ếch, nhĩ ếch cùng tam ếch bắt đi khi dễ, cho nên mới bắt bọn nó lên lên giấu ở ống tay áo mang vào, cũng chỉ có tối nay mà thôi, người đừng đuổi bọn họ đi có được hay không?” Thấy hắn trầm mặt không nói, Cơ Nhi chỉ có thể không ngừng cầu xin.

Lông mày Phong Ly Phách càng nghe nhăn càng chặt. Gặp quý, không đuổi bọn họ đi, chẳng lẽ muốn hắn cùng ba con ếch ướt át gì đó cùng nhau ngủ sao?

“Trời vừa sáng, ta nhất định lập tức bảo chúng nó rời đi, ta hiện tại liền bắt bọn nó mang về trong phòng ta.”

Chính là đôi mắt diêm đạm đáng yêu này mà! Phong Ly Phách phát hiện lần nào mình cũng bại bởi cặp mắt này, không thể nào hạ quyết tâm cự tuyệt nàng được! Thôi, tối nay hắn nhận, được chưa?

Nghĩ đến cảnh nàng cùng ba con ếch ở chung một chỗ, cả người hắn cảm thấy có gì đó không đúng. “Không cần, bắt bọn nó đặt tại đây, người rút về ngủ là được.” Nhất thời mềm lòng, hắn thế nhưng mở miệng muốn đem lưu lại mấy tên muốn xâm chiếm giường hắn.

Ghê tởm, đáng chết, hắn lúc nào thì trở nên lả mồm như vậy! Hắn trong lòng không ngừng mắng bản thân ngu ngốc.

Chưa cho hắn có cơ hội đổi ý, bởi vì Cơ Nhi đã sớm vui vẻ an tâm ngoan ngoãn đi trở về phòng.

Hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm ba đôi mắt to kia cũng đang nhìn chăm chăm trở lại hắn, hắn vừa tức giận cũng vừa chán ghét. “Nhìn cái gì vậy? Nhìn lại ta đem con người các người moi ra bây giờ...” Khoan đã, hắn làm sao sẽ ngu xuẩn cùng con ếch nói chuyện!

Phong Ly Phách tức giận nằm phịch xuống, trùm kín chắn, chuẩn bị triệt để coi thường mấy cái vật thể khó hiểu trên giường, tiếp tục ngủ.

Hắn âm thầm thề, bắt đầu từ ngày mai, hắn tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không chế được tâm tình cùng hành động của mình, không thể bị nữ nhân ngu ngốc kia ảnh hưởng một chút xíu nào nữa.

“Phong công tử, Phong công tử, người... Chờ ta một chút...”

Người nhỏ bé đang thờ hờn hờn không ngừng đuổi theo nam nhân đang bước đi mau lẹ phía trước, chờ đến lúc nàng thờ không ra hơi, thì có người nhanh như gió vọt đến bên người nàng, thay nàng vỗ lưng thuận khí.

“Người ngu ngốc nha! Chạy không kịp không biết gọi ta lại sao hả? Đáng đời, thờ chết người đi!”

Đối với thái độ hung dữ của Phong Ly Phách, Cơ Nhi một chút cũng không để trong lòng, mấy ngày nay chung đụng, nàng đã sớm biết tính cách Phong công tử, tính tình hắn chỉ có chút nóng nảy, thật ra thì hắn, miệng mắng nàng, nhưng đối xử với nàng cực kì tốt đó.

Mấy ngày nay, chẳng những thuê giúp nàng gian khách trọ, còn thay nàng mua rất nhiều y phục mới, để cho nàng mỗi ngày ăn ngon mặc ấm, vô cùng thoải mái. Không chỉ như thế, hắn còn đưa nàng một chai thuốc giống hôm trước, bất kể sớm muộn, nhất định bắt nàng bôi thuốc cho bằng được, trừ mấy chỗ nàng bôi không tới, còn lại nhưng chỗ khác, cánh tay, trên đùi một chút vết sẹo cũng không có, nói hắn không tốt, ai tin chứ!

“Phong công tử, người đang tức giận sao? Có phải Cơ Nhi lại làm sai chuyện gì không?” Cho nên hắn mới đi nhanh như vậy.

“Cái nữ nhân này có ngày nào mà nguoi không gây chuyện?” Hấn liếc xéo nàng một cái.

Chỉ cần thoáng không chú ý nàng thôi, nàng liền có biện pháp tìm được những người nàng tự cho là đáng thương, cần trợ giúp, nhiều lần còn để hấn bắt được nàng lên lên lấy quần áo trang sức mình mua cho nàng, đôi lấy ngân lượng, chỉ vì cứu giúp những người kia.

Vô cùng rõ ràng, hấn thể đem đó hoàn toàn là chó má, hấn căn bản không có biện pháp bỏ mặc nàng.

Liền nói chuyện xảy ra mới vừa rồi, bởi vì nhìn thấy bộ dáng nàng kinh hoàng, rồi sau đó, có một nam nhân đuổi theo nàng, hấn liền cho rằng nàng lại phát huy lòng thương cảm chó chết của nàng, kết quả gặp phải tên háo sắc, lập tức không phân tốt xấu, hướng tên nam nhân kia, lấy hết sức bình sinh, thường hấn một quyền.

Kết quả thì sao! Nàng ấy kinh hoàng là do lo lắng trở về muộn sẽ bị mắng, còn nam nhân đuổi đến tận cùng, nhất định không buông, chẳng qua là tốt bụng đem đồ của nàng đánh rơi trả lại cho nàng, tất cả chỉ là một hồi hiểu lầm mà thôi.

Tệ nhất chính là, nam nhân kia, không phải ai xa lạ, chính là huynh đệ tốt của hấn, Phó Từ Tường, thiên hạ rộng lớn như vậy, sao biết được ở chỗ này lại đụng phải hấn chứ! Nhìn thấy Phó Từ Tường kia, ánh mắt viết bốn chữ “tuyệt đối báo thù”, hấn biết trong thời gian này, tốt nhất là không nên trở về Ngao Ứng Bảo thì hơn.

“Thật xin lỗi! Phong công tử, ta biết mình thường chọc giận nguoi không vui, nhưng ta thật sự chính là vô tình thôi mà.”

Phong Ly Phách lập tức quăng cho nàng ánh mắt bắt đắc dĩ xem thường, đem tất cả oán trách nuốt thẳng vào dạ dày. Đúng nha! Cái “vô tình” của nàng, không hơn không kém biến hấn trở thành “công tử điên” rồi, chuyện đi làm những chuyện điên điên khùng khùng.

“Phong công tử muốn giận ta thế nào cũng không quan hệ, chính là đừng không quan tâm tới ta nữa có được hay không?” Nàng không sợ hấn hung nàng, cũng chỉ sợ hấn sẽ như lúc trước, bỏ lại một mình nàng, nàng bây giờ... cũng chỉ có hấn.

Phong Ly Phách tìm thót lại chặt, chính cái bộ dáng này khiến hấn không có cách nào có thể bỏ mặc nàng không lo. Nàng khắp nơi thương cảm cho người, nhưng hấn xem ra, nàng mới là người đáng cho người ta thương tiếc nhất đó!

Bàn tay ôm trọn đôi tay nhỏ bé, hấn vững vàng nắm chặt nàng, lôi kéo, để cho nàng đi theo bên cạnh mình. “Chớ nói nhảm vô nghĩa. Còn nữa..., về sau gọi ta Phách là được.”

Hấn luôn luôn ghét những danh xưng rườm rà, lắm chuyện kia, cái gì công tử hay không công tử, phiền chết người!

Thấy mặt nàng mờ mịt không hiểu ra sao, hấn làm điệu bộ diễn tả. “Tất cả tên của ta, Phong Ly Phách.”

“Ta biết rồi nha! Danh Ma công tử! Ta tên là Cơ Nhi.” Nàng cũng lại một lần nữa giới thiệu tên của mình.

Thật là một nữ nhân vừa nát lại ngu xuẩn, “Ta là nói không phải gọi ta công tử, gọi ta Phách!”

“A, Phách.” Nàng nghe lời lên tiếng.

“Rốt cuộc nghe hiểu.” Hấn không vui lâu bầu.

Nàng đột nhiên dừng lại bước, ra tay lôi kéo ống tay áo của hấn. “Phách, nguoi xem...”

Hấn hướng phương hướng nàng chỉ, vừa nhìn.

Trong con hẻm cách bọn họ không xa, một tên công tử trẻ tuổi, một thân cẩm phục, đi theo phía sau, đại khái là mấy tên gia đình to khỏe, dưới ban ngày ban mặt, lại đi treu chọc một đôi tỷ muội bán hoa.

Bởi vì sợ, tỷ muội bị những tên kia mạnh mẽ lôi ra, giỏ hoa rơi đầy trên đất, tiểu muội muội khóc như mưa, còn tỷ tỷ sợ đến mức cắn chặt cánh môi, sợ hãi nhìn chằm chằm cảm y nam nhân đang giờ trò trên người nàng.

Thấy một màn như vậy, tay nhỏ bé của Cơ Nhi càng nhéo càng chặt, vì tình cảnh của bọn họ cảm thấy khẩn trương, ở Hoan Hi trấn của nàng chưa bao giờ gặp qua loại tình huống khi dễ người này, nàng không hiểu, tại sao người bên ngoài rất yêu thích khi dễ người yếu hơn mình chứ?

“Bọn họ thật là quá đáng, Phách, chúng ta có thể hay không...”

“Không cần nhiều chuyện!” Nghĩ cũng biết thiện tâm của nàng lại bắt đầu nổi lên rồi.

Đừng bảo là hấn máu lạnh, chuyện như vậy khắp nơi có thể thấy được, muốn hấn thấy một cứu một, rất xin lỗi, trừ phi cần thiết, lão huynh hấn lười phải chỗ mồm vào.

“Phách, ta biết rõ nguoi là người tốt, đi cứu họ có được hay không?” Cơ Nhi khẩn cầu.

Người tốt? Hừ!

Phong Ly Phách khịt mũi một tiếng, hấn cả đời này duy nhất một lần tốt bụng giúp nàng một tay, kết quả mang cho hấn kết quả gì? Một cái phiền toái bỏ rơi không được, còn phải lúc nào cũng lo lắng đề phòng tới chăm sóc “phiền toái”! Loại nữ nhân này một lần liền đủ đầu hấn đau cả ngày, lần này hấn đã học nghe lời, nói không giúp là không giúp.

“Phách...” A! Những thứ người thô lỗ kia lại đang chà đạp những bông hoa đáng thương kia!

“Đừng xem, chúng ta còn phải đi tìm quán trọ nghỉ chân tối nay.” Bất không được nàng, hấn đổi thành xách cổ áo của nàng, tính toán kéo nàng đi.

Không ngờ, nha đầu này lại nghiêng đầu sang chỗ khác, tránh thoát chưởng của hấn, vẫn hướng đầu kia chạy đi.

“Bản thiếu gia coi trọng người là kiếp trước người đã tu luyện phúc khí, người chớ có làm bộ làm tịch với ta, xem ra bản thiếu gia không sửa chữa người một trận người sẽ không biết sự lợi hại của ta!” Hứa Thiện Hào chuẩn bị vung ra một chưởng vào mặt nữ tử bán hoa kia.

“Đợi chút nha!” Tay mới vung đến giữa không trung, một hồi nững nịu truyền đến, sau một khắc, Hứa Thiện Hào phát hiện tay của mình bị một bóng dáng màu trắng vọt tới phía trước bắt được.

“Người nào to gan như vậy... Ừm ừm, ở đâu ra tiểu mỹ nhân này nha!” Lừ mắt mấy tên gia đình đang định tiến lên, hấn dò xét cẩn thận cái nữ nhân tự động đưa tới cửa này.

Thanh linh (linh hoạt đơn thuần...) không mang theo tục khí con người tản ra thần thái mê người, nhìn đôi tay nàng nhỏ bé trơn bóng, bắt lấy hấn cái kia, thấy phải, lòng hấn đã ngứa ngáy khó nhịn rồi. Nữ nhân này, hấn định rồi!

Cơ Nhi hoàn toàn không có bất kỳ ý thức nguy cơ đang tới, chỉ là gương mặt giận đến đỏ lên. “Làm sao người có thể đánh người lung tung?”

“Ta đánh người lung tung?” Giống như là nghe được một loại chuyện cười, Hứa Thiện Hào ha ha cười lớn. “Tiểu mỹ nhân có biết ta là ai không?” hấn chính là thiếu chủ của Hứa gia tiền trang, cũng là cháu ruột Huyện thái gia đương nhiệm, bằng thân phận của hấn, ở chỗ này ai dám nói hấn không đúng hả.

“Ta quản người là ai, tóm lại đánh người chính là không đúng.”

Cơ Nhi nghiêng đầu nhìn nữ tử bị người giữ chặt không thể nhúc nhích, lại gặp được đầy đất hoa bị người giẫm đạp nát mất, một cổ bất bình dâng lên. “Họ dựa vào bán hoa qua ngày, cuộc sống đã đủ cực khổ, ta không cho phép người khi dễ họ nữa!”

“A?” Hứa Thiện Hào đối với việc nàng không biết tự lượng sức mình, nhún mày cười một tiếng. “Nếu như bản thiếu gia có ý muốn khi dễ các nàng đâu?”

“Vậy ta liền... Ta liền...”

Cơ Nhi đem tầm mắt hướng phía sau hấn nhìn lên, Phong Ly Phách đang rành rang đứng ở đằng kia, hai tay vòng tay, một bộ dáng việc không liên quan đến mình, giống như thật sự không có ý định ra tay giúp nàng. Ánh mắt triệu hồi trước mắt, Cơ Nhi có chút không tiếp nổi lời nói, bởi vì nàng cũng không biết mình nên làm cái gì?

“Muốn ta không tìm họ phiền toái cũng được.” một đôi ánh mắt gian tà của Hứa Thiện Hào bắt đầu ở trên người nàng qua lại đảo quanh. “Người tới thay thế họ, như thế nào?”

Nghe được lời của hấn, Cơ Nhi mày đen nhúm chặt. “Ta thay thế họ?”

“Chỉ cần tiểu mỹ nhân ngoan ngoãn đi theo ta, ta chẳng những thả qua nàng cửa, mỗi ngày còn dẫn người đi ăn thong uống cay, qua ngày thật tốt.” Cảm lên đôi tay mềm mại của nàng, dùng sức một hồi, hấn kéo nàng tới trong ngực.

Cơ Nhi quai dị nhìn tới trước hấn. Ăn thong uống cay? Nàng không cần đi theo hấn mỗi ngày cũng đều có thể ăn thong uống cay được mà!

Phách thích nhất chính là mì thịt bò Tứ Xuyên cay rồi, mỗi lần trở về nàng đều bị hương vị kia hấp dẫn, không nhịn được hướng hấn muốn ném thử một hai ngụm một chút, cho nên, nàng ngày ngày đã ăn thong uống cay rồi.

“Đề cho bản công tử trước nhìn một chút tiểu mỹ nhân có bao nhiêu thành ý nào” Không đợi nàng trả lời, một tay Hứa Thiện Hào khóa chặt thắt lưng nàng, một tay khác cột nhà nâng cằm nàng lên.

“Người muốn làm gì? Buông ta ra! Phách!”

Đang ở hấn muốn trộm hương, một hòn đá nhỏ từ sau đầu thần không biết quỷ không hay đánh trúng huyệt đạo trên cánh tay hấn, hai tay tê rần, Hứa Thiện Hào không thể không buông Cơ Nhi ra.

“Là ai núp trong bóng tối đánh lén Bản công tử?”

Gia đình xung quanh lập tức xếp thành hàng thành tư thế chiến đấu, mà Cơ Nhi được tự do lập tức cách xa Hứa Thiện Hào.

Người đến là một nam tử áo bào xám mặt mũi xanh mét, từ khóe miệng của hắn lạnh lùng thốt một câu.

“Người dám chạm nàng lần nữa, ta chặt xuống tay người!”

+ tâm phù khí táo: thấp thòem nóng nảy

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Bán Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 3

Phong Ly Phách sắc mặt vô cùng khó coi.

Hắn vốn tính toán thờ ơ lạnh nhạt, cho nữ nhân kia một chút giáo huấn, để cho nàng hiểu trước khi giúp người khác phải xem mình có bao nhiêu cân lượng, nhưng mà sự kiên trì của hắn cũng chỉ có thể dùng đến khi con quỷ háo sắc kia đem cái tay chó chết của hắn chạm vào nàng, cảm giác giống như đồ vật thuộc sở hữu của mình bị kẻ khác mơ tưởng, hắn vô cùng, vô cùng khó chịu.

“Người... Là ai?” Đờ cánh tay đã mất cảm giác, Hứa Thiện Hào lắc mông trốn phía sau người làm, ánh mắt run sợ nhìn chăm chăm nam tử mặt lạnh từng bước một tiến tới gần.

Trên người đối phương bùng bùng tỏa ra lửa giận làm hắn không tự chủ run rẩy, chỉ là ý thức bản thân đồng người, hắn rất nhanh lại khôi phục sắc mặt cao ngạo lúc trước. “Ê, bản công tử hỏi người, người điếc phải không...”

Một ánh mắt bắn thẳng không khí xuyên tới, đầu lưỡi Hứa Thiện Hào giống như bị mèo cắn mất, lập tức im miệng.

“Àm ỹ cái rắm...! Người còn không mau cút ra!” Phong Ly Phách nói xong, không nhìn được đem tầm mắt chuyển qua bóng dáng màu trắng đang bận rộn trên mặt đất.

Nàng lại đang giờ trò quý gì! Anh hùng cứu mỹ nhân tới đây giải cứu nàng, há có thể đoán được nữ nhân này hồi báo hắn chính là đưa lưng về phía hắn bạn... Nhặt hoa vương trên đất? Đề nên tức giận, hắn đánh giọng nói: “Nữ nhân ngốc, tới đây!”

Nhưng mà đương sự cũng không có nghe thấy tiếng hắn, vẫn khom lưng như cũ cuống quýt nhặt những bông hoa đáng thương tội nghiệp kia.

Những thứ hoa này đáng thương lắm mà! thậm chí có nụ hoa mới chớm nở, liền bị những ác nhân kia một cước đạp nát rồi, cả đời ngắn ngủn cứ như vậy kết thúc, thật thâm độc!

Cơ Nhi khẽ sờ nhặt hoa lên, một đóa một đóa, đặt trong giỏ hoa, hồn nhiên chưa phát giác nam nhân gọi tên nàng phía sau gờ phút này lửa giận lan tới phương trời nào rồi.

“Các người còn đứng lý ra đây làm gì? Mau bắt nữ nhân kia lại cho ta!” Hứa Thiện Hào ra lệnh một tiếng, một tên gia đình đến gần Cơ Nhi, thô lỗ bắt lấy nàng, Cơ Nhi hoảng sợ, giỏ hoa cũng rơi xuống đất.

“Những bông hoa này... A, thật là đau, người không cần kéo mạnh như thế chứ!”

Cơ Nhi bị người dùng lực kéo đến bên cạnh Hứa Thiện Hào, Hứa Thiện Hào không chút khách khí nắm lấy cằm nhỏ xinh của nàng, Cơ Nhi đau đến cau mày từng trận.

Nữ nhân này cùng nam nhân kia ra tay đã thương hắn hiển nhiên là có quan hệ, chưa từng có kẻ nào dám đối với hắn hô to gọi nhỏ! Hiện tại nữ nhân này rơi vào tay hắn, hắn cũng không tin tên nam nhân kia dám đối với hắn như thế nào.

“Người là thứ chó má gì dám kêu bản thiếu gia cút? Hừ! Ta chẳng những không tránh, mà còn tự tay sờ nàng đó.”

Cơ Nhi hai hàng lông mày vẫn đến cơ hồ muốn xúm lại rồi. Người này thật đáng ghét, ở trên mặt nàng vừa sờ vừa bóp, làm cho nàng thật không thoải mái cũng rất đau nữa.

“Không tệ, da thịt này vừa trơn lại vừa non, cũng không biết những địa phương khác có hay không cũng giống vậy a...”

Hứa Thiện Hào làm bộ muốn hướng tới trước ngực nàng, đang ở lúc hắn vươn tay thăm dò thì “xèo xèo” hai tiếng, một thanh đao nhỏ không biết ở đâu ra thẳng tắp bay về hướng hắn, tinh chuẩn tới mức xuyên qua giữa khe hở của Cơ Nhi và Hứa Thiện Hào, thanh đao sắc bén xém chuẩn một nhúm tóc của Hứa Thiện Hào, khảm chắc nịch vào tường đá loang lổ.

Chỉ là một ít công phu, Hứa Thiện Hào sợ tới mức tắm mồ hôi lạnh, hô hấp cũng quên thở nữa.

“Lớn... Lớn mặt, nguoi...”

Không ai chú ý tới Phong Ly Phách là thế nào ra tay, chỉ biết là trong lúc Hứa Thiện Hào còn đang ăng ẳng kêu lên, thì từng tên gia đình thẳng tắp ngã xuống, vẫn còn đang mờ mịt kêu đau oai oái, hai nữ nhân được dịp tránh thoát, sợ hãi ôm chặt lấy nhau.

“Ta đã cảnh cáo nguoi, không cho phép lại dùng tay chó của nguoi đụng nàng!”

Phong Ly Phách chán ghét cùng hấn nói nhảm nhiều lời, trực tiếp chế trụ cánh tay của hấn đang nắm tay nữ nhân ngốc kia, răng rắc, liền nghe được tiếng tru thảm thiết của Hứa Thiện Hào.

Tay còn lại cũng không còn nhân rồi, Phong Ly Phách tiến lên vòng lấy thắt lưng Cơ Nhi, thuận thế, ôm nàng vào trong ngực.

Lông mày nàng nhéo lại vì đau, vẻ mặt kia làm cho hấn cực kì không vui, hai má bị nắm đỏ càng làm cho hấn tức giận bùng bùng, tay giữa Hứa Thiện Hào lại gia tăng thêm lực, nhưng thanh âm nói chuyện với Cơ Nhi vẫn không dễ nghe chút nào. “Bảo nguoi không cần nhiều chuyện, nguoi nhất định phải gả mẹ tới giúp một tay, đáng đời nguoi bị chó cắn đau!”

Cơ Nhi xoa xoa gò má hồng hồng, không nhịn được đau đón rụt xuống.

“Nguoi đúng là tự tìm phiền toái, trở về nhớ lấy thuốc ta đưa ra thoa, rất nhanh cũng sẽ không đau nữa.” Giọng điệu mặc dù hung, Cơ Nhi lại nghe được hấn thật ra rất quan tâm nàng, ngoan ngoãn gật đầu.

Một tiếng rên thống khổ khiến nàng tò mò quay đầu nhìn lại. O, cái nam nhân này mới vừa bắt nàng thế nào khuôn mặt đã trắng bệch rồi?

“Phách, đáng vẻ hấn giống như rất thống khổ...”

“Ta chuẩn bị muốn bẻ gãy một cái tay của hấn, nguoi nói hấn có đau hay không?” Nàng không phải đang nghĩ xin tha cho hấn chứ?!

Quả nhiên, Phong Ly Phách không có lầm, chỉ thấy nàng sau một khắc lóe đáng thương ánh mắt, khẩn cầu nói: “Phách, ta nghĩ không cần làm thật như vậy nha! Nguoi xem hấn đau đến nước mắt cũng mau chảy ra, tha hấn có được hay không?”

Phong Ly Phách tức muốn ói máu, tên này mới vừa làm cái gì với nàng? Vì nàng muốn thay nữ nhân khác bất bình, bây giờ còn cầu tình cho tên đó?

Hấn bắt đầu hoài nghi nữ nhân này không phải quá độ thiện lương, mà là cực độ ngu xuẩn, không phân rõ cái gì mới là thị phi thiện ác, xem ra hấn ngày sau quản nàng chặt hơn chút mới đúng.

“Công tử, nguoi ngàn vạn lần không thể tha cái tên bại hoại đó, bởi vì hấn, nhà gỗ nhỏ ta cùng muội muội sống nương tựa lẫn nhau bị người ta phá hủy, làm hại chúng ta chẳng những trời giạt khắp nơi, còn phải chịu đủ hấn ngày nào cũng tới quấy nhiễu, công tử ngàn vạn lần không thể tha hấn nha!”

Hai tỷ muội vẫn im lặng nãy giờ, tỷ tỷ đã không nhịn được tức giận mở miệng, chỉ là phong Ly Phách không buồn để ý tới nàng, chỉ là tập trung toàn bộ sức lực mà nhìn chằm chằm vào Cơ Nhi, muốn nghe một chút nàng nói nên làm thế nào.

“Nguoi... Thế nào hư hỏng như vậy, làm hại người ta thảm như vậy, thực sự quá phận!” Mới vừa nghe xong lời nói của cô nương kia, Cơ Nhi đích xác rất oán giận, chỉ là ở nhìn khuôn mặt cắt không còn giọt máu của đối phương, thái độ Cơ Nhi cũng dần dần mềm nhũn ra. Hấn giống như thật rất đau kia... Hấn cũng đã bị trừng phạt không phải sao?

“Nguoi có biết mình sai lầm rồi hay không, về sau không thể khi dễ người nữa rồi, biết không?”

Thấy Hứa Thiện Hào gật đầu như bầm tỏi, Cơ Nhi cắn môi, chậm rãi nhìn về phía Phong Ly Phách.

“Phách, hấn đã biết sai lầm rồi, tha cho hấn đi!”

Phong Ly Phách chịu đựng thẳm than trong lòng, hấn biết ngay kết cục là như thế này mà!

Tay vừa buông ra, hấn đẩy ngã Hứa Thiện Hào xuống đất.

Ôm cánh tay bị đau, Hứa Thiện Hào chằm chằm nhìn vào bọn họ. “Được lắm, các nguoi nhớ kỹ cho ta, cha ta Hứa Trí Nguyên là đệ đệ ruột của Huyện thái gia, các nguoi lại dám làm bị thương ta, ta nhất định...”

Cho là hấn như chó đại sủa vậy, chân mày Phong Ly Phách cũng không buồn nhúc nhích.

Chuyện cười, đương kim Vương gia đối với Ngạo Ứng Bảo bọn hấn cũng kính sợ ba phần, hấn sẽ sợ hãi một Huyện lệnh gia nho nhỏ sao? Trong khi hấn đang khinh bỉ, đồng thời, mí mắt hấn đột nhiên nháy lên. Thế nào, lại có chuyện gì chẳng lành sắp xảy ra sao?

“Thùng thùng!” tiếng hai đầu gối chạm đất từ phía sau truyền đến.

Hấn biết ngay lại có chuyện không hay rồi.

“Phách, van cầu nguoi...”

“Không thể, người đừng mơ tưởng ta sẽ đáp ứng.”

“Phách, ta biết rõ người tốt nhất, làm ơn được không...”

“Nhằm, ta một chút cũng không tốt, cho nên không được là không được.”

“Liên lần này, làm ơn đi mà..., họ đáng thương như vậy, có thể thu lưu các nàng ấy cho tới khi họ tìm được đi bà (bà dì) đi mà!”

Hừ! Tìm đi bà? Người ta tùy tiện nói đôi câu nàng cũng tin là thật.”Ta nói lần này là lần cuối cùng, ta không muốn chứa chấp họ, người nghe rõ ràng cho ta, nếu để cho ta nghe gấp thanh âm người cầu xin giúp họ, người cũng không cần đi theo ta nữa, đã hiểu chưa?”

Chiều này quả nhiên là hữu hiệu, Cơ Nhi không có còn dám nhiều lời, chỉ là mắt vẫn nhìn hai bóng dáng phía sau yên lặng đi theo. Nàng biết loại cảm giác không nơi nương tựa đó, bởi vì chính nàng cũng từng trải qua, cho nên khi nàng nghe xong thân thể của Khả Na, Khả Ái, thì càng thêm cảm thấy khổ sở thay cho các nàng ấy.

Nàng rất may mắn, bởi vì nàng gặp được người như Phách, nhưng mà hai tỷ muội các nàng? Mắt đi cha mẹ còn khắp nơi bị người khi dễ, tứ cố vô thân, phiêu bạt khắp nơi, so với các nàng ấy, nàng ít ra còn có Hoan Hi trấn không phải sao?

Cho nên nàng quyết định.

“Phách, người chứa chấp họ có được hay không?” Lấy hết dũng khí, nàng nói những lời này.

Phong Ly Phách đi đằng trước, cước bộ cũng run rẩy.”Nữ nhân ngốc, người nói lại lần nữa thử xem?” Nàng thật không sợ hấn đuổi nàng đi sao?

“Xin thu lưu bọn họ!”

Dừng một chút, nàng lập tức nói tiếp: “Ta sẽ rời đi, ít đi ta, người cũng sẽ không cảm thấy phiền toái nữa.”

“Người đi? Người có thể đi đi đâu hả?” Đáng chết ngu ngốc, nàng có thể đừng tốt bụng ngu ngốc như vậy nữa không.

Cơ Nhi cố nặn ra nụ cười kiên cường.”Ta có thể trở về Hoan Hi trấn, nơi đó còn có Cầu Nhi và Kê Nhi bầu bạn với ta mà!”

Trái tim Phong Ly Phách vì nụ cười gượng ép của nàng mà co rút đau đớn, hấn cực kì không thích nhìn thấy bộ dáng này của nàng.. Rốt cuộc, hấn vẫn gờ cò trắng đầu hàng.

“Ngu ngốc! Ta có nói người có thể đi sao? Đừng quên người là ta mua về, không có lệnh của ta, người đừng mơ tưởng tự tiện rời đi!” Ngừ khí của hấn lúc này hoàn toàn bất đồng với trước kia, không có mất hứng, chỉ là có chút bất đắc dĩ, thậm chí còn có chút ý vị chấp nhận rồi.

Cơ Nhi mừng rỡ, chẳng lẽ... Chẳng lẽ hấn đã đáp ứng rồi. “Vậy người... Nguyện ý thu lưu các nàng ấy sao?”

Phong Ly Phách lạnh lùng liếc hai người đang chờ câu trả lời của hấn, sau đó khẽ gật đầu, coi như ngầm cho phép.”Muốn đi cùng cũng được, nhưng ta nói trước cho người biết, ta không phụ trách cuộc sống của các nàng...”

“Oa! Quá tuyệt vời, ta biết người tốt nhất mà...” Không cảm được hưng phấn khiến Cơ Nhi vô tình chột nhảy bỏ nhào vào trong ngực Phong Ly Phách, tiếp đó vui vẻ in trên má trái hấn một cái hôn rất kêu.

Bởi vì cử chỉ thân mật bất chợt của nàng mà đứng hình, Phong Ly Phách chỉ còn biết trợn tròn hai mắt nhìn nàng chằm chằm, thật giống như chuyện nàng làm có bao nhiêu kỳ quái.”Nữ nhân, người...” (Oa, ca bị ăn đậu hũ nè. * xấu hổ che...pp)

“Thế nào, ta lại làm sai chuyện gì sao?” Không hiểu hấn vì sao dường như bị dọa ngốc, Cơ Nhi nghiêng đầu hỏi.

Thời điểm nàng ở Hoan Hi trấn, vẫn cùng Cầu Nhi chơi trò này nha! Cầu Nhi liếm liếm nàng, nàng cũng hôn hôn lại cái trán của Cầu Nhi, có gì không đúng chứ. Hay là Phách không thích người ta hôn hấn? Ừm, cái này rất có thể đó, xem ra nàng lại chọc giận hấn rồi, haizz...

Trong lúc nàng đang ảo não cực kì, cúi gầm mặt xuống, về mặt Phong Ly Phách đang ngốc hề hề, dần dần chuyển thành suy nghĩ thâm sâu, đáy mắt thoáng qua một tia tâm tình khó diễn đạt thành lời, chỉ là ánh mắt thâm trầm vẫn nhìn chăm chú vào nàng, lặng im không nói...

“Tỷ tỷ, tại sao chúng ta cứ phải đi theo bọn họ chứ?” Khả Ái không hiểu, vị đại ca kia nói rõ ràng không thích hai nàng, tại sao Khả Na tỷ còn lôi kéo nàng khóc lên khóc xuống, chỉ đơn giản là đi theo bọn họ? Còn lừa gạt vị tỷ tỷ kia rằng bọn họ phải tìm đi bà, kì quái? Nàng thế nào không biết khi nào bọn họ lại có một đi bà nhỉ!

“Khả Ái ngoan, đừng hỏi nhiều như vậy, đi theo tỷ tỷ làm là được rồi.”

Vài cúc bán hoa căn bản là không đủ lo liệu cuộc sống của họ, đây là còn chưa nói, thỉnh thoảng bị người khi dễ, nàng luôn hi vọng có một vị đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa cứu thoát bọn họ khỏi biển khổ, hiện tại nam nhân đó đã xuất hiện, nhìn cô nương bên cạnh hấn liền biết, công tử này nhất định rất có tiền, nàng không nhân dịp này bám lấy hấn, thì đúng là quá ngu rồi.

Khả Na hâm mộ nhìn chằm chằm người đang ngồi trong quán trọ, được Phong Ly Phách gấp cho một đồng đồ ăn trong bát, Cơ Nhi.

Có người bảo hộ cảm giác thật tuyệt, đầu như bọn họ, chỉ có thể vùi dưới tàng cây này gặm bánh bao trắng.

Nam nhân kia từ đầu chí cuối đều hồ hững với hai tỷ muội các nàng, nàng phải làm như thế nào, mới có thể đi đòi được lực chú ý của hắn đến tỷ muội họ đây?

“Khả Na, Khả Ái, ta mang chút thức ăn ra cho hai người, các người không cần chỉ ăn bánh bao rồi.”

Khả Na vừa nghĩ ra phương pháp hữu hiệu, Cơ Nhi đã tự động xuất hiện ở trước mặt họ.

“Ách, cảm ơn, Khả Ái, còn không mau cảm ơn Cơ Nhi cô nương.” Nặng ra nụ cười, Khả Na tiếp lấy đĩa thức ăn đầy ắp.

“Cảm ơn.” Khả Ái mới mười tuổi, chảy nước miếng, nghe lời nói cảm ơn.

“Không khách khí, vậy các người từ từ ăn, ta đi vào trước.”

“Xin chờ một chút, Cơ Nhi cô nương.”

Cơ Nhi nháy mắt quay đầu lại.”Có việc gì sao?”

“Chung quanh đây có một hồ tự nhiên cảnh sắc rất đẹp, mỗi ngày đều có vài chục con thuyền cho du khách bơi thuyền, ta nghĩ, nếu Cơ Nhi cô nương cùng Phong công tử lần đầu tới đây, không ngại dùng xong cơm trưa có thể đi đến đó ngắm cảnh một chút, cảnh trí nơi đó quả là đáng giá cho người du ngoạn.”

“Vậy sao?” Hồ kia đẹp hay không, thật ra với nàng cũng không có gì quan trọng, nàng chỉ cần đi theo Phách là được, nhưng mà nhìn Khả Na trong mắt tràn đầy mong đợi. “Khả Na cô nương, nàng rất muốn đi bơi hồ sao?”

Nghe vậy, Khả Na vội vàng xua tay.”Cơ Nhi cô nương, người đừng hiểu lầm, thân phận thấp kém như ta sao có tư cách ngồi lên thuyền cao quý đó chứ, ta cũng không có ý gì khác, chỉ là hảo tâm...”

Cơ Nhi mỉm cười nói: “Không sao, ta đi nói với Phách, chúng ta cùng đi.”

Nhìn bóng lưng màu trắng của Cơ Nhi nhanh chóng chạy trở về trong quán trọ, Khả Na cười đến vô cùng vui vẻ.

Hắn làm sao sẽ ăn no nê rồi đáp ứng thỉnh cầu nữ nhân kia chạy tới du hồ? Hắn luôn chẳng phải dạng công tử phong nhã, chớ nói đến ngồi trên thuyền thưởng thức mấy cái phong cảnh không biết chạy chẳng biết nhảy kia, khiến hắn muốn nổi hơn chính là, nữ nhân này là vì kẻ khác mới cầu xin hắn mang nàng đi chơi. Cái mong gì chứ! Hắn cũng không cần làm kẻ khác vui vẻ, làm chi phải lãng phí tiền bạc? Thật là!

“Khả Na cô nương, người xem, hiện tại không phải người cũng đang du thuyền sao.” Không rảnh để ý đến tâm tình của người bên cạnh, Cơ Nhi chỉ cao hứng mãnh liệt cười với Khả Na.

“Đúng nha!” Nàng ghen tị chết tốt số của Cơ Nhi, chỉ nói một câu thôi, vị công tử trước mắt này lập tức nguyện ý mang nàng đi du hồ, lại còn phóng tay bao toàn bộ con thuyền, thật đáng giận! Tại sao người chịu ưu ái ân sủng không phải là nàng?

Theo thân thuyền lay động, Khả Na giả bộ chênh vênh lão đảo một phen.

Cơ Nhi vừa nhìn, vội vàng muốn đi qua đỡ nàng, vô tình lại vấp phải chân Khả Na, cả người ngã về phía trước, tay không cẩn thận đẩy phải người Khả Na, Khả Na lão đảo một cái, tiếp theo, “Bùm” một tiếng-

Khả Na rớt xuống hồ.

“Ngoài ý muốn” ngã xuống tài tình như vậy, nhưng không qua nổi cơn mắt tình trường của Phong Ly Phách.

Hắn thờ ơ lạnh nhạt nhìn Khả Na rơi vào trong nước đang kêu to cứu mạng, căn bản không đếm xỉa đến tiếng gào thét của nàng ta.

“Cứu mạng... Khụ...”

“Phách, Khả Na chết chìm mất, mau cứu nàng ấy đi!” Làm sao đây? Nàng không biết bơi, làm sao cứu Khả Na đây?

“Kêu người chèo thuyền nghĩ biện pháp.” Phong Ly Phách bỏ lại một câu, cũng chẳng buồn quay đầu nhìn lại, đi tới một chỗ khác, xem phong cảnh hắn chẳng thích thú gì.

“Tỷ tỷ!” Khả Ái dựa vào cột buồm, khăn trương kêu khóc.

“Khụ khụ... cứu... mạng...” Chết tiệt! Sao lại khác hoàn toàn với dự định của nàng thế nhỉ, nam nhân kia không phải nên nhảy xuống nước cứu nàng sao?

Nghe tiếng kêu âm ỉ, người chèo thuyền chạy như bay tới, vừa thấy có người rơi xuống nước, sợ tới mức hai chân mềm nhũn, thanh âm run rẩy, “

Ông trời ơi, ta chỉ giúp bằng hữu làm một ngày, sao lại xảy ra chuyện không may này chứ, làm thế nào...làm thế nào bây giờ...”

Cơ Nhi vừa nghe, sợ tới mức nín thở. Người chèo thuyền cũng không có cách nào, như vậy...Khả Na sẽ chết chìm mất! Điều là nàng không cẩn thận mới hại Khả Na bị ngã xuống nước, không được, nàng không thể trở mặt nhìn Khả Na gặp chuyện chẳng lành được...

Mặc kệ! Cơ Nhi nhắm mắt liều mạng nhảy xuống.

“Bùm!” Trong phút chốc rơi xuống nước kia, Cơ Nhi mơ hồ nghe được từ đỉnh đầu truyền đến tiếng rống bạo liệt.

“Đồ, trứng, đần, nhà, nguoi!”

Nàng không biết là cái gì, hay là hà bá, chỉ biết bị mặt hồ đẩy vào một vũng sâu, cái gì cũng không nghĩ được, lập tức có một cánh tay rắn chắc kéo nàng từ trong nước ra, nàng uống qua vài ngụm nước hồ, cho nên không nhịn được khó chịu mãnh liệt ho ra.

“Trở về ta sẽ tính sổ với nguoi!”

“Khụ khụ... Đừng quên... Còn có Khả Na...” Là Phách vừa cứu nàng.

“Khốn kiếp, chết tiệt,...!”

Một tay ôm Cơ Nhi, một tay kéo Khả Na, Phong Ly Phách vừa cảm phần nắng, vừa chỉ huy người chèo thuyền quăng dây thừng kéo ba người đi lên.

Dùng thảm bao lấy người nàng, thuyền cập bờ, hần nhanh chóng tìm quán trọ, thuê hai gian phòng, một gian sai người chuẩn bị hai thùng nước nóng, cho hai nữ nhân đang lạnh phát run làm ấm thân người, mà chính hần ở một gian khác tùy tiện cầm một chiếc khăn lau khô người, thay bộ y phục sạch sẽ.

Tính toán thời gian không sai biệt lắm, hần kêu người chuẩn bị xong rượu và đồ ăn, mới đi tới gian phòng kia bắt Cơ Nhi bỏ vào phòng mình.

Đẩy nàng vào ghế ngồi, Phong Ly Phách vừa lau tóc tai ướt nhẹp của nàng, ở bên đợi nàng ăn no, sau đó mới bắt đầu massage. “Nguoi không có đầu óc hả?! Đã không biết bơi, lại còn dám liều lĩnh nhảy xuống nước cứu người, nguoi cho mình lợi hại lắm à, có thần công hộ thể không chết được hả?” (Bi: ca chăm tý như chăm con nít í. * chớp mắt mơ màng *)

“Nhưng mà không ai cứu Khả Na...” Cơ Nhi khề ngẩng đầu lên, vừa thấy hai mắt đốt lửa giận bùng bùng của hần, lại lưỡng lự vịn ngón tay.

“Cho nên nguoi phải chết cùng với nàng ta hả?” Đáng ra phải chết đuối cái đồ ngu ngốc này đi mới đúng, đỡ làm cho mình tức chết.

Nàng không biết khi hần vừa quay đầu nhìn thấy nàng nhảy xuống, thì cỡ nào kinh hồn táng đảm, quả thật là bị nàng hù dọa chết nửa cái mạng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, chỉ là kinh hoàng nhìn chằm chằm chỗ nàng biến mất.

“Nguoi chỉ biết quan tâm người khác, sao chưa bao giờ chịu suy nghĩ cho bản thân một chút? Có lo lắng cho người khác, cầu xin nguoi cũng lo cho an nguy của mình có được hay không?”

“Thật xin lỗi mà! Ta sau này sẽ không lỗ mãng như vậy nữa, nguoi đừng tức giận được không?”

Ánh mắt đáng thương nhìn hần không buông, Cơ Nhi cẩn thận nín ồng tay áo hần, cầu xin tha thứ.

Mặc dù không rõ ràng lắm vì sao hần tức giận như thế, rõ ràng là hần tức giận, nhưng nàng lại nghe ra trong ngữ khí của hần ẩn chứa một loại lo lắng quan tâm, nơi trái tim cảm thấy ấm áp dễ chịu, nàng vui vẻ nhe răng cười hi hi.

“Cho ta thêm một lần nữa nguoi không để ý an nguy của mình, ta thật sự, nhất định đuổi nguoi đi!”

Nhẹ nhàng đem vài sợi tóc mềm nhẹ buồng binh vờn trên má nàng ra sau tai, Phong Ly Phách cảm trong tay đặt tới một bên, hài lòng nhìn chăm chú mái tóc đen mượt mình vừa sửa sang.

“Phách, cảm ơn nguoi.” Cơ Nhi đột nhiên từ trên ghế xoay người lại, ôm chặt lấy thắt lưng hần, nhẹ nhàng dựa vào người hần, để bày tỏ lòng cảm tạ. Nàng biết, Phách không thích người ta hôn hần, cho nên lần này nàng chỉ ôm hần là tốt rồi. (Bi: thích chết đi được ấy ợ.)

Đầu biết được rằng động tác này của nàng khiến Phong Ly Phách nhớ lại chiếc hôn của nàng ngày đó, mà đáng chết, mặt của nàng đang dính sát trên bụng hần, một trận xôn xao trong cơ thể nói cho hần biết phải tức tốc đẩy nàng ra, nhưng tay của hần lại chậm chạp không nghe sai bảo.

“Ăn no rồi thì trở về trong phòng nguoi nghỉ ngơi đi!” Hần đề thấp giọng nói.

Thanh âm cứng nhắc khiến Cơ Nhi lại hiểu lầm. Thì ra là Phách cũng không thích nàng ôm hần.

Che giấu ý thất vọng, Cơ Nhi thu tay lại.

“Đúng rồi, Phách, làm sao nguoi chỉ thuê hai gian phòng?” Ba người họ làm sao ngủ đây!

Bình phục hô hấp rối loạn của mình, Phong Ly Phách tức giận mắng: “Nói nhảm, chúng ta bình thường không phải đều như vậy sao.”

“Nhưng là bây giờ nhiều hơn hai người...”

“Ta nói rồi cho các nàng đi theo cũng được, nhưng ta không phụ trách chiếu cố hai người kia, người đừng quên điều đó.”

Nàng biết, chỉ là cái giường chật chội kia làm sao có biện pháp chen đủ ba người...

Phong Ly Phách liếc mắt liền nhìn ra nàng đang nghĩ gì, ác liệt nói: “Ta cảnh cáo người, đừng nghĩ đem giường tặng cho hai người kia, chính mình ngủ trên sàn nhà, hiểu chưa?”

Cơ Nhi thật bội phục hán đó, có thể thần thông quảng đại biết được suy nghĩ của nàng, nhưng mà không cho phép nàng nhường giường cho các nàng ấy, hai tỷ muội họ tới nay muốn ngủ sao đây? Trên người nàng cũng không có ngân lượng có thể thuê thêm phòng rồi...Haizz, phải rồi!

Bất kì mọi biến hóa nhỏ trên mặt Cơ Nhi đều không tránh được ánh mắt hán, Phong Ly Phách một lần nữa tức giận dè lại vòng ngọc trên tay nàng. “Vòng này là ta mua, ta không cho phép người lại lên cầm lấy ngân lượng nha!”

Phát hiện ánh mắt nàng lại dao động tới chuỗi vòng ngọc trên thắt lưng, hán lại giữ lại đồ nàng đang mơ tưởng. “Đây cũng là ta bỏ tiền ra mua, hiểu chưa? Chớ có dùng vẻ mặt sùng bái đó nhìn ta làm gì! Trong đầu người chứa cái gì ta đều biết hết!” Ai bảo cái mặt nàng chỉ vẽ mỗi chữ tiền thôi chứ!

“Toàn thân cao thấp trên người người, bao gồm chính người, đều là của ta, không có lệnh của ta, thiếu một cái gì, người cứ chờ xem ta xử trí người thế nào!” Hán cố ý giờ quả dăm xua xua trước mặt nàng, mới đặt xuống.

“Nhưng mà ta không có ngân lượng...”

Nàng bỗng dưng ngưng bật, hai mắt như chớp như không đảo quanh người hán, nàng quan sát khiến Phong Ly Phách cả người không được tự nhiên.

“Phách.” Nàng bật dậy, tay nắm chặt vạt áo hán không buông, vô cùng nghiêm túc nói: “Ta lại bán cho người thêm lần nữa được không? Dù sao cũng giống như vòng tay người mua nhiều cái cho ta, cho nên người mua ta thêm lần nữa cũng không quan hệ, coi như là mua nhiều bộ y phục thôi mà!”

Phong Ly Phách á khẩu không nói được câu nào.

“Lần này ta tính tiện nghi cho người một chút, nếu như người còn chê đắt, vậy... Người có thể mua thêm một cái tay của ta nữa cũng được...” (Bi: bó... toàn tập với tỷ)

“Đủ rồi!” Nàng cũng không phải là heo trên phản thịt, lại còn bán chân bán đầu rồi đấy! Hán thật muốn điên luôn cho rồi.

Một tay chặn ngang thắt lưng nàng, Phong Ly Phách trực tiếp đem nàng ném lên sập –

Cơ Nhi xoa bả vai bị ngã đau, mờ mịt nhìn ánh nến vụt tắt, rồi sau đó nhìn tới nam nhân đang đặt mông xuống giường.

“Phách, người làm cái gì...”

“Nói thêm câu nữa, thì chạy trở về trong gian phòng kia cho ta, hiện tại, lập tức nhắm mắt ngủ cho ta.”

Đẩy nàng té xuống giường, Phong Ly Phách thân hình cao lớn cũng đi theo nằm xuống, chộp mắt, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Trong bóng tối, Cơ Nhi trừng mắt không dám tin, len lén dò xét nam nhân nằm bất động bên cạnh, vui vẻ cười hi hi. Vậy là hán đáp ứng đem gian phòng kia cho hai tỷ muội các nàng rồi!

Biết hán không thích có người ôm hán, Cơ Nhi lén lút, chẳng qua là tựa đầu hơi hơi dựa khế hướng nguồn nhiệt bên cạnh.

“Phách, người thật tốt.”

“Câm miệng, mau ngủ!”

Rõ ràng là nghe câu này của nàng không dưới mấy chục lần, nhưng đêm nay, hán chẳng những không chán ghét, còn có cảm giác thanh âm của nàng dễ nghe, êm ái cực kì. Bên mỗi vòng quanh một tia cười yếu ớt, hán ung dung, thân nhiên, chậm rãi vươn tay ôm nàng vào trong ngực...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Bán Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 4

Khả Na không cam lòng, tại sao liên tiếp mấy ngày nay, nàng không chỉ bày kế chết chìm, thậm chí không tiếc để cho mình ngã bị thương, chỉ đổi lại ánh mắt lạnh lẽo của Phong Ly Phách, mà cái cô Cơ Nhi kia, chỉ hơi hơi bị đụng khuỷu tay, lại chọc hấn nổi cơn thịnh nộ không ngừng, lo lắng vạn phần.

Nàng không hiểu, bàn đáng đáp nàng không kém, bàn về tư sắc, cũng coi như hơn một bậc, vì lẽ gì nam nhân này chưa từng thèm nhìn thẳng nàng một cái, một lòng một dạ chỉ chú ý cái nữ nhân về ngoài hạn chế, đại não trống không kia.

Cùng là cô nhi, tại sao Cơ Nhi vận số lại tốt như vậy chứ?

Ánh mắt ngậm hờn, căm giận của Khả Na tại lúc Cơ Nhi đang bước tới nhanh chóng thu hồi, thay vào đó bằng nụ cười giả dối.

“Khả Na, Khả Ái cho hai người này.” Cơ Nhi cười vui sướng, toàn bộ hạt ô mai trong tay đều thả cho Khả Na, Khả Ái.

“Cơ Nhi, cảm ơn người!” Liếc liếc mắt, Khả Na ghen ghét nhìn những vòng nhỏ treo trên cổ nàng. Chắc chắn những thứ này là hấn lại vừa mua cho nàng ta đây mà!

“Mau ăn đi, ta vừa nếm qua một chút rồi, chua chua ngọt ngọt, mùi vị không tệ nha! Chỉ là Phách không cho ta mua nhiều, chỉ có một chút đó thôi.” Cơ Nhi mặt đầy tiếc nuối.

Hắn nói mấy thứ này căn bản là không có dinh dưỡng gì đó, cái người giống như nàng trên người không có mấy lượng thịt không được phép ăn nó, hại nàng phải liều mạng cầu xin lâu thật là lâu, cuối cùng vô kế khả thi, nàng chỉ đành...Không thể làm gì khác hơn là hỏi Phách có nguyện ý mua thêm lần nữa, một chân hay một tay gì đó, không cần nhiều đâu, chỉ cần vài lượng bạc là được rồi. Kết quả à, là Phách hung tợn lườm nàng, liền chạy đi mua cho nàng một bọc thật to, chỉ là sắc mặt hấn căm phẫn cực hạn.

Nàng biết mà, Phách đối nàng tốt nhất. Cơ Nhi bất giác thoáng nở nụ cười.

Nhìn thấy khuôn mặt nàng đang đắm chìm, say mê trong hạnh phúc kia. Khả Na hận không thể tát rưng nụ cười trên mặt nàng. (Bi: thử coi. *Ghét*)

“Cơ Nhi, người thật tốt với hai tỷ muội ta, nếu không phải người thay chúng ta cầu tình, ta nghĩ Phong công tử căn bản sẽ không chứa chấp chúng ta, hấn tựa hồ cực kì chán ghét hai tỷ muội ta...”

“Không phải đâu, Phách chỉ là... Chỉ là không am hiểu cùng người lạ chung đụng, nên có chút dữ tợn thôi, lâu lâu người sẽ phát hiện thật ra thì hấn là người cực kì tốt đó.”

“Cũng chỉ là đối với người mà thôi!” Phát hiện ngữ khí của mình hơi nặng, Khả Na uyển chuyển đổi giọng: “Ý của ta là, Phong công tử rất tốt với người, nhìn hấn mắt bao nhiêu công phu trên người người, có thể thất được hấn rất dụng tâm chăm sóc người đó.”

Cơ Nhi để ý thấy khi nói chuyện, khóe mắt Khả Na luôn bắt gặp liếc liếc mấy cái trước ngực mình.

“Khả Na có phải thích mấy cái vòng này không? Nếu như người thích, ta cho người đó.”

Cơ Nhi tháo mấy chiếc vòng xuống, bày trên tay đưa đến trước mặt Khả Na.

“Oa! Đẹp quá!” Nhìn thấy vòng lấp lánh, Khả Ái vội vàng đón lấy.

“Khả Ái, không được vô lễ!” Khả Na quờ nhẹ.

“Cơ Nhi, đây là đồ Phong công tử mua cho người, đưa cho ta cũng được sao?” Nàng thật muốn tự tay đi đoạt lấy những vòng kia, hừ.

Cơ Nhi nghĩ nghĩ một chút, gật đầu một cái, thu tay về: “Khả Na thật lợi hại, thế mà cũng biết Phách cảnh cáo ta không cho phép lại đem đồ của hấn đi bán...Đưa người khác, hấn sẽ rất tức giận đó.” Tức giận sao? Khả Na âm thầm cười lạnh. Nàng không có được, Cơ Nhi cũng đừng hòng có.

Khả Na thuận tay chỉ chỉ, cách đó không xa, có một lão nhân bên cạnh tường đá.

“Cơ Nhi, người có nhìn thấy lão gia gia quần áo nhếch nhác bên tường kia? Mặt vàng, gầy đói giống như mấy ngày chưa được ăn gì đó, thật thảm...”

Lời nàng còn chưa dứt, Cơ Nhi tựa như một trận cuồng phong, nhanh chóng quét qua mặt nàng, chạy thẳng tới bên kia.

“Lão gia gia, mấy cái vòng này đáng chút tiền đó, người mang nó đi bán, mua chút gì đó ăn nha, đừng làm cho mình đói bụng đó.” Không ngại mùi lạ trên người ông lão, Cơ Nhi khăng khăng cầm lấy bàn tay gầy như cành củi khô, đẩy rẩy nếp nhăn, nhét mấy chiếc vòng vào trong tay ông lão.

“Tiểu cô nương, tâm địa thật tốt, tạ...” Chữ tạ còn chưa rơi hết, không biết đứa trẻ nhà nào chơi đùa, dùng sức đá cầu một cái, đúng lúc đụng phải tường đá vốn không kiên cố. Tường đá xiêu vẹo chỉ chực đổ xuống, kèm theo mấy tiếng rắc rắc vang lên, lung lay một cái, mắt thấy sắp đổ vào người ông lão, nói thì chậm, đến lại nhanh, Cơ Nhi không chút do dự, bỏ nhào hướng ông lão—

“Rầm” một tiếng bạo liệt, nguyên bản đường phố huyền ảo, nhất thời lâm vào tĩnh lặng.

“Trời ơi! Tường tự nhiên lại sập chứ. A! Hình như có người bị đè dưới tường đá đó...”

“Ta nhìn coi, ai nha! Quả nhiên có vật áo lộ ra này, nhanh nhanh nhanh, nhanh tìm người khiêng hòn đá ra mau! Không biết người bị đè dưới đó còn sống nổi không nữa?”

Ánh mắt quét qua bụi đất tung bay, Phong Ly Phách cũng không rảnh để ý tới những tiếng hô hào, gào thét đó, mà chỉ một lòng một dạ gấp gấp tìm người.

Chết tiệt! Hắn chỉ quay đi một chút tìm người hỏi phương hướng, nha đầu kia đã không thấy bóng dáng, đợi tìm được nàng, hắn phải lập cho nàng một quy định nữa mới được--

Chính là từ giờ phút này trở đi, không được rời hắn trong phạm vi ba bước, cuối cùng tầm mắt của hắn rơi vào hai gương mặt đang trắng bệch kia.

“Nàng đi nơi nào?” Hắn nhớ là nữ nhân ngọc kia muốn cầm thứ gì đó cho các nàng ăn, người đâu?

Khả Na cũng không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ là không ngừng nhìn ra sau lưng hắn, chỗ một đám người đang tụ tập, Phong Ly Phách nóng ruột nóng gan: “Ta đang hỏi người đó...” Bất chợt, một cảm giác có chuyện chẳng lành dâng lên, sẽ không, nữ nhân ngọc kia sẽ không đi chỗ...

Xua đi khả năng này, hắn dùng sức nắm bả vai Khả Na, thanh âm run rẩy hỏi: “Ta hỏi người lần nữa, nàng chạy đi nơi nào rồi hả?”

Khả Na bị lay đến choáng váng đầu, nhất thời một lời cũng không rặn ra được, ngược lại Khả Ái ở một bên, quá mức kinh sợ khóc ré lên.

“Cư Nhi tỷ tỷ vừa đi tới đó, tường đá liền sập xuống... Oa... Cư Nhi tỷ tỷ...”

Phong Ly Phách toàn thân bất động, đầu óc trống rỗng, âm thanh ồn ào bên ngoài hoàn toàn không có đi vào tai hắn, hắn chỉ nghe thấy một câu nói vừa rồi-

Nàng bị đè dưới tảng đá kia!

“Là thật, Cư Nhi nói muốn đem mấy chiếc vòng người mua cho nàng cho lão già ăn xin bên tường kia, ai ngờ nàng vừa đi đến đó, tường kia...tường kia liền sụp!” Thật vất vả mới hết hoa mày chóng mặt, Khả Na vội vàng giải thích, thuận tiện phải sạch quan hệ.

Thời điểm chuyện xảy ra, nàng đang cúi đầu nói chuyện với Khả Ái, đợi nàng nghe tiếng nổ nhìn sang, thì đã sớm bụi đất mịt mờ, theo như tình hình, Cư Nhi hẳn là bị đè phía dưới.

“Không --” Phong Ly Phách thét lớn một tiếng, đẩy ngã Khả Na, vội vàng quay đầu chạy đi. Nữ nhân ngu ngọc kia. Nữ nhân kia...

Phong Ly Phách hoàn toàn không có biện pháp suy nghĩ, đẩy ra đám người vây xem, hắn vọt tới trước đồng đá, hai mắt thất thần không ngừng tìm kiếm bóng dáng của nàng.

Không có gì cả, nữ nhân ngu ngọc kia rốt cuộc ở nơi nào?

Đột nhiên, tiêu cự của hắn rơi vào một ít vật áo màu trắng lộ ra bên ngoài tảng đá. Đây là y phục của nàng, nàng ở dưới đó!

Cư Nhi thật ở dưới đó!

Mảnh vải trắng dính vết máu kia làm hắn như gần như điên dại, không thêm để ý tới tiếng kêu của người xung quanh, hắn điên cuồng ra sức đào bới những hòn đá dày cộm, một lòng chỉ muốn cứu người bị đè dưới kia.

“Người đáng chết! Cái nữ nhân ngọc ghê tởm, nữ nhân ngu xuẩn! Người đang ở đâu? Mau trả lời ta một tiếng, người nghe thấy không? Nữ nhân ngọc, người có muốn ta vứt người một mình ở đây không hả...” Phong Ly Phách không ngừng gào thét, y phục hắn dơ bẩn, mặt toàn bụi đất, ngón tay vì không ngừng đào bới đồng đất đá kia mà bị thương, nhưng hắn tuyệt không để ý, vẫn không ngừng đào với đồng đá sỏi kia.

Hành động điên cuồng của hắn khiến mọi người sợ hãi, những người bên cạnh thậm chí không dám tiến lên ngăn cản hắn.

“Phách!” Một thanh âm yếu ớt như muỗi kêu từ sau lưng hắn vang lên, mặc dù rất không rõ ràng, nhưng hắn vẫn là nghe đến.

Hắn không nghe lầm chứ?! Động tác cứng ngắc, đứng lên, hắn ngẩng đầu xoay người nhìn về phía người kia cũng đang kinh ngạc như hắn.

“Phách, làm sao người...” Làm thành nhếch nhác như vậy nha!

Cư Nhi che miệng sợ hãi kêu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thật ra thì chính nàng cũng không biết rõ ràng lắm.

Đang ở lúc nàng cho là tường này muốn đổ sập thì mảng tường cách nàng vài thước sập đổ xuống, kết quả toàn bộ hòn đá rơi vào bên kia, phía bên nàng ngược lại giống như kì tích, cái gì cũng không xảy ra, chỉ có mấy viên đá vụn rơi trúng đầu nàng.

Đợi nàng từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện chung quanh chẳng biết lúc nào đã vây đầy đám người, nhưng khiến nàng không ngờ được nhất, chính là hành động của Phong Ly Phách thật mặc dơ bẩn kỳ diệu. (không thể giải thích được.)

Hắn đột nhiên vọt vào trong đám người, không nghe lời ngăn cản, khuyên bảo của người xung quanh liều mạng lấy tay đào đá.

Đứng ở phía sau hắn, nghe trong miệng hắn tự lẩm bầm, nữ nhân ngu ngốc kia không phải kêu nàng sao?

Vậy sao hiện tại nhìn thấy nàng, lại còn bộ dáng ba hồn bảy vía bị rút cả đi, sững sờ tại chỗ nhỉ?

Cơ Nhi đi tới trước mặt hắn, thử vươn tay xua xua trước mặt hắn

“Phách! Ngươi làm sao vậy...” Một khắc trước xử sự giống cái đầu gỗ, thế mà lúc này lại giống như mãnh thú thức tỉnh, động thủ vô cùng nhanh nhẹn, đột nhiên đem con mồi quắp vào ngực mình, hai cánh tay thật dài ôm chặt chết không chịu buông nàng ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Nhi bị đụng vào bộ ngực hắn, không tránh được đụng đau cái mũi nhỏ, liền bị động tác đột nhiên hắn vui trong cổ nàng làm sợ tới mức không biết thế nào cho phải.

“Phách!” Nàng sợ hãi kêu lên.

Phách như vậy khiến cho nàng có chút không quen, hắn không phải không thích nàng ôm hắn sao? Thế nhưng bây giờ lại ôm nàng chặt như vậy? Giống như là sợ nàng sẽ biến mất đó.

Lòng ngực phập phồng lên xuống khiến cho nàng cảm thấy hắn tựa hồ rất tức giận, nhưng tiếng tim đập gia tốc như tiếng trống đánh liên hồi làm cho nàng cảm thấy hắn giống như đang sợ cái gì.

“Ngươi đáng chết, về sau không cho phép dọa ta nữa, có nghe thấy hay không?” Phong Ly Phách cắn răng, từng chữ từng câu ở bên tai nàng từ từ nói.

Trong phút chốc tri giác từ từ khôi phục kia, hắn mới ý thức được mình thế nhưng toàn thân đang run rẩy, cảm giác sợ hãi trong lòng vẫn tồn tại như cũ.

“Phách, ngươi rất lạnh sao?” Thì ra là hắn là bởi vì bị lạnh mới ôm nàng không thả, nhưng là...

Cơ Nhi từ trong lòng hắn chui ra, nhìn nhìn ánh sáng chói mắt trên đỉnh đầu. Hiện tại mặt trời cũng sắp phôi mòn rồi mà! Làm sao mà hắn lại lạnh phát run thế nhỉ?

“Cái người đàn độn này, câm miệng!” Hắn là đang sợ, sợ cái người đáng ghét, đàn chết là nàng thật sự bị đè dưới tảng đá kia, sợ cái thân hình nhỏ nhỏ như nàng sao có thể chịu đựng được hòn đá nặng mười mấy cân chứ, càng sợ hơn là, hắn sẽ không bao giờ còn thấy được nàng nữa... (Bi: huhu. Thương Phách ca quá, ôm ôm)

Không muốn đi làm rõ tại sao nàng ở tận đáy lòng hắn lại quan trọng như vậy, Phong Ly Phách chỉ biết, hắn tuyệt đối không để nàng rời đi tầm mắt của mình lần nữa, hắn muốn nàng về trở về Ngạo Ưng Bảo, hắn muốn nàng thời thời khắc khắc đều phải ở bên hắn, hơn nữa phải là bình an.

“Bắt đầu từ bây giờ, ngươi đi đâu đều phải thông báo cho ta, không cho phép lại giống như hôm nay...” Hắn tiếp tục ôm chặt vòng tay.

“Được”. Cơ Nhi ngoan ngoãn đồng ý, muốn ôm chặt thắt lưng hắn, giờ lên lại buông xuống.

Vẫn là thôi đi, nàng không muốn chọc hắn mất hứng.

Nàng vỗ vỗ cánh tay nam nhân đang ôm nàng sưởi ấm kia: “Rốt cuộc, ngươi vừa mới làm gì đó?”

Những lời này nhanh chóng kéo lý trí Phong Ly Phách trở về.

Nàng ở trong lòng hắn, dưới hòn đá kia phải là...

Vật áo trắng nhuộm máu kia không phải của Cơ Nhi, mà là một tiểu cô nương khác, trùng hợp chạy qua đó, bất hạnh gặp tường đá sụp đổ, cứ thế một sinh mệnh bị chôn vùi.

Đứng ôm thân thể thiếu nữ, là hai vợ chồng vô cùng bi ai đang đứng trước mặt họ, lúc này không cần Cơ Nhi mở miệng, Phong Ly Phách chủ động tiến lên trấn an đôi vợ chồng kia, cũng cho bọn họ một khoản ngân lượng không nhỏ, để cho bọn họ có thể an bài chu đáo hậu sự của nữ nhi. Không phải là hắn có tấm lòng quảng đại quần chúng, mà bởi vì hắn vừa mới trải qua một hồi biến chuyển mất đi được lại, nên hắn sâu sắc cảm nhận được loại đau thương khổ sở này, cho nên hắn mới tự nguyện hỗ trợ.

“Phách, cô nương kia mới mười lăm nha...” Chỉ nghĩ tới sinh mệnh non trẻ như vậy đã không còn, nàng cảm thấy khổ sở vô cùng.

“Mọi chuyện đã qua rồi, ngươi đừng khóc nữa.” Đứng trước ánh nến chập chờn, Phong Ly Phách không biết đây là lần than thở thứ bao nhiêu của mình rồi.

Từ lúc trở về quán trọ, nước mắt vỡ đê này đã hơn nửa khắc chưa có dừng qua, nếu chỉ là khổ sở thay cô nương bất hạnh kia cũng coi như thôi, nhưng cổ tình nàng...

“Mấy nhóc chuột nhỏ kia thật sự quá đáng thương... Còn chưa có lớn lên... Cha mẹ chúng nhất định là đang rất thương tâm đó...” Lại nữa! Mắt Phong Ly Phách cũng trợn ngược cả rồi. (Rabo: ghét chuột. bó tay Nhi tỷ đó, ôm ôm Phách ca.)

Đang trong lúc mọi người đồng tâm hiệp lực dọn dẹp đồng đồ nát lại phát hiện dưới những tảng đá còn có một ổ chuột nhỏ, dĩ nhiên, không một con may mắn thoát khỏi.

Hắn nhận thua, ngâm ngùi thở dài, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, mặc kệ khuôn mặt nước mắt nước mũi lấm lem của nàng làm ướt vạt áo hắn.

“Sinh lão bệnh tử ông trời đều đã có sắp đặt, dù nguoi khóc thế nào bọn họ cũng sẽ không sống lại được.”

“Huhu – còn có... Còn có tay nguoi nữa... Thế nhưng bị thương thành như vậy...”

Nàng không biết, thì ra là Phách cho là nàng bị chôn ở dưới, mới có thể vì vội vàng cứu nàng mà làm tay bị thương, nhìn những vết xước kia, lòng nàng thật là khó chịu, giống như bị ai đó nhéo chặt.

Biểu tình giận dữ của Phong Ly Phách vì thanh âm lo lắng của nàng mà bỗng chốc thay đổi. Coi như nàng còn có lương tâm, còn nhớ rõ hắn cơ đấy.

“Cũng chỉ là trầy xước da thôi, bôi một lượt thuốc rồi, sẽ không sao đâu.”

“Nhưng là...”

“Ta nói rồi không cho phép khóc, hiện tại ngoan ngoãn lên giường nằm cho ta, sau đó ngủ, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ phải lên đường.”

Khuyên bảo nhẹ nhàng không bằng trách mắng hữu hiệu hơn nhiều, quả nhiên Cơ Nhi ngừng khóc, mơ hồ nồng đậm giọng mũi mà hỏi: “Lên đường?” Bọn họ muốn đi đâu chứ?

“Ra ngoài cũng đủ lâu, ta muốn trở về.” Hắn quyết định ngày mai sẽ lên đường, dùng tốc độ nhanh nhất mang nàng trở về bảo, tránh cho cứ ba ngày hai bữa, trừ việc lo lắng cho nàng, còn sợ nàng khóc hồng mắt mắt.

Nghe vậy, Cơ Nhi kinh ngạc ngẩng mặt lên, tròn xoe mắt nhìn hắn. “Nguoi phải trở về?”

Nàng như thế nào lại quên người ta cũng có nhà, đâu giống nàng chứ...

“Thế nào?” Hắn không thích nhìn ánh mắt ảm đạm của nàng.

“Phách, nguoi... sẽ bỏ lại ta... một mình trở về nhà sao?”

Cơ Nhi mặt cúi thấp, cố gắng hấp hấp cái mũi hồng hồng, hai tay khăn trương nhéo chặt.

Thì ra nha đầu ngốc đang lo lắng cái này nha! Phong Ly Phách đột nhiên cười như trộm bắt được của, chỉ là Cơ Nhi cái gì cũng không nhìn thấy.

“Kia phải xem biểu hiện của nguoi đã!” Hắn cố ý hù dọa nàng.

Ngẩng đầu lên, Cơ Nhi khò sờ núu tay áo hắn. “Nguoi đừng bỏ lại ta mà...”

Bỏ xuống cánh tay cứng ngắc vì sợ hãi quá độ kia, Phong Ly Phách điểm nhẹ trên cái má đáng yêu càng xem càng thích của nàng.

“Ta nói rồi, chỉ cần nguoi ngoan ngoãn nghe lời, thì vẫn có thể đi theo ta.”

Cảm giác trơn mềm ở đầu ngón tay truyền đến, làm người ta thật muốn cắn một cái, còn có cánh môi ngọt ngào đỏ mọng này nữa, không biết ném thứ hương vị có ngọt ngào như hắn thấy không...

Dừng lại, hắn lập tức lắc lắc đầu.

Hắn đang làm gì? Sao lại có loại ý nghĩ này? Nhất định là hôm nay kích thích quá lớn, mới có ý nghĩ kỳ quái này đi.

“Ta sẽ nghe lời, là nguoi nói đó, không cho phép bỏ lại ta, hừm!” Không biết tâm tình giờ phút này của hắn, Cơ Nhi vui vẻ, thỏa mãn, muốn hắn bảo đảm, sau đó hưng phấn hướng bên ngoài chạy. “Ta đi nói cho Khả Na, Khả Ái, bảo bọn họ đi ngủ sớm một chút, ngày mai chúng ta còn lên đường thật sớm.”

“Đợi chút...” Hắn không nghe lắm chứ!

Lông mày nhăn lại, hắn dễ dàng tóm nàng trở về, trên người tỏa ra tức giận.

“Ta có nói sẽ mang theo họ sao?”

“Không mang theo họ, các nàng ấy làm thế nào? Hai người bọn họ không nơi nương tựa, lại chưa tìm được di bà đó...”

“Nguoi rõ ràng một chút, các nàng sống hay chết cùng ta một chút quan hệ cũng không có, nguoi vừa nói sẽ nghe lời ta, hiện tại muốn đổi ý sao hả?” Hạ quyết tâm, Phong Ly Phách sẽ không đáp ứng khẩn cầu của nàng nữa.

Cơ Nhi suy sụp cúi mặt.

“Trên người các nàng không có ngân lượng... Hay là... Đem tất cả những thứ đáng giá trên người ta cho bọn họ... Hoặc là... Có rồi! Không phải có câu... “một người mua bán, không bằng nhiều người mua bán” sao, ta đi dạy họ cách bán thân, nói không chừng họ cũng có thể tìm được một người tốt như Phách giống ta đó...”

“Đủ rồi! Không cho phép người” Gặp quý, mới để cho nàng nói tiếp nữa?

Nữ nhân này thật đúng là bán riết thành nghiện, cái gì gọi là “một người mua bán không bằng nhiều người mua bán”, có làm hay không hả? Cơ Nhi bởi vì bị rỗng mà uất ức chớp chớp mắt to.

Phong Ly Phách hừ lạnh một tiếng. Nàng cho là nàng làm vậy hẳn sẽ mềm lòng sao?

Còn nhìn! Có tin hay không hẳn thật sự sẽ đuổi nàng ra ngoài, cho muối bên ngoài khiêng nàng đi không hả?

Còn nhìn, còn nhìn... Hẳn thật muốn động thủ đó... Hẳn thật...

Đáng chết! (Rabo: Chaiz, ca lại thua roài.)

“Ta ở lại năm ngày, trong năm ngày này, họ không tìm được di bà, ta cũng mặc kệ.” Đây là cực hạn của hẳn rồi đó.

“Ta biết mà, ta biết Phách đối ta tốt nhất...”

Tay nàng vươn ta đột nhiên cứng đờ giữa không trung, thiếu chút nữa nàng lại hưng phấn quá mức muốn ôm hẳn rồi.

“Hắc hắc!” Nàng lúng túng thu tay lại, gãi gãi đầu.”Thời gian không sớm rồi, ta có chút mệt mỏi...”

Chần chờ một chút, hẳn hỏi: “Người không phải là muốn ôm ta sao? Sao lại không ôm rồi hả?”

Rõ ràng nàng ấy giống lần trước xúc động muốn ôm hẳn, sao lần này lại nửa đường dứt gánh thế nhỉ?

Cơ Nhi không nghĩ ngợi nhiều đem lời trong lòng nói ra.”Bởi vì người sẽ tức giận nha!”

“Ta tức giận?” Con mắt nào của nàng nhìn thấy hẳn tức giận, hẳn còn mong chờ nàng giống như lần trước chủ động ôm hẳn, thậm chí...Hôn trộm hẳn.

“Lần trước ta không cẩn thận ôm người, kết quả người không phải liền thôi mặt, thân thể cũng cương cứng sao, đây không phải tức giận, mặt húng thì là gì chứ?”

“Chết tiệt, ta mới không có mặt húng!” Hẳn chỉ là bị dọa, cùng không có thói quen thôi.

“Không?”

“Đúng, không có.”

“Nói như vậy người thích đúng không?” Nàng hỏi lại.

Lúc này, trong miệng Phong Ly Phách không biết lẩm bẩm những thứ gì, nhưng mà theo sắc mặt dần dần ửng đỏ của hẳn, Cơ Nhi biết là hẳn thích nha.

Không chút chậm trễ, lòng tràn đầy vui sướng, đưa tay vòng qua thắt lưng hẳn, hai người dính sát tựa cùng một chỗ.

“Phách, thật sự cảm ơn người vì ta mà bận rộn như vậy.”

Thật lâu, Phong Ly Phách bắt mặn, rầu rĩ nói: “Này, người có phải quên cái gì hay không?”

“Hả?” Đầu hướng lên, Cơ Nhi kinh ngạc mà nhìn nhìn về mặt cực kì không tự nhiên của hẳn.

Rồi sau đó, nàng giống như là nghĩ tới điều gì, nhỏ giọng kêu, người đỏ mặt đổi lại thành nàng.”Ta cho là người chán ghét...”

“Đều đã nói với người, không tức giận, không chán ghét rồi, người muốn cảm tạ cũng hôn nhanh lên một chút, nếu không ta chuẩn bị muốn ngủ đó.”

Bộ dạng này của hẳn cực kỳ giống Cầu Nhi mỗi lần đòi nàng hôn đó, trong lòng Cơ Nhi cười trộm, cũng không dám nói ra.

Nàng nhanh chóng mở trên mặt hẳn một cái, nhưng mà Phong Ly Phách sao có thể thỏa mãn chứ, kiêu nhan đỏ bừng vừa mới rồi đi, hẳn lập tức quay đầu ra, tay đặt sau đầu nàng, nhấn một cái.

Cơ Nhi cái gì cũng không kịp phản ứng, môi của nàng đã bị một vật gì đó đóng dấu rồi... (Rabo: hun hun, xấu hổ che pp thôi.)

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Bán Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5

Cả đêm đầu óc Cơ Nhi đều chìm trong trạng thái mờ mịt, mơ hồ, tim nàng nhảy nhanh như trống, càng không khỏi thẹn thùng, e lệ quấy nhiễu cả đêm, làm cho nàng không thể như nam nhân bên cạnh nàng an an ổn ổn ngủ say.

Trời ạ! Cái miệng của hắn khi nào thì tiếp cận tới chứ?

Nhớ màng máng sau lúc mình hôn hắn, chẳng biết tại sao, khuôn mặt hắn càng ngày càng tiến tới gần, sau đó là một cổ nhiệt tê dại cảm giác muốn ngất đi đánh úp về phía nàng, nàng thậm chí có thể cảm giác đầu lưỡi của hắn đang quấy đảo phía trong miệng mình...Đợi đến khi nàng thanh tỉnh, mới phát hiện mình vô lực xui lơ trong ngực hắn mặc hắn ôm, mà tay của hắn, thậm chí còn ở bên trong lưng nàng vuốt ve, chọc cho nàng khẽ run một hồi.

Cho tới bây giờ, trên môi của nàng giống như còn giữ mùi của hắn...

Thừa dịp lúc hắn chưa tỉnh, nàng nhẹ nhàng đặt bàn tay trên thắt lưng mình xuống, không làm kinh động hắn, lặng lẽ vượt qua hắn xuống giường, chạy ra bên ngoài hóng mát thôi.

Từ lúc rời đi, nàng khăn trương không dám liếc hắn một lần.

Bởi vì, nàng phát hiện mình cứ nhiên thích cảm giác hắn hôn nàng, hơn nữa còn có chút mong chờ...

Làm sao vậy? Chẳng lẽ nàng cũng giống như các cô nương trong Kinh Hồng Lâu, nhìn thấy nam nhân liền bỏ nhà tới ư?

Một đêm không ngủ ngon, Cơ Nhi không che giấu nổi một mồi, che miệng đánh một cái ngáp thật to, đúng lúc bị Khả Na dậy sớm bắt gặp.

“Cơ Nhi, hôm nay thế nào thức dậy sớm như vậy?” Khả Na cũng không có bỏ qua khuôn mặt tròn xoe đang đỏ rục của nàng.

“Không có... Không có gì... tối hôm qua ta quá sớm ngủ, cho nên liền dậy sớm. “Nàng cũng không phải không biết xấu hổ nói cả đêm qua đầu mình bị một khuôn mặt anh tuấn của ai kia nhét đây.

“Đừng rồi, Khả Na, ta và Phách năm ngày nữa phải rời đi, có lẽ... có lẽ phải tách ra các người rồi.”

“Không phải đã nói sẽ bồi chúng ta đi tìm di bà sao?” Khả Na chất vấn.

“Đó là ý tứ của Phách...” Cơ Nhi lúng túng mở miệng.

“Các người cứ như vậy bỏ lại chúng ta, vậy hai tỷ muội chúng ta về sau phải làm thế nào?” Khả Na rất kích động, thanh âm cũng hướng cao lên. Lại phiêu bạt tứ xứ, mỗi ngày khổ cực bán hoa, nàng mới không cần!

“Nhưng là trước kia cũng không phải chỉ có hai tỷ muội các người sao?”

Cơ Nhi nghi vấn, làm cho Khả Na nhất thời cứng họng.

Che giấu thần sắc nôn nóng, Khả Na đổi giọng. “Là ta yêu cầu quá đáng rồi, Cơ Nhi, mấy ngày nay đã vất vả cho người rồi.”

“Đừng nói như vậy, thật ra thì ta có giúp gì đâu, cho dù ta nói thế nào, cũng không có biện pháp khuyên Phách thay đổi ý kiến.” Cơ Nhi có chút áy náy.

“Không sao, Cơ Nhi, người đã giúp chúng ta rất nhiều, ta không có gì cảm tạ người, à, đây là khăn tay nhỏ, là nương ta để lại cho ta, là vật đáng giá duy nhất trên người ta, chớ nhìn nó tầm thường nha, chữ “Na” trên đó là dùng thiên châm thêu pháp* đã thất truyền để thêu đó, hiện tại ta tặng nó cho người nha.”

“Đây là nương người để lại cho người, quá quý trọng, ta không thể nhận. “ Cơ Nhi nghĩ từ chối, nhưng Khả Na cố tình nhét chặt vào tay nàng.

“Hazz! Khăn lụa này ở bên người, ta không nỡ bán đi lấy ngân lượng, đưa cho người, cũng có thể để người đi cứu giúp người đáng thương, cơ như là tâm ý của ta, người hãy nhận đi!”

“Khả Na...” Cơ Nhi trong mắt tràn đầy cảm động.”Cám ơn người.”

Thì ra Khả Na cũng là người tốt như vậy nha!

Mờ mờ trong sương, một bóng dáng nhẹ nhàng đi tới trước mặt hắn, giai nhân nhỏ xinh chu miệng, e lệ mà mềm mại mô thom để hắn tự do thưởng thức, “Cốc cốc cốc”

Tiếng gõ dồn dập đột nhiên truyền đến, làm cho giai nhân biến mất, đôi môi nhỏ xinh cũng tan theo...

“Tên khốn kiếp mù mắt nào đang gõ hả!” Hắn cảm tức xoa xoa mắt nói.

Lần trước hắn đã tỉnh rồi, chính là lúc nàng ý đồ lấy tay hắn ra.

Không có giữ lại tiểu mèo hoang đang chuồn ra ngoài kia, bởi vì hắn cũng muốn ngắm lại kỹ càng quan hệ giữa hai người, tối qua hắn tuyệt đối không phải vì xúc động mới muốn hôn nàng, nhưng không biết làm sao giải thích hành vi của mình.

Kết quả cái gì cũng không nghĩ ra, hắn không cẩn thận ngủ thiếp đi, còn làm một mộng đẹp diễm hương, đáng tiếc bị người đánh thức.

“Công tử, Phong công tử, ta là Khả Na, người có ở đây không?”

Vừa nghe không phải người liên quan, Phong Ly Phách vốn tính toán không thêm để ý, cổ tính tiếng gõ cửa kia càng gõ càng nhanh, càng vội.

Tâm bất cam tình bất nguyện bỏ dậy, chỉnh đốn quần áo cho, hắn chậm rãi đến cạnh cửa.

Đối với việc hắn khoan thai đến chậm mở cửa, Khả Na dù cực kì tức, nhưng cũng chỉ có thể để trong đáy lòng, nàng cố gắng giả bộ khản trương, sợ hãi nói: “Công tử, không xong, trong phòng ta bị trộm rồi!”

Phong Ly Phách vẻ mặt không chút biến chuyển, một câu nói cũng không rặn ra.

Hừ! Nàng ta có cái đồ vật gì đáng trộm! Sao giờ lại có vậy lại còn bị trộm rồi?

“Sáng nay, ta phát hiện khăn lụa nương ta để lại cho ta không thấy!” Thấy hắn không có đáp lời, Khả Na chỉ có thể tự biên tự diễn.

“Khăn lụa kia là di vật nương ta để lại cho ta, thù pháp của nó là thế gian khó gặp, bởi vì vô cùng quý trọng, cho nên ta chưa bao giờ lấy nó ra, hôm qua chỉ đem nó ra cho Cơ Nhi xem một chút, sáng nay liền phát hiện khăn tay biến mất!” Trong lời nói nửa trước là thật, nửa sau tất cả đều là nàng bịa đặt rồi.

Lông mày giờ lên, Phong Ly Phách lẳng lặng nhìn nàng thật lâu. “Chẳng lẽ người muốn nói nàng trộm của người?”

“Này... Ta cũng không có nói như vậy, nhưng dù sao từ lúc Cơ Nhi xem mới không thấy, khó tránh khỏi có chút hoài nghi, hơn nữa... Cơ Nhi thường đem những đồ trang sức đáng tiền đi bán lấy ngân lượng...”

“Nàng sẽ không trộm đồ của người.” Điểm này hắn tin tưởng Cơ Nhi.

“Điều này cũng không nhất định đâu...”

“Căn bản người muốn nói nàng trộm đồ của người, người làm như vậy rốt cuộc là muốn cái gì?” Nữ nhân này tâm cơ quá nặng, hắn không hiểu nữ nhân ngu ngốc kia làm sao có thể dễ dàng tin tưởng nàng ta chứ, thậm chí còn vì nàng ta mà nhiều lần tranh chấp với mình.

“Ta không có... Ta chỉ là hoài nghi...”

Nói người người đến, bóng dáng Cơ Nhi lúc này xuất hiện ở cửa. “Phách... Ồ? Khả Na, sao người cũng ở đây?”

Nhìn thấy Phong Ly Phách ở trước mặt mình, Cơ Nhi không khỏi e lệ, toàn bộ kí ức tối lại hiện lên, tim cũng theo đó mà nhảy thật lợi hại, không dám nhìn đến hắn, hai mắt mãnh liệt cúi đầu đếm ngón tay.

“Người vừa đi đâu về đó?” Hắn mở miệng trước.

“Ta... Chỉ là đi ra ngoài chút...”

“Người đi ra bên ngoài lâu như vậy làm cái gì? Ta không phải muốn người đến chỗ nào đều phải nói cho ta một tiếng sao?” Đôi mắt sắc bén của Phong Ly Phách thẳng tắp nhìn khắp người nàng, muốn biết nữ nhân này vì sao sáng sớm trở về đã tránh hắn, thậm chí hiện tại nói cũng liên tục cúi đầu, chẳng lẽ đêm qua hành động của mình làm sợ nàng sao?

Cảm giác được tầm mắt mãnh liệt của hắn, Cơ Nhi không được tự nhiên ngước đầu nhỏ lên, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt nóng rực của hắn, điều này làm nàng lại nhớ đến cảnh hôm qua khi hắn hôn nàng.

Không nhìn được, ánh mắt Cơ Nhi di chuyển xuống dưới, cuối cùng dừng lại trên đôi môi đầy đặn của hắn, ực một cái. A! Làm sao nàng lại chờ mong hắn hôn nàng lần nữa đây...

Nhận thấy được hắn khẽ giờ lên khóe miệng, Cơ Nhi chợt lấy lại tinh thần. Không phải Phách biết được ý tưởng của nàng đó chứ?

Thu hồi e lệ đưa mắt nhìn, Cơ Nhi hận không thể tìm cái động chôn khuôn mặt đang nóng bừng bừng của mình vào đó, nhưng nàng đâu biết, vẻ thẹn thùng của mình toàn bộ đều được Phong Ly Phách cất vào đáy lòng.

Thì ra là nữ nhân gốc cũng không phải là không có cảm giác nha! Theo ánh mắt quyến luyến si ngốc không nở ròi, cùng động tác không tự chủ sờ sờ môi của nàng, một ít hôn kia ảnh hưởng nàng không nhỏ nha, hẳn dâng lên một cảm giác vô cùng tự hào cùng đắc ý.

Bị gạt ở một bên, Khả Na mãnh liệt ho.”Cơ Nhi ngươi còn chưa nói, ngươi rời quán trọ ra ngoài làm cái gì đó?”

“A, đúng rồi, ta đem khăn tay của ngươi đi bán đó! Ngươi nói không sai, ta vừa nhắc tới thiên châm thêu pháp, lập tức có thật nhiều người muốn tranh mua đó!”

Sau đó nàng đem tất cả tiền mang tới khu nhà bỏ hoang sát vách, những cô nhi gầy nhom như que củi kia làm nàng đau lòng lắm. Nhớ lại dáng vẻ hồn nhiên ngây thơ cảm tạ của chúng, trái tim Cơ Nhi liền cảm thấy ấm áp, cười vui vẻ.

“Thì ra là thật, là ngươi trộm khăn tay của ta, xong... Mang nó đi bán rồi!” Khả Na há hốc miệng kêu to.

Ồ ơ! Khả Na sao thế nhỉ? Cơ Nhi ngoảnh ra nhìn khuôn mặt Khả Na như đang chịu đả kích lớn.

Buổi sáng không phải Khả Na muốn tặng khăn tay cho nàng sao, sao giờ lại nói là nàng trộm đây?

Bụng đầy nghi hoặc, còn chưa kịp mở miệng, câu nói tiếp theo của Khả Na làm cho Cơ Nhi hoàn toàn ngoài ý muốn.

“Phong công tử, ngươi cũng thấy đấy, thật là Cơ Nhi trộm đi vật của nương ta, hiện tại đồ còn bị nàng bán đi, ta đã phụ lòng nương đã mất của ta chứ...”

Nàng than thở khóc lóc như thật sự có sự việc như vậy, Cơ Nhi ngu tại chỗ, không hiểu sao Khả Na lại biến hóa lớn như vậy?

“Ngươi thật sự đem đồ của nàng đi bán?” Phong Ly Phách ánh mắt ba phần không kiên nhẫn, bảy phần chán ghét, nhưng những thứ này hoàn toàn chỉ nhằm vào cái nữ nhân khóc lóc diễn trò kia.

Nhưng Cơ Nhi lại nghĩ hẳn tin lời nói của Khả Na, cho rằng nàng trộm đồ của Khả Na.”Là ta mang đi bán, nhưng đó là...”

“Ngươi xem, nàng cũng tự mình thừa nhận, Phong công tử, chính là Cơ Nhi làm, ngươi phải công bằng làm chủ cho ta, không thể thiên vị đâu!” Khả Na cướp lời nói.

Cơ Nhi thử mở miệng.”Không phải như thế...”

Thanh âm Phong Ly Phách lạnh như băng.”Ta không muốn lưu lại một tên trộm bên người, hiện tại ngươi nghĩ biện pháp trả đồ cho người ta, từ sau cũng đừng đi theo ta nữa.”

“Phách, ta thật sự không có trộm...” Thanh âm của Cơ Nhi dần dần nức nở.

Hắn không tin lời nàng, tựa như một chưởng quất vào mặt nàng, đau đớn kia còn hơn gấp trăm lần những vết roi của phụ thân quất trên người nàng, mà hắn lạnh lùng nói nàng đừng đi theo hắn nữa, càng làm cho ngực nàng bị hung hăng nhéo, từng trận đau đớn ập tới.

Phong Ly Phách cố ý xoay mặt, thực chất là không muốn nhìn đến gương mặt sẽ khiến hắn mềm lòng kia.

Hắn phải cho nàng một bài học, muốn nàng đừng dễ dàng tin tưởng kẻ khác như vậy, ngộ nhờ lúc nào đó hắn không có bên cạnh nàng, nàng nhất định sẽ bị kẻ khác lừa gạt mất.

“Cơ Nhi, ta biết rõ ngươi có lòng tốt, nhưng ngươi cũng không thể vì trợ giúp người mà đi trộm đồ của người khác chứ! Ngươi biết rõ là khăn lụa này rất quan trọng với ta mà...” Khả Na tiếp tục giả bộ đáng thương.

“Không phải vậy, là ngươi...”

Một câu nói đầy tức giận, chán ghét cắt đứt Cơ Nhi giải thích.

“Ngươi còn đứng bất động ở đây làm cái gì?” Phong Ly Phách không kiên nhẫn nói.

Cố gắng kiềm chế nước mắt tràn mi, Cơ Nhi hấp hấp cái mũi, tay nhỏ nhỏ nắm chặt, rồi lại buông ra, nàng thì thào nói, “Tại sao các ngươi đều nói ta như vậy? Ta thật sự không phải kẻ trộm mà.”

Nói xong, nàng yên lặng xoay người, cái gì cũng không mang theo, lặng lẽ rời đi.

Nàng liếc hắn một cái, ánh mắt bi thương kia lập tức in thật sâu trong tâm khảm Phong Ly Phách

Đồ ngọc này! Hắn chỉ muốn cho nàng bài học, về sau đầu óc phải học thông minh một chút, chứ không phải muốn nàng thương tâm khổ sở như vậy...

Ghe tòm! Có phải hắn đùa quá đáng rồi không?

“Phong công tử, Cơ Nhi đi rồi, vậy không phải ngươi phải một thân một mình lên đường sao? Nếu không thì như vậy, về sau liền có ta cùng Khả Ái cùng đi theo công tử, có thể chăm sóc lẫn nhau.” Người chường mắt đã đi rồi, Khả Na nắm chặt cơ hội tự tiến cử mình.

Khả Na vốn là tính toán, nếu phải tách ra bọn họ, liền mượn chuyện này, ép họ trả một khoản tiền, chỉ là nàng không nghĩ tới cư nhiên có thể thuận lợi ép Cơ Nhi bỏ đi.

Ha ha, lần này nàng có thể đúng lý hợp tình đứng cạnh Phong Ly Phách, hưởng thụ đãi ngộ lúc trước của Cơ Nhi.

Nhưng nàng thế nào cũng không ngờ đến, trả lại câu nói của nàng là một túi tiền nặng trĩu.

“Phong công tử, cái này là...”

“Diễn trò xong rồi, ngươi cũng có thể lăn, túi bạc này là tiền hai tỷ muội ngươi lên đường, ta nghĩ nó đủ cho ngươi mua mười lần hai mươi cái khăn tay đây.”

“Phong công tử, ngươi đang nói cái gì? Ta nghe không hiểu.” Đối lại Khả Na trắng bệch mặt

“Kỹ xảo khóc của ngươi dễ dàng làm người ta nhìn ra sơ hở, ngươi luyện tập còn chưa đủ đâu.” Nếu so với kỹ xảo diễn xuất, cái “nữ nhân điên” trong bảo kia mới thật là cao thủ trong cao thủ. “Ta thừa biết ngươi đang làm bộ, ta cũng không nói thêm, tóm lại, ngươi cầm tiền sau đó cút xa cho ta, ta không muốn gặp lại ngươi lần nữa.”

Phong Ly Phách buông lời lại, sau đó theo phương hướng Cơ Nhi chạy đi nhanh chóng đuổi theo.

Động tác của hắn phải nhanh lên chút, chứ không cái tiểu ngu ngốc kia lại tưởng hắn vứt bỏ nàng, nhất định là đang buồn muốn chết.

Nhưng không ngờ, chỉ trong chốc lát ngắn ngủn, Phong Ly Phách vọt ra quán trọ, đã không thấy bóng dáng Cơ Nhi.

Trong lúc hoảng hốt, Cơ Nhi tựa hồ nghe thấy có người đang nói chuyện.

“Tiểu Cầu Từ, ngươi làm tốt lắm, không bị người khác phát hiện chứ?”

“Yên tâm đi, thiếu gia, trừ mấy đứa ăn mày không có ai biết con đưa nàng tới đây.”

“Rất tốt, tên nam nhân kia hại bản thiếu gia không dám ra ngoài gặp người, lúc này ta phải tính cả vốn lẫn lãi đòi lại hắn.”

Thanh âm này có chút quen tai, nhưng nàng cũng không nhớ nổi đã nghe qua ở đâu?

Cơ Nhi muốn đứng dậy, nhưng phát hiện cả người vô lực.

Ô, đầu của nàng thật là đau nha! Bọn họ là ai? Nàng tại sao lại ở chỗ này?

Nắm hai mắt lại, Cơ Nhi đợi cảm giác khó chịu muốn ngất rồi đi.

“Đứng nha, thiếu gia, xem ra ông trời cũng đứng ở bên chúng ta, nếu không ngày hôm qua lại chế tạo một hồi ngoài ý muốn để cho thiếu gia phát hiện bọn chúng, còn để cho con có thể thuận lợi xuống tay như vậy chứ.”

“Ha ha, Tiểu Cầu Từ, nói thật hay, hôm nay ngươi lập được công, trở về ta sẽ thưởng lớn. Nam nhân kia làm tay ta bị thương, ta tuyệt đối muốn hắn hối hận chết mới thôi!”

Đầu cũng đỡ đau chút... Người này..., Cơ Nhi rốt cuộc nhớ ra hắn là ai rồi. Hắn chính là cái tên người xấu khi dễ tỷ muội Khả Na ngày đó!

Cơ Nhi nhớ ra mình vừa rời khỏi khách sạn, bị một nam nhân xa lạ kéo vào hẻm nhỏ, nàng há miệng định thét lên, cái ót lại bị một vật gì đó mạnh mẽ đánh xuống, sau đó thì nàng bị bất tỉnh nhân sự rồi.

Chóp chóp cặp mắt khô khốc, Cơ Nhi thật vất vả mới thích ứng được ánh sáng, mới thấy rõ được mình đang ngồi trên một ổ rom rạ, tay chân bị người ta trói chặt.

Xem ra nơi này giống như một ngôi miếu hoang đồ nát.

“Tiểu mỹ nhân đã tỉnh rồi hả?” Hứa Thiện Hào nghe thấy tiếng động, lập tức quay mặt về phía người đang gãy gậy phía sau.

“Ngươi không phải đã đáp ứng ta không làm chuyện xấu nữa rồi sao? Tại sao ngươi còn trói ta ở nơi này?”

Đối mặt với ánh mắt không hề sợ hãi của Cơ Nhi, cùng lời nói chỉ trích, Hứa Thiện Hào cảm thấy tức giận. Nàng cho nàng là ai? Dám nói hắn thế hả!

Mà khi ánh mắt của hắn nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp đang tức giận bừng bừng kia, dung mạo càng nhìn càng quen mắt làm hắn thất thần trong chốc lát (Rabo: Hồi sau sẽ rõ vì sao hắn thất thần nha), một khắc sau đó, ánh mắt không có ý tốt của hắn nhìn nàng chăm chăm lại mang theo một ý vị phức tạp.

“Ngươi cứ nói đi? Tiểu mỹ nhân, món nợ nam nhân của ngươi nợ ta, bây giờ phải tính cho rõ ràng rồi.”

“Ngươi nói cái gì ta nghe không hiểu? Cái gì mà nam nhân của ta? Món nợ gì chứ?” Co rụt đầu lại, nàng tránh né bàn tay hấn đang vươn tới.

Cơ Nhi ghét hấn nhích lại gần mình, càng ghét hơn hấn nhìn chăm chăm làm nàng cảm giác rợn cả tóc gáy, hấn rút cuộc muốn làm cái gì?

Nàng kháng cự làm kích thích dục niệm của Hứa Thiện Hào, hấn bóp chặt cằm nhỏ của nàng, ép nàng tới sát mặt hấn.

“Tiểu mỹ nhân tránh cái gì mà tránh, dù sao bây giờ ngươi rơi vào trong tay của ta, ngoan ngoãn nghe lời của ta mới không nếm mùi đau khổ.”

Khó trách nam nhân kia sẽ coi nàng như bảo bối vậy, nhìn thoáng thời, má trắng hồng nõn nà, chạm vào mềm nhẹ, làm cho tâm hấn ngứa ngáy khó nhịn muốn cắn một cái, không biết thân thể dưới lớp váy kia có dụ người như vậy hay không.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Thiện Hào nổi lên ý niệm xấu xa, trong mắt nổi lên dục vọng tà ác.

Duỗi chân to, hấn chặn lại hai chân bị buộc chặt của Cơ Nhi, ngăn nàng giãy giụa, cả người vội vàng sát lại gần nàng, một bàn tay còn đưa sâu vào bên trong y phục nàng khắp nơi sờ loạn.

“Dừng tay, ngươi muốn làm gì?” Kinh hoàng trước cử động của hấn, nàng muốn giãy giụa, nhưng tay chân đều bị trói chặt, mà hạ thân còn bị hấn đè ép, căn bản không thể động đậy.

“Làm cái gì? Lần trước nam nhân của ngươi cắt đứt chuyện tốt của ta, ngươi nói xem có phải nên bồi thường tổn thất cho ta? Vốn muốn dùng ngươi tới uy hiếp hấn, nhưng mà thôi, bản thiếu gia cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi hầu hạ thật tốt, khiến bản thiếu gia hài lòng, ta đảm bảo ngươi sẽ không có việc gì, hơn nữa còn được hưởng vinh hoa phú quý, tuyệt đối hơn đứt đi theo cái tên nam nhân nghèo kiết xác đó.” Nói xong, một bàn tay khác bắt đầu xé rách váy áo của nàng.

“Ngươi mau buông tay “ Cơ Nhi bắt lực nhắm mắt lại, sợ hãi kêu to.

Đang trong lúc cái mặt heo của hấn cúi xuống, nàng sắp bị mõm sói càn quấy, một tiếng kêu thảm thiết phát ra từ miệng Hứa Thiện Hào, khiến Cơ Nhi cảm thấy áp lực trên người lập tức biến mất.

Cơ hồ bị tiếng thét chói tai của Hứa Thiện Hào làm co rụt lại, nàng khẽ mở mắt ra, len lén nhìn lên, hai con mắt trong chốc lát tròn to.

“Cái quý gì cần ta!” Hứa Thiện Hào vung tay muốn tóm lấy thứ đang dính trên người hấn..

Không đúng, là một chú chó đen đang cắn không thả cái móng của hấn.

Thì ra vừa rồi, không biết ở đâu đột nhiên xuất hiện một con chó đen phi nước đại tới ngồi miếu đồ nát, không ai kịp tới ngăn cản, nó liền hướng đến tên nam nhân bên cạnh Cơ Nhi, lộ ra răng trắng bén nhọn, hung hăng hướng vào móng của hấn cắn.

“Con chó chết tiệt, ba người các ngươi còn đứng đó làm gì? Còn không mau bắt nó xuống cho ta!” Hứa Thiện Hào đau đến kêu cha gọi mẹ.

Mấy tên gia nhân khôi phục não nát, một tên cuống cuống đi tìm gậy gỗ, hai tên khác cuống trắng hơn, tính toán tay không bắt con chó xuống.

Cầu Nhi chịu không nổi sức lôi kéo, “Ồ ồ” một tiếng, bị người ra sức kéo xuống.

“Đánh mạnh vào cho ta, đánh chết con chó hoang này đi!” Ôm lấy cái móng đang chảy máu, Hứa Thiện Hào đoạt lấy một cây gậy của gia nhân đưa tới, muốn bảo thủ con chó cắn rách móng hấn.

“Không được đánh nó!”

Trong lúc Cơ Nhi hét lên, trong ngôi miếu đồ nát lập tức xuất hiện ra tám chín đứa trẻ con, bé trai thì cầm khúc gỗ, còn bé gái đều vác theo một túi vải nặng trĩu rách nát, không biết bên trong chứa những thứ gì.

“Tỷ tỷ đừng sợ, chúng ta tới cứu tỷ rồi!” Một đứa trẻ tương đối lớn tuổi chính là Nam Đồng hướng về phía Cơ Nhi nói như vậy.

“Các em...” Đây không phải là những đứa nhỏ nàng thấy trong đại trạch sáng nay sao?

Cơ Nhi mắt ngân ngấn nước, cảm động nhìn những đứa trẻ bất chấp hiểm nguy tới cứu nàng.

“Các ngươi lại dám khi dễ tỷ tỷ, các tiểu đệ đệ, tiểu muội muội, chúng ta lên!”

Đứa lớn ra lệnh một tiếng, một bé trai quơ quơ gậy gỗ trong tay, sau đó liên tiếp đánh về bốn tên đang bị tình cảnh này dọa cho ngu luôn tại chỗ.

“A – bọn tiểu quý chết tiệt các ngươi...” Nam nhân bị đánh không chịu yếu thế, một phát bắt được cây gậy đang vung lên, hung hăng giằng co, một cậu bé bị hấn bắt được.

Các bé gái cũng không đứng không, lấy từ trong túi những tảng đá lớn nhỏ, ra sức ném về tên nam nhân thô bạo đang nắm cổ áo bé trai, đau đến mức đại hán phải buông lỏng, bé trai liền nhanh nhẹn thoát khỏi hán, nhặt lấy cây gậy trên mặt đất, hướng về phía bụng tên kia đánh tới.

Không nghĩ tới tuổi còn nhỏ, ra tay sức lực lại không nhỏ, đại hán kia đau tới mức mặt nhăn mày nhí, tất nhiên những tên còn lại cũng chịu chung số phận.

“A! Đau chết đi được, ở đâu mọc ra mấy đứm nhóc điên này chứ... Á..” Hứa Thiện Hào cũng không dám lớn tiếng, vì chú chó đen kia chẳng biết từ lúc nào đã nhảy lên người hán, cắn chặt cánh tay của hán.

“Tỷ tỷ, muội giúp tỷ mở trói nha.”

Trong miếu loạn thành một đồng, một cô bé thừa cơ nhích lại gần Cơ Nhi, thân thể nho nhỏ đứng trước mặt nàng, cố gắng lôi kéo đầu dây chặt muốn chết.

“Tiểu muội muội, các người tại sao lại tới nơi này?” Cơ Nhi đầy đầu nghi vấn nhìn chú chó đang kéo chặt tay Hứa Thiện Hào. A! Đây chẳng phải Tiểu Hắc mấy ngày trước nàng dứt bánh bao cho sao.

“Là một lão gia gia nói cho chúng ta biết, ông nói tỷ tỷ bị mấy tên người xấu bắt tới đây, muốn chúng ta tới cứu tỷ tỷ.”

“Cẩn thận!”

Liếc thấy một tên đại hán đang vung gậy sau lưng cô bé, dưới tình thế cấp bách, Cơ Nhi cố sức tránh thoát dây thừng đã lỏng, ôm cô bé vào trong ngực che chở.

Nhưng đau đớn như dự liệu không có đánh tới, ngược lại Cơ Nhi nghe được tiếng, “Roẹt”, thanh âm y phục bị xé rách, sau đó là tiếng, “Á”, cây gậy rơi xuống đất.

Một con mèo đang nhe răng trợn mắt lườm tên đứng trước Cơ Nhi, vừa rồi trong lúc tên kia định đánh Cơ Nhi, nó liền xuất ra móng nhọn hung hăng cào, cho nên da thịt dưới y phục của tên kia trầy da sứt thịt, khó trách tên đại hán cầm cây gậy cũng không xong.

Con mèo này...

Cơ Nhi biết nó nha, ngày hôm trước nàng giúp nó băng bó chân mà!

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Cơ Nhi nhìn nó âu yếm, mèo lớn quay đầu nháy mắt với Cơ Nhi, rồi sau đó, giống như là hô bê dẫn bạn, mèo lớn ngửa đầu lên không trung kêu một tiếng chói tai. (Rabo: ek, âu yếm, nháy mắt. =))

“Meo meo —”

Nếu như không phải trực tiếp ở hiện trường, nàng không thể nào tưởng tượng được tình huống lúc này nha...

Trong miếu hoang nhất thời tràn vào một đám động vật, có chim vàng, bồ câu trắng, mèo đen, chó bông, thậm chí còn có một con chuột đóng góp theo đuôi, bọn chúng tựa như điên cuồng công kích bốn tên nam nhân kia, có dùng miệng mổ, có dùng răng cắn, móng cào, lợi hại hơn là, còn chui vào trong y phục mấy người đó “làm loạn”.

Bốn đại nam nhân bỗng chốc chỉ có thể kêu ai u ai u chạy loạn như điên.

“Tỷ tỷ, người đi mau! Nhanh đến tạp viện ẩn núp, lão gia gia sẽ đến tìm tỷ tỷ, nơi này còn bọn em nha.”

Cô bé đẩy Cơ Nhi ra ngoài, sau đó chuẩn bị xông lên cùng các bạn đi sửa chữa người xấu.

Ngây ngốc nhìn bốn tên nam nhân đang nước mắt đầy mặt trong miếu hoang, Cơ Nhi chợt nhận ra, những động vật kia...

Thì ra tất cả đều là mình từng giúp đỡ gì đó sao!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Bán Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6

Rõ ràng có tiền có thế, không phải nên đi cứu giúp người đói khổ, tại sao lại lợi dụng ưu thế của mình đi ức hiếp người ta chứ? Tại sao đã làm sai chuyện lại không biết hối cải, lại còn tiếp diễn sai lầm chứ? Tại sao rõ ràng không thể nào, tùy tiện nghe tới mấy câu mà có thể nói có đây?

Nàng tha thứ Hứa Thiện Hào, lại không nghĩ rằng hắn sẽ tiếp tục làm chuyện xấu, nàng nhận ý tốt tặng khăn của Khả Na, lại bị nàng ấy vu cáo trở lại nói mình ăn trộm, nàng thật sự chưa từng làm chuyện xấu mà, Phách sao lại không tin nàng, lại tin tưởng Khả Na nói nàng ăn trộm chứ...

Nàng không hiểu, chẳng lẽ mình một lòng muốn giúp đỡ người ta chẳng lẽ là sai lầm rồi sao? Nàng không cần hỏi báo, chỉ hi vọng mỗi người đều có thể trải qua cuộc sống vui vẻ cũng là sai sao?

Khom gối ôm đầu, Cơ Nhi núp ở trong tòa đại trạch nằm sâu trong hẻm nhỏ, nội tâm của nàng lúc này đang rối như tơ vò.

Phụ thân nói nàng chỉ là đứa trẻ ông “nhặt” được mang về nuôi, như vậy nàng sinh ra đã bị người vứt bỏ rồi! Cho nên tất cả đều là nàng sai, khó trách phụ thân không cần nàng, luôn chê nàng chân tay vụng về, ngay cả bây giờ, Phách cũng không cần nàng...

Vừa nghĩ tới sẽ không còn nghe được Phách tức giận mắng mỏ, cũng không được cảm nhận sự ấm áp, quan tâm của hắn, ngực Cơ Nhi đau nhói từng hồi, đột nhiên nhớ hắn muốn rời lệ.

Ai! Về sau nàng chỉ còn một thân một mình qua ngày rồi.

Cô đơn quá, nàng rất nhớ Cầu Nhi cùng Kê Nhi, không biết bọn chúng sống có tốt không? Cũng có nhớ nàng không?

Trong lúc Cơ Nhi còn đang chìm trong bi thương đau khổ, thì hỗn độn tiếng bước chân cùng âm thanh ồn ào từ xa tiến tới.

“Cái ông già này kéo ta tới đây làm gì...”

Ô! Nàng mãnh liệt ngẩng đầu, không dám tin nhìn chăm chăm bóng dáng đang từ từ tiến tới, in sâu trong đáy mắt.

Thanh âm kia... Thật sự là Phách! Còn có lão gia gia hôm qua!

“Phách! Làm sao ngươi sẽ đến nơi này?”

Người khiến hắn khổ sở tìm kiếm đột nhiên xuất hiện, Phong Ly Phách đang ở cửa cùng ông lão khánh chiến một hồi cứng lại, lo âu chất chứa bấy lâu như dây cung kéo căng đột nhiên đứt đoạn, hắn giận đến không thể đè nén buột miệng thét lớn.

“Cái nữ nhân ngốc đến cực điểm này, để cho ta tốn cả một buổi sáng tìm ngươi, ngươi thế nhưng lại trốn ở chỗ này là sao hả!”

Hắn vì tìm không tìm thấy nàng mà lo đến sắp chết rồi, một buổi sáng chạy đông chạy tây, gặp người nào, chỉ hỏi duy nhất một câu, “Có nhìn thấy cái nữ nhân ngu ngốc đó không” làm cho phở lớn ngộ nhỏ, người người đều cho hắn là kẻ điên, thấy hắn liền lẩn ngay sang một bên.

Khi hắn sợ nàng đã gặp chuyện gì bất trắc, thì bị một lão nhân “điên khùng” bắt được, không sợ vứt bỏ mạng già lòi kéo hắn chạy hộc tốc tới đây, hại hắn cả đường ngoài lo mắng chửi, còn phải lo lắng xem ông lão này có thể chạy không kịp thở mà chết luôn rồi.

Chỉ là không nghĩ tới, ông lão này dẫn mình tới địa phương này, lại là đại trạch hoang vắng cách quán trọ của hắn không xa, kinh ngạc hơn chính là, cái nữ nhân khiến hắn phát cuồng lại ở chỗ này!

“Bình thường động tác chậm hơn rùa, lần đầu tiên gặp ngươi trốn còn nhanh hơn thỏ, hại ta đuổi theo ra không thấy bóng dáng đâu cả nhì!” Hắn có một bụng sùng lửa muốn phát tác, nhưng mà nàng co rúm ở một góc, bóng dáng đáng thương nhéo chặt trái tim hắn, thật là...

Được rồi, là hắn không đứng, hắn sai lầm, được rồi chứ!

“Ta biết rõ ngươi không trộm bất kì cái gì, những lời đó là ta cố ý nói, mục đích chỉ là muốn ngươi biết nữ nhân kia không đáng cho ngươi đối tốt với nàng ta, ta thực chất chỉ muốn cho ngươi hiểu, không phải ai cũng thiện lương giống ngươi đâu.”

Thì ra là hắn tin tưởng nàng! Cổ họng nghẹn lại, Cơ Nhi không nhịn được khóc lớn, “Ngươi... Thật ghê tởm, ta còn tưởng rằng ngươi thật không quan tâm ta rồi...”

Ô – hại ta khổ sở nửa ngày... Hoàn hảo... Ngươi không có không quan tâm ta... Không có bỏ lại ta...”

Nàng uất ức lắm đó, hừm! Thì ra là hắn cố ý đuổi nàng đi, chẳng những khiến nàng bị trải qua sự kiện bị bắt cóc đáng sợ, còn hại nàng một thân một mình chỗ hoang vắng này thương tâm, khổ sở.

Không nghĩ tới nha đầu này lệ thuộc vào hắn như vậy đó, Phong Ly Phách vừa bực mình, vừa buồn cười, khẽ an ủi, “Khóc cái gì mà khóc, nhìn thấy ta vui sướng quá hả! Muốn ở bên cạnh ta còn không mau tới đây, đứng đó làm cái gì nữa?”

“Ngươi ta... Ngươi ta chân thật là đau... Đầu cũng đau choáng váng đó...” Nàng thật sự không có biện pháp ngăn nước mắt rơi thôi!

“Ngươi bị thương?” Tiếng cười ngay lập tức đóng băng.

Đứng ở cửa nhìn nàng chăm chăm, Phong Ly Phách cho là nàng bởi vì tức giận hắn, cho nên mới đùa bốn tính tình tiểu cô nương, núp ở trong góc không chịu đi ra, nhưng vừa đi đến gần, phát hiện cổ tay nàng, gầy vớ của nàng, tất cả đều có dấu vết bị trói chặt, khuôn mặt tái nhợt lộ ra khiếp sợ, đầu tóc xộc xệch minh chứng cho những gì nàng phải trải qua.

Tức giận tăng vọt thiêu đốt hần, đau đớn đến không nói thành lời. Là kẻ nào? Là kẻ nào dám dă thương nàng? Hần muốn giết chết tên khốn kiếp chết tiệt dám khi dễ nàng!

“Phách, người... Có phải vẫn còn giận ta không, tại sao sắc mặt lại khó coi như vậy?” Thật sự dọa người đó.

Sắc mặt hần xanh mét, nhìn nàng, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tay còn chưa chạm đến nàng, nghe được một hồi huyền não, hần lập tức cúi người ôm nàng lên, che ở trước ngực.

Một đám trẻ con cùng động vật lần lượt kéo vào vây quanh bọn họ thành từng lớp.

“Tỷ tỷ, chúng em đuổi hết người xấu đi rồi, chúng em lợi hại không!”

“Gâu gâu gâu —”

“Tỷ tỷ không thấy cái bọn người xấu kia sợ đến mức tiểu ra quần đâu, thật là xấu hổ quá đi...”

“Chít chít chít —”

“Tỷ tỷ tỷ tỷ...”

“Meo meo meo —”

Này một ổ quái âm cái gì cũng có làm cho hần đau đầu không dứt, tự nhiên tính khí cũng không khá hơn chút nào.

“Tất cả câm miệng cho ta!” Ai tới nói cho hần biết, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mới vừa khóc đến đầu óc choáng váng, lúc này lại bị tiếng thét trong gang tấc của hần làm giật mình, mắt Cơ Nhi tối sầm lại, cảm cực không nổi trực tiếp ngất đi.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn thấy có một người đang ngồi mép giường... Là Phách!

Á... Đầu của nàng vẫn có chút choáng váng..

“Đã tỉnh rồi hả?”

Bưng tới một bát thuốc, Phong Ly Phách đến bên giường, nhẹ nhàng chống lên thân thể của nàng, đưa bát đến bên môi nàng nhìn nàng uống xong.

“Đáng lắm đó”. Khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều nhú chung một chỗ.

Đặt bát thuốc xuống, Phong Ly Phách nhẹ nhàng lau chút nước thuốc còn sót lại bên miệng nàng.

“Đại phu nói người bị kinh sợ, nhất thời vô lực, cho nên mới té xỉu, thuốc này để giúp người khôi phục tinh thần cùng thể lực.” Mặc dù có vấn đề muốn hỏi nàng, nhưng lời đến bên miệng, thế nhưng hần một câu cũng không nói ra được.

“Thì ra là ta té xỉu, không trách chúng ta trở về quán trọ lúc nào ta cũng không biết... Đúng rồi, đám nhỏ...”

“Người yên tâm, ta đã an bài chỗ thoải mái cho bọn họ ở, còn mời mấy người phụ nhân đến chăm sóc họ, từ nay chúng sẽ không còn bị đói bụng nữa, còn có thể vào tư thực đọc sách tập viết.”

“Lão gia gia kia...”

“Hần cùng với đám nhỏ kia ở cùng một chỗ, cũng có người chăm sóc.”

“Còn có những thứ kia...”

“Chó mèo chim chuột đừng không! Yên tâm, tất cả ta đều mời người chăm sóc, bảo đảm không để cho bọn họ đói bụng, bị thương.”

Cái miệng nhỏ nhắn kia còn muốn nói cái gì thì Phong Ly Phách đã giành trước: “Tất cả người thấy, có thể bay có thể chạy có thể đi có thể nhảy có thể bò, ta đều chăm sóc đến rồi, như vậy được đi!”

“Không...”

“Người còn sợ thiếu? Người không phải muốn ta mang tất cả chúng theo chứ? Ta cho người biết, điểm này ta tuyệt đối không đáp ứng.”

“Không.. Không phải mà!” Cái khuôn mặt như trái trái khỗ ải kia thật làm nàng buồn cười đó, chỉ là nàng không muốn hần phải phiền toái như vậy thôi, “Cảm ơn người, Phách, thật rất cảm ơn người vì bọn họ làm nhiều như vậy, người thật sự quá tốt rồi, ta đều không biết thế nào cảm tạ người...”

“Ta không phải là làm việc thiện.” Hấn nghiêm mặt lại. “Đây đều là ta cảm tạ bọn họ cứu ngươi.”

“Bất kể nói thế nào, ngươi chính là giúp bọn họ không phải sao? Chúng ta thật nợ ngươi quá nhiều ân tình rồi...”

“Không sai, ngươi thật sự thiếu ta quá nhiều.”

Hấn đi về phía nàng, một đầu gối đặt tựa vào mép giường, suy nghĩ sâu xa, trông mắt vững vàng nhìn nàng chăm chăm, Cơ Nhi bị quan sát thể cả người không được tự nhiên, ánh mắt cúi thấp...

Ai?

“Này y phục không phải là y phục buổi sáng ta mặc nha!” Cơ Nhi nho nhỏ nói thầm, tay nhỏ bé nghịch đường viền tay áo màu vàng nhạt.

Nàng nhớ sáng nay nàng mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, thế nào giờ lại đổi thành y phục màu vàng xen trắng này rồi? Kỳ lạ, chẳng lẽ lúc nàng hôn mê bất tỉnh còn có thể tự thay y phục sao nhỉ?

“Y phục của ngươi là ta đổi.” Phong Ly Phách thay nàng trả lời vấn đề này.

Cơ Nhi ngẩn ra, chậm rãi nhấc đầu lên, hai tay bị dọa tới mức nắm chặt chiếc chăn.

“Ngươi... Giúp ta thay quần áo?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng chỉ cách mấy phân, hấn ngửi được một mùi hương trên người chỉ thuộc về nàng, gật đầu một cái.

“Đại phu nói ngâm nước ấm có thể giúp ngươi tuần hoàn máu, làm giảm tâm tình hoảng sợ của ngươi, ta nghĩ thả lỏng tâm tình đối với ngươi chỉ có thể tốt hơn, dù sao y phục trước đó của ngươi cũng bẩn rồi, cho nên ta thuận tiện giúp ngươi đổi bộ sạch sẽ.”

Hấn đơn giản nói xong, nhưng ai biết hấn làm thì là gian nan thống khổ như thế nào!

“Ngươi...” Cơ Nhi hiển nhiên bị kinh sợ nói không ra lời.

Hấn giúp nàng cởi... Y phục lau nước ấm?

Ông trời, vậy nàng không phải bị hấn xem sạch sành sanh rồi sao?!

Cơ Nhi vội vàng lấy tay ấn ngực, chỉ sợ tim mình sẽ điên cuồng nhảy ra.

Ánh mắt nàng ngưng ngừng, bộ mặt như rặng mây đỏ, bởi vì khăn trướng, mà cái miệng nhỏ nhắn không ngừng lúc đóng lúc mở, biểu thị tức giận, từng cái đều hấp dẫn khát vọng mãnh liệt của hấn, hấn không thể lập tức đè nàng xuống giường hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ xinh kia.

“Ngươi... Tại sao có thể như vậy chứ!”

Cơ Nhi muốn chỉ trích hấn, cơ mà thanh âm khe khẽ ngọt ngào như làm nũng, một chút lực thuyết phục cũng không có, ngược lại càng thêm dẫn dắt dục niệm của Phong Ly Phách.

Liếm đôi môi đang khô khốc, vẻ mặt hấn giả bộ không có gì to tát, “Cái gì như vậy? Đừng quên ngươi thuộc về ta, đương nhiên là ta có quyền lợi kiểm tra đồ của mình có bị kẻ khác làm bị thương không chứ!”

Hấn hận thấu xương kẻ nào làm cho chân tay nàng bị mài rách da, chỉ là cảm tức thế nào, cũng không bằng những vết thương cũ chẳng chịt trên lưng nàng, hấn quả thật bị những vết thương của nàng bức điên rồi.

Khi mới quen, cánh tay nàng cũng như thế.

Hấn muốn hỏi nàng, rốt cuộc là kẻ nào đánh nàng bị thương thành như vậy? Khi hấn còn chưa gặp được nàng, nàng trôi qua đến tột cùng là những ngày như thế nào?

“Nhưng là...” Thanh âm của nàng càng nói càng nhỏ, nhỏ tựa như Phong Ly Phách cơ hồ tai muốn dán bên miệng nàng mới nghe thấy nàng đang nói cái gì.

Nàng nói gì mà? Rất xấu?

“Ừ nhân, ngươi nói to lên một chút cho ta?”

Bà vai Cơ Nhi run lên, đầu thấp tới không thể thấp hơn, đôi môi nhỏ nhắn chu lên.

“Cái gì? Thân thể tốt và xấu! Ngươi ở đây nói nhảm cái gì hả?” Thế nào mà, nàng không căng thẳng như thiếu nữ thông thường, thân thể trần truồng không cho hấn thấy, mà lại bởi cái gì mà thân thể rất xấu nên không để cho hấn thấy!

“Người ta trên người rất nhiều vết thương, vốn chính là không muốn làm cho người nhìn thấy...” Bản thân mình chưa bao giờ để ý, nhưng nàng chính là sợ hấn sẽ ghét bỏ thôi.

Cơ Nhi cũng không biết biểu tình sợ hấn ghét bỏ này càng thêm kích thích hấn, trong lúc nhất thời, lửa giận thay thế lửa dục lúc trước.

“Vết thương trên lưng người... Là ở đâu ra?”

Thăm rồi, nhất định là mình không nghe lời bôi thuốc nên hấn lại tức giận rồi.

“Phách, ta không phải là không có thoa thuốc, chỉ là những vết thương kia ở sau lưng, ta... Lau không tới...”

“Lau không tới về sau ta tới lau, người nói cho ta biết, là ai đã thương người... Chẳng lẽ... Là phụ thân người đi!”

Cơ Nhi mặc dù không có trả lời, nhưng ở trong mắt Phong Ly Phách đồng nghĩa với nàng chấp nhận.

Đáng chết! Hấn bắt đầu có xúc động muốn tiên thi. (tiên thi vụt roi vào hải cốt, xác chết.)

“Cái đó...” Nàng mới vừa nghe hấn nói muốn giúp nàng thoa thuốc phải không! Vậy không phải sẽ làm hấn thấy hết những vết sẹo xấu xí của nàng sao? “Không cần phiền toái như vậy đâu! Dù sao mặc y phục vào sẽ không nhìn thấy mà...”

“Nói nhảm, trừ ta ra, người còn dám lộ cho người khác nhìn thử một chút xem!”

Ai, lời này của Phách nghe có điểm kì quái thế nào ấy nhỉ?

Cái gì mà trừ hấn ra chứ? Chẳng lẽ hấn thật tính toán giúp nàng thoa thuốc?

“Cái đầu dura của người không cho phép nghĩ những thứ khác, nói cho ta biết, đây thật sự là cha người đánh sao?” Phong Ly Phách ngồi đến bên giường, nâng lên khuôn mặt đang cúi gằm của nàng, thu hồi suy nghĩ đang chạy loạn khắp nơi của nàng.

“Cha ta cũng không phải cha ruột của ta đâu.” Tại sao hấn cứ phải hỏi như thế nhỉ?

Cơ Nhi nhìn thẳng vào mắt hấn, ánh mắt kia trong veo, dường như người nọ có phải cha ruột nàng hay không một chút cũng không quan trọng.

“Cha trước khi lâm chung nói ta chỉ là vật hấn nhặt được, không phải con gái ruột thịt của hấn... Mặc dù là tính tình cha cũng không tốt, lại hay động thủ đánh người, nhưng ta vẫn rất cảm ơn cha, nếu như không có cha, cũng sẽ không có Cơ Nhi rồi, cho dù ta chỉ là vật hấn nhặt về thôi...”

“Khốn kiếp!” Hấn đột nhiên hướng nàng rống to. “Cái gì mà vật hả?! Người là người, là một người sống sờ sờ! Có nghe thấy không? Là một cái có tư tưởng, có năng lực, là một cái sẽ chạy nhảy, chọc cho người ta tức giận, người có hiểu hay không hả?”

Hấn nổi giận, dứt khoát một phen ôm lấy nàng, để cho nàng ngồi ở trên đùi mình, vì lời nói không chút quan tâm bản thân mà đau lòng.

Cái gì mà vật chứ, đứa trẻ nhặt được không phải người sao? Thi có thể khi dễ cho dù chết người cũng được sao? Tại sao nàng có thể coi như không sao cả, còn có thể cười đến vui vẻ như vậy, nàng không biết được hấn nhìn nụ cười của nàng, lòng hấn có bao nhiêu khó chịu cùng đau xót sao? Hấn một lòng một dạ chỉ muốn ôm chặt lấy nàng, che chở lấy, không hề cho nàng bị bất kỳ tổn thương nào nữa.

Bị động tác của hấn làm sợ hết hồn, Cơ Nhi không dám lộn xộn ngồi ở trên đùi hấn, nhưng nơi bà vai đưa tới áp sát thật sự quá hấp dẫn nàng, nàng nhẹ nhàng tựa đầu vào trong lồng ngực của hấn, không nhìn được ảo tưởng có thể vẫn vui ở vị trí thoải mái này mãi, cho đến khi thất lưng truyền đến căng thẳng, mới kéo về suy nghĩ đang trôi nổi của nàng.

Con giận của hấn dường như mãi mãi không thể mất được đâu! Cơ Nhi thềm ở trong lòng thán.

“Phách!” Nàng quyến luyến ở trong lòng hấn dùng mặt cọ xát, nàng thật sự thích mùi vị trên cơ thể hấn! Để cho nàng an lòng, để cho nàng lưu luyến, cũng làm cho nàng không bỏ được...

“Ta muốn trở về Hoan Hi trấn.”

Nàng hỏi hận!

Nếu như có thể thu hồi câu nói mới rồi, muốn nàng làm cái gì nàng cũng đều nguyện ý, thật đó!

“Phách, người... Rất tức giận... Vô cùng tức giận có đúng hay không?” Cơ Nhi nhỏ giọng mở miệng nói, khuôn mặt bị hai bàn tay hấn cố định không thể động đậy, hai con mắt cố gắng đồng nhìn tây liếc, chính là không muốn nhìn thẳng hấn.

Bởi vì vẻ mặt hấn lúc này quá đáng sợ chứ sao!

Chưa nói cặp con người sắp phun ra lửa, còn có đôi tay cơ hồ sắp bóp nát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nàng còn cảm thấy mắt, tai, mũi, miệng của hấn, không một chỗ không tản ra lửa giận, thật giống như thuốc nổ sắp bộc phát trong chớp mắt, hơn nữa hấn còn cố ý bắt nàng phải đối diện với hấn,

khiến cho nàng muốn cách xa cũng lực bất tòng tâm, chỉ có thể ti hí con người nhìn chăm chăm cặp mắt to đang lửa giận phun trào kia.

“Người vừa mới nói cái gì?”

Nàng nghe âm thanh nghiêng răng ken két.”Ta... Ta nói...”

“Hừ?”

“Ta muốn trở về Hoan Hi trấn.”

Lông mày Phong Ly Phách nhú lại, Cơ Nhi vội vàng ngừng thở.

Không ngờ, hần không có nổi giận, chỉ là lạnh lùng nói một câu.”Ta nghĩ hướng về nhà ta chắc là sẽ không qua Hoan Hi trấn.”

“Ta không muốn người và ta cùng đi, ý của ta là chính người đi về nhà đi! Ta muốn một mình trở lại Hoan Hi trấn thôi.” Cơ Nhi vừa nhắm mắt, một hơi nói xong lời muốn nói, rồi sau đó lẳng lặng chờ hần thét to.

A, không có mà!

Cơ Nhi quyết định đợi thêm một hồi.

Vẫn không có!

Không nhịn được tò mò, Cơ Nhi thoáng mở mắt ra, từ trong khe hẹp trộm dò xét hần.

Hần không có dấu hiệu tức giận phát điên, nhưng lại dùng ánh mắt lạnh lùng làm người sợ hãi quan sát nàng.

“Người đừng có quên, người đã đem mình bán cho ta, sớm đã không còn quyền tự chủ rồi, ta đến đâu, người phải cùng ta đến đó, người không được phép nói không.”

Nàng khó mà tin được lời như thế xảy ra từ trong miệng hần, hần không phải luôn luôn ngại nàng đi theo rất phiền phức sao?”Nhưng mà ta lúc ấy lại không ký Khế Ước Bán Thân cho người, cho nên... Chưa tính là người của người.”

“Cái người này có lúc đầu óc cũng nhanh nhạy nha!” Hần chế nhạo, hai tay rời đi mặt của nàng, chuyển hướng đến thắt lưng của nàng, mười ngón tay giao chặt, đem nàng ôm chặt vào trong ngực.

Hai má khẽ nóng lên, Cơ Nhi cực kì không quen Phong Ly Phách bây giờ, hần không có hung nàng, còn thân mật ôm nàng như vậy, hơn nữa, hai ngón tay cái của hần vẫn còn ở sau lưng nàng chạy tới chạy lui.

“Ban đầu không biết là ai sống chết bám theo ta, giả bộ đáng thương cầu xin đừng bỏ lại nàng, hiện tại thì tốt rồi, lại chán, muốn phui mông chạy lấy người hả?”

Nữ nhân này cho hần là cái gì? Nói đến là đến, muốn đi thì đi.

Là nàng tới trêu chọc hần trước, lại còn ở bất tri bất giác đoạt đi góc nhỏ trong lòng hần, hần còn chưa tìm nàng tính sổ sách, lại để cho nàng rời đi mới lạ đó!

“Ta không phải ý này.” Đinh đầu đạt được tự do không ngừng lắc lắc.”Ta rất thích cũng rất muốn cùng người ở cùng nhau, thật, ta có thể thề, người là người duy nhất ta muốn theo bên cạnh, thật sự ta không muốn rời bỏ người.”

Nếu như không phải là nàng cúi đầu, nàng nhất định có thể thấy sau khi nghe những lời này của nàng, ai đó đang gợn lên khóe môi.

“Cho ta lý do, tại sao người không muốn cùng ta cùng đi?” Hần thả mềm giọng nói.

“Bởi vì...” Trong mắt mất đi chói lọi.”Ta không biết người nơi này, ta vẫn hi vọng mỗi người cũng trôi qua vui vẻ, cách xa bất hạnh, nhưng là hình như ta sai lầm rồi, ta nghĩ chỉ có Hoan Hi trấn mới thích hợp ta thôi...” Ít nhất nơi đó còn có Cầu Nhi cùng Kê Nhi.

Phong Ly Phách bình tĩnh nhìn nàng một lúc lâu, nàng mất mắ làm hần cảm thấy chói mắt, muốn vung tay chặt đứt những ý nghĩ làm đau lòng nàng kia.

“Người không có làm sai, sai là những kẻ tham lam, không biết hồi cải thôi.

Đừng quên, những bằng hữu kia cứu người đều là người từng trợ giúp qua, đó là người cứu chính người đó.”

“Không cần phá bỏ lý tưởng của người, thật tốt làm chính mình, không cần lo lắng, coi như người chọc nhiều phiền toái hơn nữa, cũng có ta gánh vác, yên tâm cùng ta trở về thôi! Tin tưởng ta, người sẽ thích Ngạo Ưng Bảo.”

“Phách, người không cần phải tốt với ta như vậy...” Cảm động đến đỏ mắt, nàng không biết Phách cũng có thể nói dễ nghe như thế.

“Hừ! Ai nói ta đối tốt với ngươi, muốn ta đối tốt cũng phải trả giá cao đó.”

“Giá cao gì chứ?” Cơ Nhi chỉ biết ngây ngốc hỏi theo lời hắn.

Chỉ thấy hắn nở một nụ cười thỏa mãn, còn hướng đến đôi môi nhỏ hương điểm của nàng mỗ mỗ: “Giá cao chính là, ngoan ngoãn cùng ta trở về Ngao Ung Bảo, không cho phép dị nghị.”

“Nhưng là...” Nàng nghĩ tới Kê Nhi, Cầu Nhi..

Lời nói mới toát ra, lại để cho hắn hôn xuống cắn đi.

“Ngươi chính là không muốn cùng ta đi?” Chấp nhất, hắn muốn nghe đến câu nguyện ý của nàng.

“Không...” Không cần hôn nàng nữa, để cho nàng nói hết lời thôi!

Đáng tiếc Phong Ly Phách hoàn toàn không cho nàng cơ hội, khi nghe thấy nàng nói chữ “Không” kia, lý trí của hắn sớm bị lửa giận điên cuồng thiêu đốt.

Nàng vẫn muốn rời đi hắn! Cho dù hắn nói với nàng nhiều như vậy...Hắn khi nào thì đối với nữ nhân có kiên nhẫn như vậy chứ, rất tốt, đừng trách hắn giờ trở tiểu nhân, dù thế nào đi nữa, hắn cho tới bây giờ chưa bao giờ có cái phong độ của người quân tử cả.

Cứng rắn buộc nàng ở bên cạnh hắn, vậy đơn giản nhất, chính là đem nàng trở thành người của hắn, để xem nàng còn chống chế thế nào.

Quay đầu lại, hắn đem cái miệng nhỏ nhắn vẫn đang líu ríu không ngừng, vững vàng che kín, dùng lưỡi khéo léo cạy mở hàm răng, hắn vội vàng chộp lấy ngọt ngào của nàng.

Cơ Nhi bị hôn say sưa, hồn nhiên không biết mình khi nào để người ta thả trên giường, rèm che khi nào lại để cho người kéo xuống.

Chỉ là sau đó không lâu, trong rèm đỏ truyền đến thanh âm hoang mang –

“Phách, làm sao ngươi cỡi y phục người ta? Hiện tại ngươi muốn thoa thuốc cho ta sao? Thật không cần, ai... Đợi chút, lưng của ta khó coi á! Ngươi đừng cỡi...”

“Câm miệng!”

Một tiếng thấp khiến trách, bên trong trù thanh âm cỡi y phục, lại an tĩnh rất nhiều.

Nhưng, không lâu, giọng nghi ngờ lại toát ra –

“Phách, làm sao ngươi giống như Cầu Nhi khắp nơi liếm loạn vậy... Ai nha! Không được á... Phách... Ngươi cũng không phải nam khách của Kinh Hồng Lâu mà... Tại sao có thể như vậy sờ loạn...”

“Đủ rồi... Nữ nhân ngốc!”

Tiếng thờ thờ rập, cộng thêm tiếng chửi rửa gián đoạn, không ngừng liên tục lặp lại.

Đêm đã khuya, gió thật lạnh, trong phòng xuân ý tràn đầy.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Bán Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 7

Đánh cái ngáp dài, Cơ Nhi thoải mái ưm một tiếng, xoay người lại, tiếp tục ôm gối chìm vào mộng đẹp.

Nàng làm một cái mộng thật thú vị đó! Trong giấc mơ, Cầu Nhi vui vẻ chạy đuổi theo nàng, còn làm nàng té nhào vào trên mặt cỏ xanh mềm mại, không ngừng liếm mặt, liếm cổ nàng, sau đó đầu Cầu Nhi đột nhiên biến thành khuôn mặt của Phách, vẫn đè trên người nàng tái diễn động tác của Cầu Nhi.

Ha ha! Nếu để cho Phách biết giấc mơ của nàng biến hắn thành đầu người thân chó, chắc chắn sẽ tức giận rống bạt nóc nhà đó.

“Chuyện gì buồn cười như vậy?” Thanh âm ôn nhu ấm áp tiến gần về phía nàng, Cơ Nhi đột nhiên thức tỉnh.

Phách sẽ không dùng ngữ khí này nói chuyện với nàng đâu, chẳng lẽ nàng ôm ấp người khác rồi?

Nàng đột nhiên mở mắt ra, cẩn thận nhìn lên.

Hồ! Là hấn không sai, hại nàng bị dọa giật mình thật lớn đó!

“Bé ngốc, làm gì sợ đến như vậy? Ta cũng không phải là lần đầu tiên ngủ ở bên cạnh ngươi.” Hấn khẽ cười, nhìn về mặt đáng yêu của nàng.

Trong nháy mắt, Cơ Nhi thật cho là mình đang nằm mơ. Hấn... Hấn thật là đang cười với mình cơ đấy!

Tay nhỏ bé leo lên mặt của hấn. “Ngươi... Thật sự là Phách sao?” Không nhận được nghi ngờ, Cơ Nhi dùng sức nắm lại.

Lập tức khuôn mặt tươi cười lập tức biến thành mặt thối. “Cái nữ nhân ngốc này! Đau lắm đó!”

Lấy được nghiệm chứng, tay nhỏ bé lập tức rút trở về. Không sai, nàng không phải đang nằm mơ, đây là thật, nụ cười của hấn mới vừa cũng là thật.

Không cẩn thận chạm tới lồng ngực đang phơi bày của hấn, Cơ Nhi lúc này mới ý thức được, hấn không có mặc y phục! Mà xúc cảm dưới chân cũng làm cho nàng ý thức được một chuyện giật nảy mình, chính là bản thân nàng cũng không mảnh vải che thân! Trí nhớ tới qua như dòng núi lấp biển ào ào vọt tới.

“Chúc mừng ngươi rốt cuộc thanh tỉnh, cần ta nhắc nhở ngươi chúng ta tối hôm qua làm cái gì không?” Phong Ly Phách tức giận nói.

Trên đời này có nam nhân nào nhụt chí như hấn không hả?! Trước đó nàng cho hấn là cầu đang le lười, sau đó lại cho hấn là bánh bao mảnh liệt bóp nhéo, nữ nhân không phải đều nên mềm mại thẹn thùng sao? Thế nào phản ứng của nàng luôn nằm ngoài dự liệu của hấn đây?

Cơ Nhi hoàn toàn không dám quay đầu nhìn hấn, chỉ có thể kéo mạnh cái chăn tới che lấp thân thể mình, ý định ngay cả hai gò má nóng rực của mình cũng giấu đi.

“Đừng tự kỷ như vậy chứ, cẩn thận không ngộp thở bây giờ!” Cả chăn trên giường đều bị nàng kéo hết, vậy hấn đắp cái gì?

Hấn kéo chăn ra, đem khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rực của nàng nhô ra.

“Nữ nhân ngốc, từ giờ trở đi, bất kể ngươi phủ nhận thế nào đi nữa, ngươi cũng đã là nữ nhân của Phong Ly Phách ta, ngươi không có lựa chọn khác, nhất định phải đi theo ta trở về Ngạo Ưng Bảo nghe không.” Ừ, cả đời, nghĩ tới thật là tốt đó.

Hấn mặc dù rất bá đạo nhưng cũng làm nàng không nhận được vui vẻ, hấn là... Không bỏ được nàng đi thôi!

Vừa nghĩ tới thì ra là hấn cùng bản thân đều có cảm giác giống nhau, khuôn mặt đỏ rực của nàng xuất hiện một nụ cười như hoa như ngọc sáng ngời.

Cổ đề nén bản thân không được nhìn đến bộ dáng kiều mỵ của nàng lúc này, Phong Ly Phách nhanh chóng đứng dậy, đưa lưng về phía nàng nhặt lên y phục tán loạn đầy trên đất mặc vào, cất tiếng nói, “Ngươi nghỉ ngơi một lát, ta đi sai người mang thức ăn tới, ăn xong chúng ta sẽ lên đường.”

“Lên đường? Không phải nói đợi thêm mấy ngày sao? Đúng rồi! Tỷ muội Khả Na đâu? Ngày hôm qua sao ta không nhìn thấy bọn họ?”

“Họ...” Vừa định nói thêm gì đó, hấn dùng tốc độ sét đánh ngang tai ôm lấy Cơ Nhi dùng chăn bao chặt lấy nàng.

Ở chỗ này đồng thời, cửa phòng “Râm” một tiếng, bị người ta đụng mở...

Người tới lại là Khả Ái.

“Phách...” Đã mặc quần áo tử tế, Cơ Nhi dùng hai ngón út lôi vạt áo Phong Ly Phách, kéo nhẹ.

“Không được, ta không đồng ý, ngươi tốt nhất từ bỏ ý niệm đó cho ta.”

“Nhưng là, người ta hiện tại đã xảy ra chuyện, chúng ta giúp một chuyện...”

“Giúp ai đều được, nàng liên miên, lúc trước cũng là bởi vì ngươi nhúng tay vào quản chuyện không đâu của họ, mới rước lấy một đường phiền toái. Làm sao ngươi còn chưa học ngoan, có vài người, có vài việc, là bọn hấn tự tìm, đáng đời, cần bản không cần chúng ta trông nom.”

Cơ Nhi ngấm nhìn Khả Ái khóc đến mặt mũi, bàn tay nhỏ bé ôm lấy khuôn mặt gầy yếu khiến cho lòng nàng tê tái, cái này bảo nàng làm sao bỏ mặc sống chết không quản đây?

“Phách, ngươi không muốn giúp nàng, sẽ không ai cứu được Khả Na rồi!”

Thì ra hôm qua, tỷ muội Khả Na trên đường rời đi, ngẫu nhiên gặp được “toàn thân thâm trầm” Hứa Thiện Hào, Khả Na cười nhạo hấn chặt vật, nhếch nhác, khiến hấn không còn mặt mũi, Hứa Thiện Hào thẹn quá thành giận, hô đám hạ nhân cũng bị thương nặng bắt đi Khả Na, còn làm Khả Ái bị thương đang liều chết bảo vệ tỷ tỷ.

Khả Ái ở bên ngoài lưu lạc cả đêm, trời vừa sáng, mới xông về khách sạn tìm đến Cơ Nhi giúp một tay, khóc kể xong chuyện đã xảy ra liền mệt ngủ

thiếp đi.

“Ngươi phải như thế nào mới bằng lòng giúp các nàng sao? Nếu không chúng ta tới thương lượng...”

“Tĩnh lại đi! Cả người ngươi, đầu, tay, còn cả chân nữa đã bán cho ta không dưới ba bốn lần, ta xem ngươi đem mình bán cho ta vài đò cũng không nhớ được đâu.”

Thái độ của hắn cường ngạnh, nhưng nàng một đôi ánh mắt long lanh như nước lại hung hăng nheo chặt lòng hắn, rớt cuộc...

Đầu hàng!

“Ta cảnh cáo ngươi, đây là lần cuối cùng giúp nàng.” Ai! Tại sao đường về nhà của hắn lại dài vậy chứ?

“Phách, cảm ơn ngươi!”

Đón lấy thân thể mềm mại đang nhào vào trong ngực hắn, hắn găm nhẹ vành tai mềm mại của nàng, bật hơi nói: “Muốn cảm tạ ta...”

Hắn đang bên tai nàng không biết nói cái gì khiến Cơ Nhi đỏ mặt ngượng ngùng.

Sau khi Khả Ái tỉnh lại, ba người ăn qua chút thức ăn, hỏi đường, liền bước vào Hứa gia.

Gió nhẹ chậm rãi thổi qua ô cửa, màn cửa khẽ lay động, ánh chiều tà từ từ nghiêng bóng, làm cho khuê phòng nữ nhi này thêm chút nhu hòa.

Thiếu nữ ngồi trước một xấp lụa trắng, cầm kim lên, đâm xuống, đang chuyên tâm khâu mấy mũi cuối cùng để hoàn thành bức tú đồ.

Lúc này, cửa phòng bỗng mở ra, một phụ nhân hoa lệ được nha hoàn đỡ, chậm rãi đi vào. “Nhu nhi.”

“Mẫu thân!” Đâm xuống sợi chỉ cuối cùng, rồi lấy kéo cắt đứt chỉ thừa, Hứa Thiện Nhu đứng lên, đi đến bên mẫu thân mình, vươn tay ra, đỡ phụ nhân đến cái băng ghế gỗ.

“Nghe bọn nha hoàn nói, bức tú đồ này của con rất đẹp, mẫu thân nhất thời chò không được muốn tới xem một chút.”

“Đây chỉ là nữ nhi nhất thời cao hứng thêu thôi, mẫu thân không cần phí tâm quá nhiều, ngộ nhờ con thêu không đẹp, chẳng phải khiến mẫu thân chê cười.”

Đem lụa trắng đang giữ cố định trên khung gờ xuống, Hứa Thiện Nhu đưa sản phẩm đến trước mặt mẫu thân, xấu hổ cười một tiếng.

“Ta xem một chút, ừ, đẹp, thật là quá đẹp! Mẫu thân chả phải đã nói, Nhu nhi nhà của chúng ta thông tuệ hiền thực như thế, tương lai người nào cưới được con, thật đúng là phúc khí đã tu luyện đời trước.”

“Mẫu thân, người lại nói lung tung rồi.” Thiếu nữ mười bảy tuổi e thẹn, nũng nịu nói.

“Vốn là vậy, Nhu nhi từ nhỏ rất nghe lời hiểu chuyện, ai mà không thích? Ai! Nếu ca ca của con có thể có một nửa của con thì tốt biết bao.” Nghĩ đến đứa con trai này, bà không khỏi lại nhức đầu.

“Đúng rồi, mẫu thân, ca ca lại gây họa gì sao?” Hứa Thiện Nhu nhớ chiều hôm qua, ca ca một thân nhếch nhác trở về, lại vô cùng kinh sợ.

“Ai biết hắn lại làm chuyện gì tốt, mang một thân thương tích trở lại, hỏi hắn cũng không nói nguyên nhân, phụ thân con lại ra khỏi thành mua hàng, một mình ta lo lắng khiến cả đêm ngủ không được. Thiết là! Hào nhi cả ngày lêu lổng, tất cả cũng chỉ vì phụ thân con quá nuông chiều, thật không biết bây giờ nên làm sao mới phải!” Mới vừa rồi, lại thấy hắn lén lút cùng mấy tên hạ nhân đến phòng chứa củi hậu viện, không biết lại làm cái gì.

“Mẫu thân đừng giận nữa.” Hứa Thiện Nhu quan tâm, rót ly trà lạnh, đưa cho nàng uống hạ hỏa. “Ca ca còn trẻ, khó tránh khỏi khí thịnh một chút, qua một thời gian ngắn nữa, sẽ thu lại chút ít.”

Phụ nhân vẫn có chút oán khí. “Vẫn là Nhu nhi hiếu thuận nhất, cái nghiệt tử kia coi như không tồn tại.”

Hứa Thiện Nhu cười trừ ghẹo nói: “Mẫu thân, người cũng lại nói mát rồi, thật ra thì người rất thương ca ca, nếu không cũng không thao thức cả đêm, lo lắng cho ca ca; huống chi mẫu thân cũng chỉ có một nữ nhi là con, con đương nhiên là muốn hiếu thuận mẫu thân..., chứ không thì hiếu thuận cho ai?”

Phụ nhân thần sắc lâm vào trầm tư. Đúng nha! Bà cũng chỉ có Nhu nhi là nữ nhi...

Hứa Thiện Nhu thấy bà yên lặng, cho là mẫu thân vẫn còn đang phiền lòng chuyện ca ca, tính mở miệng nói một chút, bỗng một nha hoàn hốt hoảng vọt vào.

“Phụ nhân, phụ nhân, bên ngoài có một vị công tử, nói muốn gặp thiếu gia nha!”

...

“Không biết vị công tử đây tìm tiểu nhi có chuyện gì?”

Phong Ly Phách bước vào đại sảnh, Hứa phu nhân dò xem hắc tử trên xuống dưới. Quan lại quyền quý bà thấy nhiều, nhưng bằng vào ngạo khí tàn mát trên người hắc tử, cũng biết người này không đơn giản.

“Ta tới đề đòi người.” Phong Ly Phách cũng đồng thời quan sát Hứa phu nhân, rồi nhìn lướt xung quanh.

“Đòi người?” Hứa phu nhân cùng Hứa Thiện Nhu đưa mắt nhìn nhau, không hiểu người nam nhân này muốn gì.

Phong Ly Phách hừ lạnh hai tiếng. “Vậy thì đi mà hỏi hắc tử bà đã làm cái chuyện gì tốt, ta không có rảnh tại nơi này nói chuyện phiếm, mau kêu hắc tử của bà giao người ra đây!”

Vừa nghe xong, Hứa phu nhân liền biết tên hắc tử này tám phần lại gây họa, nhưng lo lắng cho con, Hứa phu nhân liền nói: “Ngươi không nói rõ ràng không chừng cứ vu con ta cướp người, lại còn chạy tới cửa đòi người, ta làm sao sẽ bởi vì lời từ một phía mà tùy tiện giao người ra!”

Thấy Hứa phu nhân không khách khí, Phong Ly Phách cũng không cảm thấy kinh ngạc. “Cái hắc tử của bà phẩm hạnh ra sao mà lại không biết?” Phía trên bao che, phía dưới không loạn cũng khó.

“Lời này có ý gì?”

“Rất đơn giản, cái tên chó má kia ở bên ngoài làm bao nhiêu chuyện xấu, bà nhắm một mắt mở một mắt, hay mắt bị mù cũng được, ta không quan tâm, ta chỉ muốn hắc tử giao nữ nhân ngày hôm qua bị hắc tử bắt.”

Đối phương chỉ là hậu bối, lại dùng giọng điệu ác liệt bất kính như thế nói với bà, Hứa phu nhân thật sự nổi điên. “Ngươi...”

“Mẫu thân, đừng tức giận!” Hứa Thiện Nhu thấy thế, vội vàng tiến lên trấn an Hứa phu nhân. “Vị công tử này nên xưng hô như thế nào?”

“Không cần thiết, dù sao người ra, ta liền đi.” Phong Ly Phách dứt khoát từ chối, tùy ý liếc qua một cái.

Kỳ quái! Sao lại...

Không giải thích rõ cảm giác quái dị trong lòng, Phong Ly Phách đột nhiên nhìn kỹ, đi tới nâng mặt Hứa Thiện Nhu lên, sau đó nhìn Hứa phu nhân.

Mới vừa hắc tử đã cảm thấy rất quái lạ, cảm giác hai người này có chút giống giống một người...

Trong lòng mơ hồ hiện lên gương mặt quen thuộc chí cực.

Đôi mày, khoe môi, còn có đuôi mắt mảnh gương kia, có chút giống... Phong Ly Phách chép miệng.

Chỉ là, Cơ Nhi vẫn thuần mắt hơn, một cái nhãn mày, một cái nụ cười cũng có thể khiến tâm tình hắc tử tốt lên, so với cái nữ nhân đang tươi cười này, nhìn chỉ khiến hắc tử càng không bình tĩnh mà thôi.

Đối với hành vi vô lễ của hắc tử, Hứa Thiện Nhu chỉ dịu dàng cười một tiếng. “Công tử luôn miệng nói ca ca ta bắt đi người của công tử, vậy xin hỏi công tử là tận mắt nhìn thấy sao? Vậy thì phiền công tử chứng minh, chứng minh người mà ca ca ta bắt đang ở trong phủ của chúng ta?”

“Đem ca ca ngươi gọi ra hỏi chẳng phải sẽ biết sao?” Nói nhảm nhiều như vậy, hai nữ nhân này rốt cuộc tính không giao người sao? Sự kiên nhẫn của hắc tử có hạn, hơn nữa, còn có cái tiểu ngọc vẫn đang ở bên ngoài Hứa phủ chờ hắc tử.

“Tốt, công tử ngồi đợi trước, ta đi mời ca ca ta ra ngoài.”

Hứa Thiện Nhu cũng không phải là không hiểu lẽ, đối phương có ý nói như vậy, nghĩ đến cũng có lý do của hắc tử.

“Nhu nhi!”

“Mẫu thân, không cần lo lắng.” Dù sao cũng phải cho người ta một cái công đạo.

Hứa Thiện Nhu vòng qua Phong Ly Phách, đột nhiên một người xông tới đụng phải nàng, để cho nàng loạng choạng.

Đúng lúc xuất hiện bàn tay ôm hông của nàng, giữ vững thân thể sắp ngã xuống, cũng làm cho nàng vốn chưa từng đụng vào thân thể nam nhân mà đỏ mặt.

“Cám ơn...” Thân thể cao lớn, uy vũ của hắc tử khiến Hứa Thiện Nhu cảm thấy ấm áp.

“Nàng đem lời của ta vào tai này ra tai kia à! Không phải nói nàng chờ bên ngoài, chạy vào làm gì?” Phong Ly Phách trách cứ Cơ Nhi nằm trong ngực.

Thật lâu, Hứa Thiện Nhu mới hồi hồn lại, đối tượng hắc tử rối giận không phải là nàng, mà là một nữ nhân khác đang nằm trong lòng hắc tử.

“Thật xin lỗi! Ta chỉ là muốn tìm chàng, mới vội vàng chạy loạn khắp nơi. “ Cơ Nhi le lưỡi một cái, ngay sau đó nắm bàn tay đặt tại trên eo nàng.

“Đi, mau cùng ta đi, ta thấy rồi...”

Tầm mắt Cơ Nhi đột nhiên dừng lại trên cánh tay khác của hắn. “Phách, chàng có phải hung dữ với vị cô nương kia không, nếu không tại sao nàng lại trừng mắt nhìn chúng ta?” Cơ Nhi khó hiểu hỏi.

Lời của nàng khiến Phong Ly Phách lập tức rút tay, cũng làm cho Hứa Thiện Nhu thu hồi ánh mắt cùng suy nghĩ.

“Bớt gán loạn tội danh cho ta, nàng còn chưa nói nàng thấy cái gì?” Hắn chỉ là đỡ lấy cái người ngốc này, tay vung qua, không cần thận dụng phải làm cô nương kia lão đảo sắp té ngã, liền thuận tiện đỡ luôn nàng ta mà thôi.

“A, đúng đúng, ta cho chàng biết, ta tìm được Khả Na, nàng ở đây...” Cơ Nhi hưng phấn nói.

“Cứu mạng—” một tiếng gào thét cắt ngang lời nàng nói, ngay sau đó Hứa Thiện Hào nhảy vọt vào.

“Người đâu, mau cứu ta... Quá lớn, quá lớn... một con rắn... A, còn không mau đem nó lên ra cho ta...” Một con rắn lớn quấn trên thân thể hắn.

“Ngươi là người xấu! Bất tử tử, còn xé y phục của nàng, ta đánh ngươi, đánh ngươi...” Khả Ái từ đằng sau vọt vào.

Người trong đại sảnh một hồi mờ mịt, vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có Phong Ly Phách trấn tĩnh lướt qua đến bên Hứa Thiện Hào... Một chương đánh văng con đại rắn, nưộn động tác này, hắn nhanh chóng lấy ngón cái vận khí bấm vài cái huyết đạo bên vai phải Hứa Thiện Hào.

Hứa Thiện hào đau kêu to, chạy loạn khắp nơi.”Ai da! Thật là đau, cánh tay ta, ngươi ngươi... A! Rắn kia! Mau đuổi nó đi...”

Phong Ly Phách cười lạnh, hắn muốn tay phải của tên kia về sau cũng không xuất lực được nữa, đây là trừng phạt hắn dám ra tay với Cơ Nhi.

“Xè, rắn—” Con rắn lè lưỡi trên mặt đất, hướng Hứa Thiện Hào bò tới, Khả Ái cũng điên cuồng đuổi theo ở phía sau, kêu to.

“Trời! Ở đâu ra rắn lớn như vậy?” Quá kinh sợ, Hứa phu nhân hai mắt tròn ngược, lập tức ngất đi.

Phong Ly Phách thấy chương mất, vươn, túm Cơ Nhi. “Gọi cái con rắn ngu xuẩn kia không cần bò nữa! Còn nữa... có thể giải thích cho ta rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

...

Hứa phu nhân thức tỉnh đã là chuyện một lúc sau. “Nhu nhi...”

“Mẫu thân, người tỉnh rồi, có chỗ nào không thoải mái không?”

Vịn vai Hứa Thiện Nhu, Hứa phu nhân tựa lưng vào cột giường ngồi dậy.

“A! Con rắn kia...” Vừa nghĩ tới cái con rắn lớn kia, Hứa phu nhân lại thấp thỏm.

“Mẫu thân, không sao, con rắn kia... Là bằng hữu của Cơ Nhi cô nương, rất nghe lời nàng..., không cắn người.”

“Cơ Nhi?”

“Ừ, là bằng hữu vị công tử kia.”

Hứa phu nhân hồi tưởng, giống như có chút ấn tượng... Hình như khi nãy một nữ nhân vọt vào... Sau đó thì...

“Đúng rồi, ca ca con có sao không?” Hứa phu nhân nóng nảy nắm tay của nữ nhi hỏi dồn.

Hứa Thiện Nhu lắc đầu.”Mẫu thân, lần này ca thật là quá đáng! Hắn cư nhiên bắt một cô nương nhốt ở trong phòng củi, chẳng những ra tay đánh đả thương người ta còn ý đồ... nhúng chàm vị cô nương kia!” Khi nàng đến hiện trường, tận mắt nhìn thấy, nàng không thể không chán ghét huynh trưởng của mình, hơn nữa cũng lo lắng cô nương y phục rách nát ngồi khóc trong góc kia.

“Cái gì?” Hứa phu nhân thất kinh.”Vị cô nương kia... Có sao không...”

“Tạm thời bị dọa ngất rồi, con đã an bài gian phòng để vị cô nương kia tạm thời nghỉ ngơi.”

“Vậy... ca ca ngươi... Những người đó...” Dù sao cũng là nhi tử mình dưỡng dục đến lớn, coi như hắn làm chuyện đại ác, làm mẫu thân vẫn luôn lo lắng.

“Bọn họ hiện tại đều ở trong phòng vị cô nương đó.”

Hứa phu nhân vội vàng vàng, đứng dậy xuống giường.”Nhu nhi, mau đỡ ta đến!”

Thiện Hào chỉ có một mình, ngộ nhờ những người đó muốn tìm hắn gây phiền toái thì sao?

Cơ Nhi hai tay dắt Phong Ly Phách, không ngừng cầu khẩn nói: “Xà nhi rất nghe lời, đừng đuổi nó đi được không, ngộ nhờ nó lại bị người ta bắt đi...”

Sẽ biến thành canh xà đó a!

Trên đường tới Hứa phủ, nàng nhìn thấy một con rắn lớn trong sọt sắp bị người ta giết, ánh mắt van xin hướng nhìn nàng, không nhận được liền năn nỉ Phách mua nó.

Thấy không, nó rất nghe lời của nàng mà. Nếu không phải có tiểu xà giúp một tay, đuổi mấy tên đại hán ngăn trước cửa, nàng sao có thể nghênh ngang đi vào? Nếu không phải là nó dẫn đường, nàng làm sao tìm được Khả Na? Nếu không phải nó từ khe cửa chui vào, làm sao ngăn cản được Hứa Thiện Hào làm ác?

“Đừng đuổi nó đi rồi, xà nhi rất biết điều, có đúng không?” Cơ Nhi liếc con rắn lớn đang lượn bò ở dưới chân Hứa Thiện Hào.

“Không được, lúc chúng ta rời khỏi đây, liền lập tức ném nó vào trong rừng.”

Rắn thuộc loại máu lạnh không có nhân tính, ai bảo đảm sau này nó sẽ không cắn nàng một miếng.

Đứng lâu có chút mệt, Phong Ly Phách đi vòng qua Hứa Thiện Hào bị con rắn canh giữ không dám lộn xộn, rồi liếc qua Khả Ái đang ngồi trên mép giường chăm sóc tỷ tỷ, hẳn tìm một chiếc ghế dựa trông, đem Cơ Nhi đặt trên đùi của mình ngồi xuống.

“Chàng nếu quả thật muốn đuổi nó đi, vậy ta... Ta liền...”

“Nàng liền đem tất cả những thứ có thể sử dụng trên người đem bán lấy tiền, sau đó tìm người tốt bụng, đưa tiền cho họ nói họ chăm sóc nó thật tốt, phải không?”

“Đúng a! Ta liền làm như vậy—” Lời nói dừng lại, nàng bỗng ngẩn ra suy nghĩ.

“Đúng cái đầu! Nàng dám có loại suy nghĩ này! Nó vốn nên thuộc về rừng núi, đó mới là nơi nó nên về, tựa như nàng thuộc về ta một dạng, chỉ có thể ở bên cạnh ta, đây là đạo lý không đổi, nàng rốt cuộc có hiểu hay không...”

Câu “thuộc về ta”, “Chỉ có thể ở tại bên cạnh ta” khiến Cơ Nhi mỉm cười.

Nàng thích Phách đôi lúc lơ đãng tỏ ra quan tâm nàng, cái đó chính là mình bị người quan tâm, cảm giác được người coi trọng, khiến nàng cảm thấy ấm áp cùng cảm động, nàng cũng không muốn xa rời loại hạnh phúc nho nhỏ này.

Đột nhiên, một tiếng gào thét vang lên.

“Mẫu thân! Mẫu thân người đã đến rồi, mau cứu con với! Bọn họ lấy con rắn này muốn cắn con nha!” Hứa Thiện Hòa ngồi tại bên tường, thờ cũng không dám thờ mệnh, vừa thấy có người tới, vội vàng la lớn.

“Hào nhi, trời ơi! Con rắn này tại sao lại... Người đâu, còn không mau đem vật quý này vứt ra ngoài cho ta!” Lúc Hứa phu nhân kinh hoàng hạ lệnh, đồng thời một bóng người vọt đến chặn nàng.

“Không được chạm vào xà nhi!” Cơ Nhi lớn tiếng ngăn cản.

“Người là ai... Người...” Thanh âm Hứa phu nhân nghẹn lại ở cổ họng. Làm sao giống như vậy? Tại sao mặt mũi của tiểu cô nương này lại giống như mình lúc còn trẻ?

Một kí ức ẩn giấu sâu trong lòng vài chục năm liền hiện lên trong đầu nàng, chẳng lẽ là...

Về mặt Hứa phu nhân bỗng biến đổi.

“Cái tên bại hoại này không biết ở bên ngoài khi dễ bao nhiêu cô nương, làm sao bà không dạy hắn, để mặc cho hắn ở bên ngoài làm xằng làm bậy, thật sự quá ghê tởm!” Cơ Nhi lòng đầy căm phẫn.

“Ta...” Hứa phu nhân khiếp sợ nhìn Cơ Nhi, khẽ xoay mặt.

Hứa Thiện Nhu chủ động tiến lên. “Phạm sai lầm chính là ca ca ta, không phải là mẫu thân của ta, nếu người đã tìm được, cũng thật may là ca ca ta không có phạm sai lầm lớn, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp đền bù tổn thương của vị cô nương kia, xin Cơ Nhi cô nương đừng tức giận như vậy.”

Thì ra nàng gọi là Cơ Nhi! Hứa phu nhân lại lặng lẽ giương mắt quan sát nàng.

“Khả Na hiện tại hôn mê ở trên giường, vậy tiểu thư nói phải làm sao?” Cơ Nhi giọng điệu chậm rất nhiều.

Hứa Thiện Nhu đưa mắt lặng lẽ nhìn sang Phong Ly Phách đang ngồi bên kia, sau đó gương mặt đỏ lên, lập tức lại đem tầm mắt thu hồi lại. “Nếu vậy, ta sẽ an bài hai gian phòng cho công tử cùng Cơ Nhi cô nương, bốn người các vị tạm thời chờ ở bên trong Hứa phủ, đợi khi vị cô nương kia tỉnh, sẽ tiếp tục thảo luận xử trí chuyện ca ca, không biết ý hai vị như thế nào?”

“Nhu nhi, ai cho muội tự tiện làm chủ...” Ánh mắt Hứa Thiện Hào vừa nhìn thấy lục quang trong phiếm mắt con rắn đang âm thầm nhìn mình, liền không dám hé răng oán trách.

Hứa phu nhân cũng không có nói gì thêm, chứng tỏ ngầm cho phép, Hứa Thiện Nhu kêu người đến chuẩn bị gian phòng.

Lúc này, Phong Ly Phách đột nhiên ra tiếng.

“Không cần hai gian phòng, một gian là đủ rồi, nàng ngủ chung với ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Bán Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 8

Đó là chuyện của hai mươi năm trước rồi, lúc bà còn chưa có gặp Trí Nguyên thì bà từng cùng nam nhân khác yêu thương nhau, rồi mang thai của người đó, sau lại bà bị vứt bỏ; Trí Nguyên cũng không để ý quá khứ của bà, nguyện ý cưới bà, duy chỉ không thể tiếp nhận hài tử trong bụng bà.

Cho nên nàng vứt bỏ hài tử kia, lập gia đình, rồi làm ăn trở nên giàu có, sau đó không lâu sau bà liền mang thai Hào nhi, chuyện hài tử kia bà đã từ từ quên lãng...

“Mẫu thân tại sao lại đáp ứng cho những người đó ở trong nhà, đưa chút tiền đuổi bọn họ đi không phải tốt hơn sao.” Hứa phu nhân đang thất thần thì bị Hứa Thiện Hào đang oán trách kéo trở lại.

“Con nói nghe thật hay, mau nói thật cho ta nghe, rốt cuộc mấy ngày nay con ở bên ngoài đã làm chuyện tốt gì?”

Hứa Thiện Hào né tránh nói: “Mẫu thân làm gì phải hoảng sợ như vậy, con cũng không đi giết người phóng hỏa, hơn nữa chuyện đã qua còn nói làm cái gì? Người bây giờ nên giúp con nghĩ biện pháp đem những người đó đuổi đi, mẫu thân, chẳng lẽ muốn tro mắt nhìn bọn họ gây bất lợi cho con sao?”

“Con...” Bà rốt cuộc biết hẳn có chết cũng dứt khoát không đổi tính. “Ta không quan tâm con muốn gì, tóm lại con khi dễ người ta, thì phải đền bù cho người ta.”

“Mẫu thân sao có thể như vậy? Con mới là con của mẫu nha! Người lại muốn những người đó đi đối phó con. A, con hiểu rồi!” Hứa Thiện Hào như nhớ đến cái gì, hô to. “Khó trách con cảm thấy quen mặt, cái Cơ Nhi đó có khi nào là hài tử mà người cùng nam nhân bên ngoài quan hệ không?! Không trách được ả giống người như thế, cũng khó trách người lại nghe theo lời của ả vậy”

Hứa Thiện Hào chỉ là thuận miệng đoán, không có thấy Hứa phu nhân kinh ngạc hoảng sợ.

“Không sao, mẫu thân không chịu giúp con, con sẽ đi tìm thúc phụ tới giúp con, hẳn luôn hiểu rõ con nhất, lại là Huyện lệnh, nhất định sẽ giúp con giải quyết chuyện này.”

Một lúc lâu, Hứa phu nhân mới có thể ngừng run rẩy, đem tâm mắt sâu kín kéo trở lại, bà lâm vào trầm tư.

...

Gương mặt tinh xảo được khảm đôi mắt sáng trong khiến người không dời được, nhưng lúc này, đôi mắt xinh đẹp kia lại nhàn nhạt u buồn. “Công tử cùng Cơ Nhi cô nương có quan hệ gì?”

Không thể không nói, ngày hôm qua chính tai nàng nghe hẳn nói sẽ cùng với Cơ Nhi chung ngủ một phòng, quả thật làm cho Hứa Thiện Nhu bị đá kích không nhỏ, lần đầu tiên trong đời, trong lòng nàng vì một nam nhân mà trần trọc trở mình.

Không chịu nổi, nàng sáng sớm liền rửa mặt sạch sẽ đứng trước hành lang, chỉ vì muốn gặp hẳn hỏi rõ quan hệ giữa bọn họ.

“Mắc mớ gì tới người!” Phong Ly Phách nhàn nhạt liếc nàng một cái.

Hắn cũng chỉ muốn đem cái nữ nhân ngốc bỏ quên hẳn cả buổi bắt bớ trở lại, nào biết lại bị người làm phiền như vậy.

“Hai người là phu thê!” Tựa hồ bị lạnh lùng của hắn làm khiếp đảm, nàng rũ mắt xuống.

“Phu thê?” Chân mày nhú chặt, hắn lặp lại hai chữ này.

“Chẳng lẽ hai người không phải...” Một ánh sáng hy vọng hiện ra.

“Ngươi không cảm thấy ngươi quá nhiều lời sao?” Hấn chưa bao giờ nghĩ tới mình có ngày sẽ thành thân, huống chi hiện tại bên cạnh hấn có một gia hỏa suốt cả ngày khiến hấn lo lắng suốt, nữ nhân này từ con mắt nào nhìn ra bọn họ là phu thê.

“Đợi chút... Hai người không phải phu thê, tối hôm qua tại sao có thể ngủ chung một phòng...” Vẫn chưa từ bỏ ý định, Hứa Thiện Nhu không để ý lễ tiết, lôi kéo cánh tay của hấn không để cho hấn đi. Phong Ly Phách từ không kiên nhẫn biến thành chán ghét, chưa bao giờ biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc, dùng sức đẩy nàng ra. Nữ nhân này cho nàng là ai vậy? Ai cho nàng quyền quản hấn!

Đáng tiếc hấn đoán sai khả năng của Hứa Thiện Nhu, trừ phi thật một chương đánh nàng văng ra, nếu không tay của nàng tựa hồ vẫn bám chặt cánh tay của hấn.

Hấn phiền não: “Ngươi đủ chưa? Nàng là nữ nhân của ta, ta thích ôm nàng ngủ là việc của ta, như vậy ngươi hài lòng chưa? Buông tay ngay, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

“Huynh thích nàng?” Hứa Thiện Nhu thất vọng nhưng vẫn cố gắng níu kéo hỏi lại.

“Cái gì! Ta thích nàng?! Ta mà thích nữ nhân ngu ngốc kia!” Hấn không vui mấp máy môi.

Hừ! Hấn từ trước đến giờ ghét nhất cái đó, tình yêu nha, căn bản chỉ là một thứ khiến người ta mất lý trí, chỉ cần nhìn đại ca là rõ, ngày xưa anh hào mạnh mẽ tung bay như hùng ưng, hôm nay lại bởi vì nữ nhân khom lưng làm nô lệ, cung chiêu nữ nhân điên kia đến điên đảo.

“Huynh rất thích nàng.” Hứa Thiện Nhu cười khò. “Ánh mắt của huynh luôn đuổi theo nàng, trừ bóng dáng của nàng ra, trong mắt huynh căn bản không chứa những người khác, huynh bá đạo ngang ngược hoàn toàn chứng tỏ huynh rất quan tâm nàng.”

Phong Ly Phách giật mình, nghe Hứa Thiện Nhu nói, cũng vì bóng dáng nhỏ nhắn bên đầu tường kia...

Hấn thấy một cái bóng dáng nữ nhân nho nhỏ...

Ngu ngốc! Người lớn như vậy, cho là núp ở tường lộ ra cái đầu hấn sẽ không thấy sao? Ai – hấn đồng ý... Tim của hấn tựa hồ sớm đã đầu hàng, nếu không cũng sẽ không vì nữ nhân ngốc kia mà nóng ruột nóng gan, muốn đem nàng cột vào bên cạnh bảo vệ cả đời.

“Nàng muốn tự động tới, hay là ta đến bắt nàng?” Hấn hướng bên tường kia quát to.

Hiện tại, hấn bắt đầu mong đợi hai chữ “phu thê” này rồi.

Họ bị phát hiện rồi! Ba nữ nhân, chính xác hơn là hai nữ nhân cộng thêm một tiểu xà nhi, vô cùng khẩn trương ngồi chồm hổm trên mặt đất, trốn dưới tường, không dám nhúc nhích.

“Cơ Nhi, hấn gọi muội kia, muội mau ra đi!” Khả Na hạ thấp giọng nói. Trải qua chuyện này, tâm tình Khả Na thay đổi, bây giờ ngoại trừ cảm tạ Cơ Nhi đã cứu nàng, thì có một chút cảm giác xấu hổ, áy náy.

Sáng nay sau khi ăn chén cháo Cơ Nhi bung lên, nàng chân thành xin lỗi Cơ Nhi, hai nữ nhân nhất thời biến thành hảo bằng hữu.

Vốn là họ dự định tìm Phong Ly Phách, ai ngờ đi ra gặp hấn và Hứa Thiện Nhu đang nói chuyện, Khả Na kéo Cơ Nhi trốn ở chỗ này, nói là để kiểm tra tên nam nhân kia.

“Kiểm tra thế nào?” Nàng nhớ mình hỏi Khả Na như vậy.

“Đương nhiên là kiểm tra mức độ chung tình của nam nhân á!”

“À?” Tuy nàng không rõ lắm nhưng vẫn bị Khả Na mạnh mẽ kéo vào góc, lấp ló cái đầu ra nhìn.

“Cơ Nhi, đừng ngây người nữa, hấn đã gọi lần thứ hai rồi, nhanh đi ra á!”

Đối với Phong Ly Phách, Khả Na vẫn có chút sợ hãi.

“Đừng! Muội... Muội không muốn sang bên đó á!” Thảm! Nàng cùng Khả Na trò chuyện quá hưng phấn, hoàn toàn đem lời hứa với hấn rằng sau khi đem cháo xong sẽ quay lại hoàn toàn bị nàng ném sau đầu.

“Muội nếu không đi, cẩn thận hấn bị nữ nhân kia cướp đi!” Khả Na cố ý nói như vậy, thật ra thì từ vị trí quan sát, nàng biết Phong Ly Phách đối xử nữ nhân kia tựa như với nàng, luôn là bộ mặt chán ghét.

“Cướp đi? Cái gì cướp đi, Phách không phải đang yên lành ở đó sao?”

“Ngốc, ý của tỷ là cẩn thận hấn thích cái nữ nhân xinh đẹp đó, không nhớ muội nữa, muội không có thấy nữ nhân kia ôm tay của hấn, muội không ghen tỵ sao? Mau qua tới đoạt nam nhân muội lại!” Nàng rút cuộc cũng hiểu cảm giác vô lực của Phong Ly Phách khi nói chuyện với Cơ Nhi rồi.

“Không cần á! Muội tin tưởng Phách, chàng sẽ không không quan tâm muội, muội cảm thấy chàng đối với muội tốt hơn.” Cơ Nhi khoanh tay, thể hiện như ta đây biết hết.

“Chàng sẽ luôn quan tâm muội, cũng sẽ không buông muội ra, mà muội cả đời này cũng quyết định vĩnh viễn đi theo chàng, cả đời này, muội chỉ cần có chàng là đủ rồi.”

Trong nháy mắt, Khả Na cảm thấy Cơ Nhi thật không ngốc...

“Nàng còn mè nheo núp ở nơi này làm gì?” Thấy rất lâu mà người chưa xuất hiện, Phong Ly Phách định trực tiếp tới đây bắt người!

Trực giác, hần đem tầm mắt chuyển lên trên người Khả Na. “Người lại đang giờ trò quỷ gì...”

“Ta không có...” Khả Na kêu oan.

“Nếu vị cô nương này không ngại, xin mời mọi người đến tiền đình đi! Ta đi mời mẫu thân ta ra ngoài cho mọi người một cái công đạo.” Hứa Thiện Nhu đi đến, không muốn nhìn thấy Phong Ly Phách cùng Cơ Nhi ở chung một chỗ, vì vậy nhanh chóng nói, liền xoay người thẳng đi về phía trước.

Tại đình đường, sáu người ngồi trầm mặc, cuối cùng Hứa phu nhân mở miệng trước. “Vị này là Khả Na cô nương! Ta thật xin lỗi, vì những hành động mà nhi tử của ta làm ra, mong rằng Khả Na cô nương có thể vì lão bà này xin tha thứ tiểu nhi.”

Tay khẽ vẫy, người sau lưng lập tức bung ra mấy hộp gỗ, đặt ở bàn nhỏ bên cạnh Khả Na, rồi mở từng hộp ra.

Hai mắt Khả Na sáng lên, bên trong đều là trang sức đá quý cực kỳ sang trọng, nàng không phải đang nằm mơ chứ? Những thứ này là cho nàng? Nàng vươn tay ra, kết quả cái gì cũng chưa đụng vào, hộp gỗ đã bị người đóng lại.

“Không biết Khả Na cô nương có nguyện ý không hề so đo chuyện này nữa hay không?”

Thấy những châu báu này, Khả Na đã sớm quên cái gì ai đúng ai sai, rất muốn gật đầu nói không so đo, chỉ là có người đã nhanh hơn nàng một bước.

“Tại sao nhi tử của Hứa phu nhân không tự mình nói xin lỗi?” Cơ Nhi từ trên ghế nhảy xuống, nhìn thẳng Hứa phu nhân nói. Phong Ly Phách nhanh mắt nhìn thấy ánh mắt kích động của Hứa phu nhân.

“Trước kia là do ta dạy nhi tử không tốt, cho nên hiện tại... Ai... Nói thẳng ra, ta cũng không biết tên nghiệt tử kia ở đâu. Tóm lại, ta thật lòng xin lỗi Khả Na cô nương, những thứ trong hộp này coi như ta bồi thường cho Khả Na cô nương.”

“Không được cho bọn chúng!” Thanh âm Hứa Thiện Hào từ cạnh cửa truyền đến, nghênh ngang bước vào, theo sau có vài người đi cùng.

“Hào nhi người... Đại ca, huynh sao lại tới đây?” Hứa phu nhân vừa thấy Huyện lệnh đi theo sau lưng nhi tử tiến vào, vội vàng đứng dậy nhường ghế.

“Hôm nay bốn huyện có khách quý đến, ta vốn muốn an bài những vị khách quý này ở nhờ trong phủ mấy ngày, thuận tiện giới thiệu cho các người quen biết, chỉ là không ngờ tới bọn họ sớm đã đến rồi, cho nên mới không kịp thông báo đệ muội, đành tới quấy rầy rồi.” Người tới chính là Huyện lệnh đại nhân, cũng là đại ca của Hứa Trí Nguyên.

“Không có gì, khách của đại ca chính là khách của chúng ta, tại sao lại nói quấy rầy? Có điều những vị khách quý này đang ở đâu?” Hứa phu nhân nhìn thấy sau lưng Hứa huyện lệnh trống không.

“Khụ!” Hứa huyện lệnh lộ vẻ khó khăn. “Bọn họ... Đang ở Tiền viện... Xem răn.” Cái vị phu nhân kia thật đúng khiến cho hần mở rộng tầm mắt, thấy con răn lớn như vậy quanh quẩn tại trong bụi hoa, chẳng những không sợ, mà còn liều lĩnh mạo hiểm lôi kéo vị hôn phu đến nhìn răn.

“Xem răn?!” Hứa phu nhân cùng Hứa Thiện Nhu hô to.

“Như thế này, lúc bọn họ tiến vào.” Hứa huyện lệnh quét qua bọn Cơ Nhi. “Ta ở trên đường nghe Hào nhi nói trong phủ có một đám điều dân tới quấy rối, không biết có thật hay không?”

“Ách, này... Thật ra là...” Hứa phu nhân không biết nên nói như thế nào.

“Thúc phụ, chính bọn chúng mang theo con răn lớn kia tới cửa uy hiếp, bọn chúng đầu tiên để cho tiện nhân này giả vờ đến gần ta, lại ý vào nhiều người cùng con độc xà kia cùng ngụy tạo bằng chứng, nói ta khi dễ tiện nhân kia, uy hiếp mẫu thân ta giao ngân lượng cho bọn chúng. Người xem, những châu báu đặt trên bàn này chính là chứng cứ.” Hứa Thiện Hào vội kêu oan.

Cơ Nhi hét lên: “Người nói lung tung!” Người này tại sao có thể điên đảo thị phi!

Nàng cực kỳ tức giận, vọt tới trước mặt Hứa huyện lệnh. “Huyện lệnh đại nhân đừng nghe hần nói bậy, rõ ràng chính là hần bắt Khả Na còn muốn cưỡng bức nàng. Hần nói láo! Đại nhân không được tin tưởng hần! Người nếu tin tưởng hần, vậy người cùng hần là một lũ bại hoại.”

Hứa huyện lệnh chau mày thô, tức giận trừng mắt nhìn nữ nhân dám chửi mắng hần.

“Tiện nhân xảo quyết, Bồn quan ở chỗ này, há lại cho người ăn nói bậy bạ, còn chỉ trích Bồn quan? Xem ra Hào nhi nói không sai, quả thật là một đám điều dân bại hoại.”

“Cầu quan!” Phong Ly Phách hừ lạnh, trong nháy mắt lướt qua trước mặt Huyện Lệnh, kéo Cơ Nhi đến bên cạnh với tốc độ nhanh chóng.

“Ngươi là cái gì, dám nói Bồn quan là cầu quan!” Hai mắt tràn đầy lửa giận, Hứa huyện lệnh tức giận trừng mắt nhìn tên nam nhân dám si nhục hắn.

“Thúc phụ, hắn chính là tên khốn dám dẫm thương ta! Dựa vào chút công phu, thấy ta yếu đuối liền hung hăng đánh ta, thúc phụ, ngài thân là quan địa phương, không thể cho phép loại ác nhân này tồn tại!” Hứa Thiện Hào cực kỳ đắc ý, ưỡn ngực, càng thêm ra sức chầm đầu vào lửa.

“To gan! Ở dưới chân Bồn quan, lại có ác nhân dám đến quấy rối như thế, quả thật không đem Bồn quan vào trong mắt... Đứng lại cho ta, người đâu! Còn không mau bắt tất cả bọn chúng...”

Mặc cho hai con “Chó điên” kêu gào, Phong Ly Phách ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn đến, ôm Cơ Nhi tính toán rồi đi.

Đi không được mấy bước, đột nhiên ngoài cửa đầu truyền đến một giọng nữ thanh thúy.

“Oa! Hứa đại nhân, các ngài thật náo nhiệt nha!”

Bước chân của Phong Ly Phách dừng lại, mí mắt không tự chủ đập mạnh.

Thanh âm này...

Không thể nào... Nàng không thể nào xuất hiện ở chỗ này...

Mặc dù ở đây lòng hắn không ngừng van xin, một người hắn không muốn gặp nhất cũng buộc phải gặp đã xuất hiện ở trước cửa.

“Ta đã nói rồi! Bên trong náo nhiệt như thế, nhất định là có rất nhiều người ở chỗ này.”

Thủy Như Nguyệt thoát khỏi cánh tay trợ thủ... Nhảy qua bậc cửa bước vào.

“Lôi phu nhân, cẩn thận chút!” Huyện lão gia khi này la hét hùng hổ, lúc này đột nhiên nhu thuận như con mèo nhỏ, nhỏ giọng và lại khản trương cực kỳ kéo ghế để Thủy Như Nguyệt ngồi vào.

“Lôi phu nhân ngồi đi! Cẩn thận đừng động thai khí.” Hắn nhanh chóng tiếp đón vị khách này.

Đi theo, là một giọng nam hơi giận cũng truyền đến.”Ta dẫn nàng bao nhiêu lần rồi, bót sỏi nổi đi, nhưng nàng vẫn không nghe lời, có phải ta nên cấm túc nàng thì nàng mới chịu nghe lời không?”

Từ ngoài cửa đi vào chính là đại ca mà Phong Ly Phách khá lâu chưa gặp mặt, Lôi Hành Ngạo. Cầm bàn tay Lôi Hành Ngạo, Thủy Như Nguyệt tựa vào ngực hắn, le lưỡi một cái.”Ta là nghe được thanh âm ‘ người quen ’, mới vội vã vào nhìn xem!”

Lôi Hành Ngạo cùng Phong Ly Phách nhìn nhau, lấy sự ấn ý chỉ có giữa bọn họ để trao đổi tin tức.

Lôi Hành Ngạo đưa mắt chuyển sang Hứa đại nhân, mở miệng nói: “Hứa đại nhân, xảy ra chuyện gì?”

“Lôi bảo chủ, chuyện này là...” Hứa đại nhân lập tức đem mọi chuyện nói lược ra.

Mặc dù hắn là quan văn, nhưng địa vị Ngạo Ung bảo ở trên giảng hồ hắn đã sớm nghe thấy, huống hồ lần này là Cửu vương gia tự mình hạ lệnh muốn hắn chiêu đãi hai vị khách quý này thật tốt, thái độ tự nhiên cực kỳ cung kính.

Từ lúc Hứa đại nhân bắt đầu nói đến khi kết thúc, ánh mắt của Thủy Như Nguyệt vẫn chưa dời khỏi cô nương mà Phong Ly Phách đang che chở trong ngực.

“Cô nương này giống như có gì bất mãn với Hứa đại nhân, có phải có lời muốn nói hay không?” Thủy Như Nguyệt chậm rãi đi tới trước mặt Cơ Nhi.

“Ta cảnh cáo ngươi, không được đến gần Cơ Nhi!” Phong Ly Phách xoay người, đem Cơ Nhi vòng ở trước ngực, chỉ có thể lộ ra hai con mắt.

“Lớn mật! Dám vô lễ với Lôi phu nhân!”

Thủy Như Nguyệt cười cười nói với Hứa huyện lệnh: “Không cần gấp gáp, hắn chỉ hơi lớn tiếng mà thôi, không có chuyện gì!” Nàng tiếp tục đối nói: “Đừng nói ta không có nói cho ngươi biết, nếu tiếp tục siết chặt như vậy, tiểu cô nương của ngươi sẽ không thở nổi!”

Phong Ly Phách vừa nghe, vội vàng buông tay, không ngờ Thủy Như Nguyệt nhanh chóng vươn tay, dễ dàng đem Cơ Nhi kéo ra khỏi ngực hắn, cuối cùng vẫn không quên chặn lại giữa hắn và Cơ Nhi, không để cho hắn có cơ hội cướp người.

Có bản lĩnh ngươi đến đây ta nha! Thủy Như Nguyệt dương dương đắc ý. Phong Ly Phách cắn răng trừng mắt nhìn cái nữ nhân đưa lưng về phía mọi người, làm mặt quỷ với hắn.

“Cô nương có gì muốn nói cứ nói thẳng ra đi! Ta tuy không giúp gì, nhưng chỉ cần có tướng công ta ở đây, vấn đề gì hắn cũng có thể giải quyết.” Thủy Như Nguyệt nói với Cơ Nhi, đưa ra lời hứa đảm bảo.

“Hắn đang gạt người! Rõ ràng là hắn...” Cơ Nhi tức giận một hơi đem chân tướng nói ra, Thủy Như Nguyệt vừa nghe vừa gạt đầu, khóe mắt cũng mang theo ý cười.

Muội tử này thật đáng yêu nha! Từ đầu tới đuôi nghe nàng một tiếng kêu bại hoại, hai tiếng kêu bại hoại, xem ra bọn người kia thật đúng là người xấu ức hiếp tiểu cô nương bé bỏng.

“Hứa đại nhân, ngài muốn nói gì? Cô nương này nói cháu trai của ngài là một tên dâm tặc!”

“Lời phu nhân đừng tin lời xàm ngôn của tiện nhân này, ả là đang nói láo gạt người, Hào nhi nhà ta là một người tuân thủ lịch sự, khí chất xuất chúng...”

Thủy Như Nguyệt ngoáy lỗ tai, bày tỏ nghe không rõ. “Nghe cô nương này nói, cháu người là một tên dâm tặc ra còn là một tên du côn cường bá, vậy nếu không ngại chúng ta ra đường nghe người khác bình luận, lập tức là có thể biết ai nói thật, ai nói láo.”

“Không được! Ngộ nhớ... Ồ cùng người trên đường thông đồng cùng vu cáo hại ta thì làm sao?” Hứa Thiện Hào đỏ mặt hơi lạnh.

Thủy Như Nguyệt liếc hắn một cái. “Cô nương này hiện tại ở chỗ này, sao có thể cùng đi thông đồng người khác? Thanh giả tự thanh, người khản trương làm gì... Chẳng lẽ trong lòng người có quỷ!”

Hứa Thiện Hào cả kinh. “Người nào... Có quỷ? Cái nữ nhân này chớ nói lung tung!”

“Hào nhi, không được vô lễ!” Hứa huyện lệnh trách mắng. “Nghe ý kiến của Lôi phu nhân, giống như là tin lời nói của tên măng phu cùng ả tiện nhân này, đối với Thiện Hào có chút thành kiến.”

“Măng phu?” Thủy Như Nguyệt cười thầm. Phong Ly Phách đúng là măng phu!

Giọng Hứa huyện lệnh tràn đầy chán ghét. “Đúng là đồ bại hoại, vô lại, ngông cuồng vô tính, mắt chó nhìn người thấp, luôn tự cho mình là đúng. Lôi phu nhân đừng nghe lời hắn nói, coi chừng bị lừa đấy!”

“Phải phải, ta sẽ nói hắn nên chỉnh sửa thái độ.” Thủy Như Nguyệt gạt đầu.

“Nhìn một cái cũng biết hắn ra đời không tốt, mới có thể không hiểu lý lẽ, măng phu chính là măng phu, chỉ biết hô to gọi nhỏ, thiếu quân giáo.” Hứa huyện lệnh tiếp tục mắng.

“Đúng đúng, là nên quân giáo.”

“Thật nên dạy hắn cái gì gọi là quy củ, thấy bốn quan lại xuất khẩu cường ngôn. Thứ người như thế nói căn bản không nên tin tưởng!”

“Hắn lần sau sẽ không không hiểu quy củ như vậy nữa.” Thủy Như Nguyệt liếc mắt gạt đầu.

“Nghĩ cũng biết những người cùng loại người này ở chung một chỗ cũng chẳng tốt đẹp gì...”

Ủa? Hứa huyện lệnh nhất thời khó hiểu. “Lôi phu nhân sao giống như là đang thay hắn nói chuyện?”

Thủy Như Nguyệt cười hai tiếng. “Thật ngại, cái gọi là nuôi mà không dạy, lỗi của phụ thân, là ta không có dạy dỗ tốt con nuôi ta, khiến Hứa lão gia chê cười.”

Con nuôi? Hứa huyện lệnh cực kỳ khiếp sợ đứng ngẩn người, mồm há to đủ nhét một quả trứng, không dám tin điều mình vừa mới nghe.

“Chết, ta lại quên mất nói cho Hứa đại nhân, cái tên vô lại này không những là con nuôi ta, mà còn là Đường chủ Huyền Vũ đường Ngao Ứng Bảo chúng ta. Ai – không có biện pháp, coi như là măng phu, nhưng ngài nói đi! Vừa là người trong nhà, ta có nên tin tưởng lời hắn nói hay không?” Thủy Như Nguyệt cười trộm, cố giả vờ quên. “Đúng rồi, Hứa đại nhân mới vừa nói tới đâu? Những người cùng loại người này ở chung một chỗ đều là cái gì...”

Tay run run, Hứa huyện lệnh gặng giọng nói. “Cái gì... Lời nói... À, ta là nói, người có thể cùng loại giang hồ hào kiệt này chung sống nhất định đều là anh hùng hảo hán, không sợ cường quyền, nếu là lời của bằng hữu Đường chủ Huyền Vũ đường nói, dĩ nhiên đủ để tin tưởng.”

Ông trời, hắn cho dù có mấy cái đầu, cũng không dám đắc tội những người này!

Vì đền bù lỗi lúc này, hắn ho nặng một tiếng, bày ra dáng vẻ đạo mạo, trịnh trọng, sau đó gọi Hứa Thiện Hào tới chất vấn.

Thấy tình huống bất lợi, Hứa Thiện Hào rút cuộc thừa nhận hành động việc làm của mình, cúi đầu đón nhận trừng phạt.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Bán Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 9

Trong đêm tối tĩnh mịch, một bóng dáng lén lút, lặng lẽ vào bên trong, khẽ khép cửa lại, từng bước từng bước đến gần người đang ngủ say trên giường.

Sợ đánh thức người đang ngủ, trong mờ tối, dùng động tác cực kỳ nhẹ nhàng, đưa tay vén sợi tóc quăn quanh cổ của thiếu nữ đang nằm trên giường, khẽ vén vạt áo lên.

Vai phải trắng mịn không chút tỳ vết khiến người kia tròn tròn mắt, vô cùng sợ hãi.

Không có! Làm sao có thể? Chẳng lẽ không phải?

“Đang thắc mắc tại sao không tìm được thứ bà muốn đúng không!”

Đột nhiên từ đằng sau vang lên một giọng trầm thấp quý mị, khiến người kia giật thót tim. Xẹt một cái, nền vạt cháy, cả phòng sáng lên.

Ở bên đầu giường chính là Hứa phu nhân, người khi nãy nói hơi nhức đầu nên rời trước, mà nữ nhân ở trên giường đã ngồi dậy, vô cùng tỉnh táo không có chút dấu hiệu buồn ngủ, hít mắt nhìn Hứa phu nhân.

“Ngươi...” Hứa phu nhân lúc này mới thấy rõ khuôn mặt người nằm trên giường.

Đây là Khả Na cô nương!

“Là ta yêu cầu Cơ Nhi đổi gian phòng, chỉ để đợi Hứa phu nhân xuất hiện, hi vọng Hứa phu nhân có thể giải thích, tại sao bà lại xuất hiện ở đây.” Phong Ly Phách từ trong góc khuất bước ra.

Thủy Như Nguyệt cùng Cơ Nhi rong chơi cả buổi chiều, sớm một mồi nằm gục ở trên giường, ngay cả cơm tối cũng không dùng mà trực tiếp đi ngủ, vừa hay để cho hần bố trí dần trận bất quả tang.

“Giải thích cái gì? Ta không hiểu ngươi nói cái gì. Ta chỉ là nghe nói Cơ Nhi cô nương bỏ bữa tối trực tiếp đi ngủ, lo nàng khó chịu trong người, cho nên ta mới tới xem một chút mà thôi.”

Hần hừ lạnh hai tiếng. “Vậy sao? Nhưng sao ta lại thấy bà giống như muốn tìm thứ gì đó trên người nàng ấy, chẳng lẽ là một kí hiệu nào đó.”

“Nực cười! Trên vai phải của nàng ta có cái kí hiệu gì thì liên quan gì tới ta, mắc mớ gì ta phải đi tìm nó?” Thấy hần châm chọc, Hứa phu nhân mới giật mình lờ miệng.

“Bà muốn tìm cái bót hình bán nguyệt!”

“Ngươi biết! Nó thật sự có...” Hứa phu nhân đột nhiên ngẩng đầu lên, nhưng sau đó lại rũ xuống. “Hãy nói cho ta biết, Cơ Nhi thật có cái bót đó không?”

Hần nhìn bà, gật đầu một cái. “Ta đang chờ bà chính miệng nói cho ta biết.”

Thiên hạ rất rộng, người giống người vốn là chuyện thường, nhưng điều khiến hần nghi ngờ chính là mỗi khi Hứa phu nhân nhìn Cơ Nhi, cả người lại run lên như đang làm một việc trái lương tâm.

Im lặng chốc lát, Hứa phu nhân đành thừa nhận. “Phải, hình dạng của nàng... Không cần ta nói ngươi cũng phát hiện, tính theo tuổi của Cơ nhi cùng vết bót hình bán nguyệt trên vai phải, thì có lẽ Cơ Nhi chính là nữ nhi của ta cùng với một nam nhân khác. “

“Bà là mẫu thân của Cơ Nhi!” Khả Na run rẩy, hô lên. Nàng nhớ Cơ Nhi từng kể muội ấy là một hài tử mồ côi được người khác nhặt trong rừng về nuôi. “Bà đã sinh ra muội ấy, rồi lại bỏ muội ấy!”

“Vi để gả cho Hứa gia, ta không thể không làm như vậy.” Bà đã từng vô cùng áy náy, chỉ là Cơ Nhi giờ đã sống rất tốt, bà cũng chút nhẹ nhõm.

“Sau khi xác minh, vậy bà sẽ làm gì nữa?” Phong Ly Phách trực tiếp đi thẳng vào trọng tâm.

“Nếu nàng thật là nữ nhi năm đó ta vứt bỏ...” Hứa phu nhân có chút khó khăn, cuối cùng vẫn đành tuyệt tình mở miệng. “Trưa mai, nàng phải rời khỏi Hứa gia.”

“Bà...” Khả Na không thể tin được Hứa phu nhân có thể ác tâm như vậy. “Muội ấy là nữ nhi của bà nha! Bà không muốn thừa nhận muội ấy, lại còn muốn đuổi muội ấy đi? Bà làm mẫu thân kiểu gì vậy?”

Hứa phu nhân quay mặt. “Phu quân ta tối mai sẽ trở lại rồi, hần sẽ không chấp nhận sự tồn tại của Cơ Nhi, ta không thể bởi vì nàng mà phá hủy hạnh phúc mười mấy năm qua, ta đành phải để Cơ Nhi càng sớm rời đi càng tốt, tránh cho nhiều người nghi ngờ hơn.”

Phong Ly Phách nghe xong, thở phào nhẹ nhõm. Xem ra là hần quá lo lắng, cứ tưởng rằng nửa đường sẽ xuất hiện một tên cản đường muốn cùng hần cướp người.

“Không cần quá phiền phức, ngay bây giờ ta lập tức sẽ mang nàng đi.” Đại ca đã nói, hẳn nên nhanh chóng rời đi trong tối nay, nếu đợi sáng sớm mai, nữ nhân điện Thủy Như Nguyệt kia khi tỉnh lại, hẳn sao có thể thuận lợi rời đi.

“Ngay bây giờ?” Vậy quá nhanh a! Hứa phu nhân vội ngăn cản hẳn, một mặt vì bà không muốn để cho Hứa huyện lệnh cho là bà thất lễ với người ta, mặt khác bà cũng là vì Nhu nhi.

“Ta cũng không có ý muốn đuổi Phong công tử, Phong công tử sao không ở thêm mấy ngày?”

...

Cũng có thể cùng tiểu nữ quen biết nhiều hơn.” Nhu nhi len lén chú ý hẳn, người làm thân mẫu như bà đương nhiên hiểu rõ.

Hứa phu nhân quyết định nói thẳng ra.”Ta biết Phong công tử thích nha đầu Cơ Nhi kia, nhưng ngươi cũng phải hiểu, cái loại không hiểu lễ nghi, ứng xử lỗ mãng, sao có thể so sánh với Nhu nhi thông tuệ hiền thực, am hiểu lòng người, cảm kỳ thi họa không gì không giỏi đây?”

Phong Ly Phách tức giận, hai cánh tay ôm ngực, im lặng trừng mắt nhìn Hứa phu nhân, khiến bà sợ hãi.

“Nếu như Phong công tử lo lắng cho Cơ Nhi, không sao cả, ta sẽ cho nàng một khoản tiền, đủ để cho nàng ẩn náu cả đời...”

“Bà câm miệng cho ta!” Một cơn gió lốc mạnh mẽ quét thẳng qua vành tai Hứa phu nhân, trên vách tường đằng sau xuất hiện một lỗ khá sâu.

Hứa phu nhân sợ nhũn cả người, hai chân run run ngồi bệch trên đất.

“Bà công bằng chút đi, nàng cũng là nữ nhi ruột của bà.”

Lòng rét lạnh, Phong Ly Phách lạnh lùng liếc bà một cái, xoay người rời đi, đột nhiên quay lại nói.

“Dù sao ta cũng đã tạ bà, năm đó nếu bà không làm như vậy, nàng sẽ không phải là Cơ Nhi tốt bụng của hôm nay, mà ta, càng không thể nào gặp được nàng.”

Dứt lời, hắn bước khỏi gian phòng.

Khả Na yên lặng xuống giường đỡ Hứa phu nhân, nàng thật đau khổ thay cho Cơ Nhi.

Công bằng? Lòng của Hứa phu nhân vốn dĩ đã nghiêng, làm sao có thể công bằng?

“Hứa phu nhân, cáo từ!” Giúp Hứa phu nhân đứng vững xong, Khả Na vội vàng rời khỏi.

Người đã đi, bà còn ở lại để làm gì, làm khách chăng?

Cánh cửa Hứa gia mở ra, hai bóng người nhanh chóng đi ra, ôm trên tay là người mà mình yêu quý nhất, từ từ rời khỏi. Trăng sáng nhẹ nhàng rọi lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Nhi, Khả Na xúc động cúi xuống nhìn Khả Ái trong tay.

So với Cơ Nhi, nàng còn hạnh phúc hơn nhiều, ít nhất nàng còn có một người thân luôn bên cạnh nàng, mặc dù phụ mẫu đã mất, nhưng nàng cũng đã từng cảm nhận được tình thương ấm áp, như vậy thật quá đủ rồi.

Trước kia nàng chỉ biết oán trách trời đất, không biết quý trọng những thứ đã có, càng không suy nghĩ cho người khác, cho nên nàng mãi mãi vẫn luôn thua kém Cơ Nhi.

Cảm thấy vô cùng xấu hổ, không đợi Phong Ly Phách mở miệng, Khả Na đã nói trước.”Ta hiểu, sẽ không làm phiền Phong công tử nữa, có đồ trang sức mà Hứa phu nhân cho, ta có thể tìm một nơi tốt để kiếm sống, chăm sóc muội muội.”

Khả Na nhìn Cơ Nhi nằm gọn trong lòng hẳn.”Muội ấy là cô nương tốt, mong Phong công tử sẽ đối xử tốt với muội ấy.”

“Chuyện này không cần ngươi phải nhắc nhở.” Hẳn hừ một tiếng.

Ánh trăng mờ nhạt phản chiếu trong đôi mắt thâm tình của hắn. Đôi mắt sâu thẳm nhưng tràn ngập nhu tình. Hắn cúi xuống, nghiêng cái đầu nhỏ qua một bên.

Đôi môi đỏ mọng mấp máy như muốn nói gì, hắn nghiêng tai lắng nghe, sau đó cười nhẹ.

Nàng vẫn nằm ngủ yên trong lòng hắn, mấp máy một câu.

Rất thích chàng.

Duỗi lưng một cái, Cơ Nhi ngáp thật to, nhưng vẫn chưa chịu mở mắt.

Cảm giác như ngủ một giấc khá dài, bởi vì cổ của nàng quá mỏi! Ủ! Nhất định là cái giường này không êm nên mới khó ngủ như vậy...

Ủa? Sao giường có thể cử động? Lại còn giúp nàng xoa bóp bả vai nữa?

“Như vậy có thoải mái không?”

Á! Giường... lại có thể nói được!

Quá hoảng sợ, Cơ Nhi vội vàng bật người dậy.

Nàng... Nàng từ khi nào lại ngủ thiếp trên người của Phách vậy? Hắn sao lại dịu dàng giúp nàng xoa bóp bả vai cho bớt mỏi? Kỳ lạ hơn nữa là bọn họ lại ngồi trên xe ngựa! Nàng rõ ràng là mệt rã người nằm ngủ gục trên giường, sau đó không biết Phách nói gì với nàng, nàng đã ngủ say mất, không lẽ...

Len lén vươn tay lên, Cơ Nhi tính toán dùng chiêu cũ, vươn tới chỗ khuôn mặt nam nhân mà chỉ có thể xuất hiện trong mộng, kéo mạnh.

“Ta cảnh cáo nàng, không được kéo mặt ta nữa!”

Nữ nhân này bị gì vậy?

Lúc đối xử nàng tốt một chút, nàng liền cho là mộng, hay muốn hắn phải dạy dỗ thêm tý nữa nàng mới có thói quen phải không?

“Đêm qua, ta ôm con heo mập là nàng rời khỏi Hứa phủ, ngồi trên chiếc xe ngựa này.”

Hoá ra là như vậy. “Chúng ta tại sao lại phải trong đêm mà đi?” Phách lại không nói trước cho nàng biết, làm nàng sợ hết hồn, vẫn cho là đang nằm mơ. “Vậy phải ngồi xe ngựa bao lâu?”

“Nàng hỏi nhiều quá!” Sợ nàng tiếp tục lải nhải, Phách nói gọn: “Ta muốn về nhà, chẳng lẽ nàng không muốn đi cùng?”

“Đi, dĩ nhiên đi cùng chứ, chỉ là nào có người ngay đêm liền rời đi... A! Rời đi!”

Cơ Nhi vội vàng nhảy người lên, ngắm nhìn chung quanh, gấp gấp tìm kiếm, rồi sau đó, không chút nghĩ ngợi định vén rèm nhảy xuống xe.

“Nàng điên a! Xe còn đang chạy!” Phong Ly Phách nhanh chóng vươn tay kéo Cơ Nhi vô trong.

“Ta... Chúng ta để quên xà nhĩ rồi! Nó một mình ở trong Hứa gia, những người ở đó rất xấu, nhất định sẽ không cho nó ăn, hơn nữa còn sẽ đánh nó đấy... Ô – xà nhĩ... Xà nhĩ thật đáng thương...” Nói xong, Cơ Nhi khóc rống lên.

“Đù rồi! Ta đã nói khi chúng ta rời khỏi sẽ thả nó vào trong rừng, ta đã sai người làm rồi, nàng nín cho ta, đừng khóc nữa.”

Cơ Nhi hít hít mũi, vài giọt “lệ lo lắng” lại rơi xuống. “Còn Khả Na, Khả Ái, họ không có đi theo chúng ta...”

Thật muốn cầm thứ gì đó phang vào cái đầu gỗ này, nhưng đến giữa chừng hắn lại không nỡ xuống tay.

Hắn thở dài. “Họ bây giờ đã có tiền, có thể tự chăm lo cuộc sống của mình, nàng đừng lo lắng.”

“Vậy sao, vậy thì tốt... thật tốt...” Đột nhiên, Cơ Nhi vội vã sờ khắp ống tay áo, cực kỳ khẩn trương.

A thấy rồi!

Phù... Nàng an tâm thở ra, nguy hiểm thật, nó vẫn còn ở trên người nàng, không có ở lại Hứa gia.

“Nàng dấu thứ gì trong y phục?”

“Không có... không có gì đâu!” Cơ Nhi vừa nói vừa nắm chặt ống tay áo.

“Đúng rồi, ta nhớ trước khi ta ngủ chàng có thì thầm nói gì với ta, chuyện gì vậy?” Hắn nhìn chăm chú vào nàng, hồi lâu cũng chưa mở miệng.

“Phách, sao chàng không nói gì?” Hắn thật lạ!

“Nếu như ta nói... Có một ngày nàng tìm được người thân của mình...”

“Ta có chàng là đủ rồi!” Cơ Nhi cười ngọt ngào.

“Nàng không muốn tìm lại phụ mẫu của mình sao?”

Suy nghĩ một lát, nàng lắc đầu, đỏ mặt vừa nói. “Ta không quan tâm đến điều đó, ta chỉ biết, ông trời đối xử với ta rất tốt, người để cho ta gặp chàng, có chàng, ta cần gì phải tìm lại người thân? Chàng chính là người thân nhất của ta nha!”

Chỉ một câu nói đã khiến lòng hần thật ám áp, nàng chỉ cần hần “Cơ Nhi, nàng thật ra là...”

Đột nhiên, một vật trong ống tay áo của Cơ Nhi rớt ra.

“Hai cái vật hồng hồng này là cái gì?” Hần nhanh chóng vươn tay đoạt lấy vật rớt xuống, không cho Cơ Nhi có cơ hội giấu đi.

“Trả ta!”

“Cái thứ này lấy ở đâu ra?”

“Ta... Mua á!”

“Mua khi nào?”

“Chính là... là ngày ta cùng xà nhi ở bên ngoài Hứa phủ, ta thấy một lão bà ăn xin á!” Chết, nàng lại quên nhắc tới, cái lão bà bà đó rất lam lũ, vô cùng đáng thương.

“Lấy tiền ở đâu?”

“Ta... Ta...”

Phượng Ly Phách lập tức hiểu rõ.”Ta không phải đã cảnh cáo không cho phép nàng lấy vật ở trên người đem bán lấy tiền sao. Nàng muốn giúp người thì cũng không cần dùng cách này, về sau không được mua những thứ này nữa, một chút lợi ích cũng không có...”

“Cái này không giống... Á... Đừng ném mà! Trả ‘đồng tâm kết’ lại cho ta!”

“Đồng tâm kết?” Lại là cái trò gì đây? Chỉ là hai dây đỏ cột lại thành nút thắt, mà cần gì quan trọng hóa nó lên như thế.

Thấy hần ngừng lại, Cơ Nhi nhanh tay đoạt lại.

“Đồng tâm kết là sao?” Nhìn nàng ấy xem nó như báu vật, còn che che giấu giấu trong tay.

“Cái này...” Cơ Nhi cẩn thận tháo nút thắt dây ra, rút ra một sợi tơ hồng, đặt trong tay Phong Ly Phách.

“Nàng đưa ta cái này làm gì?” Hần cau mày.

“Lão bà bà nói, đồng tâm kết có thể khiến cho lòng của hai người vĩnh viễn ở chung một chỗ, dính thật chặt không tách rời. Một cho chàng, một cho ta... Tượng trưng cho chúng ta vĩnh viễn không chia cách.”

“Một nam tử hán đại trượng phu sao có thể cột thứ hồng hồng này tùy tiện mang trên người?” Hần tuy vẫn mở miệng oán thán, nhưng vẫn nhận nó.

Đôi mắt rực sáng lên.”Người ta chính là muốn cho chàng!” Nàng hy vọng có thể vĩnh viễn bên cạnh Phách.

“Nàng không phải lúc nào cũng khẳng khái trong nội tâm của ta có nàng, sẽ không bỏ rơi nàng, cần gì phải đưa ta đồng tâm kết?” Quả thật, nữ nhân chính là nữ nhân!

“A! Làm sao chàng...” Lại biết những lời nàng nói với Khả Na? Trời! Hần nghe hết cả rồi à?

“Ta cũng không ngại nếu nàng muốn cúi vào trong ngực ta, chỉ là nơi này là trong xe ngựa, nàng nhất định muốn y phục ta nhăn nhúm sao?” Thấy hai má đỏ bừng của nàng tựa như màu của đồng tâm kết khiến hần rất vui vẻ.

Hần cắn tai của nàng nói: “Nàng không phải muốn nghe lúc trước ta nói gì sao? Ta nói cho nàng biết...” Từ trong miệng hần chậm rãi tuôn ra mấy chữ.

“Phách, chàng...” Cơ Nhi vô cùng xấu hổ, mừng rỡ nhìn hần, đôi mắt ngập tràn hạnh phúc.

“Phách, ta cũng có chuyện muốn nói cho chàng biết.”

“Nói mau!” Hần hi vọng nàng bày tỏ rõ ràng, chứ không phải nói lí nhí trong miệng hay nói mơ trong mơ.

“Ta... Chúng ta không cần phải ngồi xe ngựa được không? Con ngựa bên ngoài đi thật rất mệt mỏi lắm, còn có người đánh xe nữa, phải vác chiếc xe ngựa này cùng hai người chúng ta, thật sự rất đáng thương đó! Còn nữa..., sau khi đến nhà chàng, có thể nói người ta mang Cửu Nhi cùng Kê Nhi lên không, bọn chúng do một tay ta nuôi lớn, lâu rồi không gặp ta nhớ quá, còn có...”

“Nữ nhân ngu xuẩn! Nữ nhân gốc! Gốc tử! Đây là những thứ nàng muốn nói với ta sao?”

Ta nói ta yêu nàng! Ta muốn cưới nàng làm thê tử! Nàng rốt cuộc có đem lời ta nói ta nói cho lọt vào lỗ tai không...”

Trong xe ngựa không ngừng truyền tiếng gầm gừ, một tiếng rồi một tiếng, làm người đánh xe sợ đến mức suýt nữa rơi rơi xuống, cũng may kỹ thuật của

hắn rất cao, vẫn vững vàng lái xe ngựa đi tiếp.

Nhân tiện nói đến, trên đường Phong Ly Phách trở về bảo cũng rất không thuận lợi.

Hai người này rốt cuộc đến Ngao Ưng Bảo cũng là chuyện một tháng sau, thâm nhất chính là, khi đó trên người hai người chỉ còn sót lại một bộ y phục, bởi vì tất cả mọi thứ, bao gồm ngân phiếu, trang sức, túi tiền, đồ dùng, toàn bộ đều bị Cơ Nhi đem bán sạch trơn để cứu tế dân nghèo, ăn xin,...

Phong Ly Phách chỉ còn thiếu mỗi việc đi bán thân lấy tiền cho Cơ Nhi cứu tế.

Yêu một ngốc tử như vậy, thật quá khổ cực!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Bán Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Hồi cuối

Dùng hai chữ “nhỏ nháo” để hình dung cảnh tượng trước mắt thì có phần hơi kém.

Đây là cảm tưởng của Phong Ly Phách khi bước vào Huyền Vũ đường.

Hắn cố gắng duy trì bình tĩnh, nhưng lúc một con gà phóng tới mặt hắn, thì Phong Ly Phách nhận ra hai chữ “Bình tĩnh” chỉ là cái rắm.

“Đáng chết! Nơi này làm sao lại thành như vậy!”

Lửa giận của hắn tới không phải là không có nguyên nhân!

Sớm tập thói quen khi mình về sẽ đối mặt với một căn phòng “Trống rỗng” – bởi vì nữ nhân ngốc kia luôn đem thứ có thể “Thấy”, có thể “Bán lấy tiền”, có thể “Cứu tế” mà mang đi.

Người đó, thừa dịp lúc hắn không ở đây toàn bộ giải quyết sạch sẽ, cho dù là cái chân bàn nàg cũng không buông tha.

Nhưng bây giờ... Tựa hồ đã vượt qua khả năng tiếp nhận của hắn.

Trong thính đường này mà nói ít nhất cũng hơn mười con gà, bay loạn chạy loạn còn kêu loạn, hơn nữa, trong bầy gà còn có con chó, cùng với gà nhảy múa loạn xạ. Thấy cảnh này muốn người ta không phát điên cũng khó.

Vốn người hầu nên tại bên ngoài đợi lệnh, chính lúc này lại luống cuống tay chân chạy theo bắt gà chạy loạn, thậm chí còn có người vội vàng lấy chân gà... Bôi thuốc!

Mất hắn không có mù chứ! Tên kia thật sự là đang bôi thuốc cho gà!

“Các nguoi đang làm cái gì? Nguoi, tới đây!” Tiễn tay chỉ đại, Phong Ly Phách bắt một thuốc hạ đang run rẩy sợ hãi.

“Đường chủ, chuyện... này không liên quan đến nô tài nha!”

“Vậy ai bảo các nguoi làm như thế? Nói mau!”

“Là...là...” Người hầu ngập ngừng, không biết nên nói thế nào.

Phong Ly Phách hậm hực vươn tay tóm cổ con gà trên người ném sang tên hạ nhân.

Đáng lẽ hắn nên rõ thấy gà bị thương liền âm ỉ băng bó vết thương ngoài Cơ Nhi ra thì còn ai vào đây.

Vừa nhắc đến, Cơ Nhi đã từ chạy vào.

“Phách, chàng đã về rồi! Ta chờ thật lâu.” Cơ Nhi nhào vào trong ngực hắn, hai tay hưng phấn ôm chặt hắn.

“Giải thích một chút về những con gà này cho ta coi.”

“A, cái này... Những con gà này đáng lẽ sẽ bị vật lông làm canh cho đại tẩu bồi bổ, chỉ là đại tẩu nói không muốn uống, còn hỏi ta có chịu chăm sóc những con gà này không; ta thấy bọn chúng thật đáng thương! Cho nên quyết định mang toàn bộ về, vừa lúc làm bạn với Kê Nhi.” Cơ Nhi hào hứng nói.

“Nàng nói là đại tẩu?” Thì ra đầu sỏ gây nên chính là Thủy Như Nguyệt.

“Đừng có gọi nữ nhân kia là đại tẩu, nàng căn bản là một nữ nhân điên!” Chi biết làm loạn!

Không cho nàng gọi tỷ ấy là đại tẩu? Cơ Nhi khó hiểu nhìn hấn. Minh mới mới từ chỗ Như Nguyệt “Tỷ tỷ” trở lại, xác thực về sau cũng không cần gọi tỷ ấy là đại tẩu rồi, chẳng lẽ Phách nhanh như vậy đã biết rõ?

“Phách, chàng thật lợi hại...”

Không để ý tới những lời nàng nói, Phong Ly Phách nắm tay của nàng, kéo nàng ra ngoài.

“Muốn nói cái gì vậy chờ chúng ta rời khỏi phạm vi hoạt động của nữ nhân điên kia rồi nói... Nói cho nàng biết, bớt đi làm mấy chuyện điên rồ, nếu không sau này ta sẽ không quan tâm nàng nữa...”

“Ừa? Vậy Như Nguyệt tỷ tỷ cùng ta thì sao? Chúng ta đã kết bái thành tỷ muội rồi nha!”

“Nàng nói cái gì?” Phong Ly Phách sửng lại.

“Chàng không phải khi nãy nói ta đừng gọi Như Nguyệt tỷ tỷ là đại tẩu sao? Ta tưởng chàng đã biết!”

“Biết cái gì?”

“Chuyện ta cùng Như Nguyệt tỷ tỷ kết bái đó! Về sau chúng ta chính là tỷ muội.”

“Tỷ muội?!” Phong Ly Phách hét to.

“Ừ! Đúng rồi, Như Nguyệt tỷ tỷ nói chàng về sau không được gọi ta là Cơ Nhi, mà phải nói là Cơ di.”

“Cơ, di!” Hấn muốn tức điên lên rồi! Nữ nhân kia...

“Đúng, phải gọi là Cơ di.” Cơ Nhi gật đầu.

“Tỷ tỷ nói, sau này ta vai vế lớn hơn chàng một bậc, chàng không thể tùy tiện mắng ta, cũng không thể lấy...”

“Biến đi! Ta không cần ai làm trưởng bối cho ta...” Đường chủ Huyền Vũ đường liền tiếp chữ tục, rống to ầm ĩ khắp sân.

Trong lúc Phong Ly Phách đang vén tay áo, chuẩn bị tìm người liều mạng, đồng thời ở bên kia có một nữ nhân đang rảnh rang cắn hạt dưa, khóe miệng mang theo cười mờ ám, đang ăn mừng mình lại thắng một ván!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Bán Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.